

În colecţia
ENIGMA
vor apărea:

Josephine Tey
FIICA TIMPULUI ● BRAT FARRAR

Dorothy Sayers
CELE CINCI PISTE FALSE

Caroline Graham
CRIMELE DE LA BADGER'S DRIFT

Moartea bogatei doamne Arliss declanşează dispariţia unei valoroase colecţii de miniaturi şi un şir de crime sinistre de comiterea cărora nu pare străin nici unul dintre moştenitorii sau apropiaţii ei.
E.X. Ferrars este, alături de Agatha Christie şi Dorothy Sayers, o autoare de prim rang a romanului poliţist britanic. În **Testamentul care ucide,** prezentat în premieră absolută cititorilor români, se dovedeşte o maestră desăvârşită atât a laturii senzaţionale a genului, cât şi a descrierii realiste şi detectării mobilului psihologic al crimei.

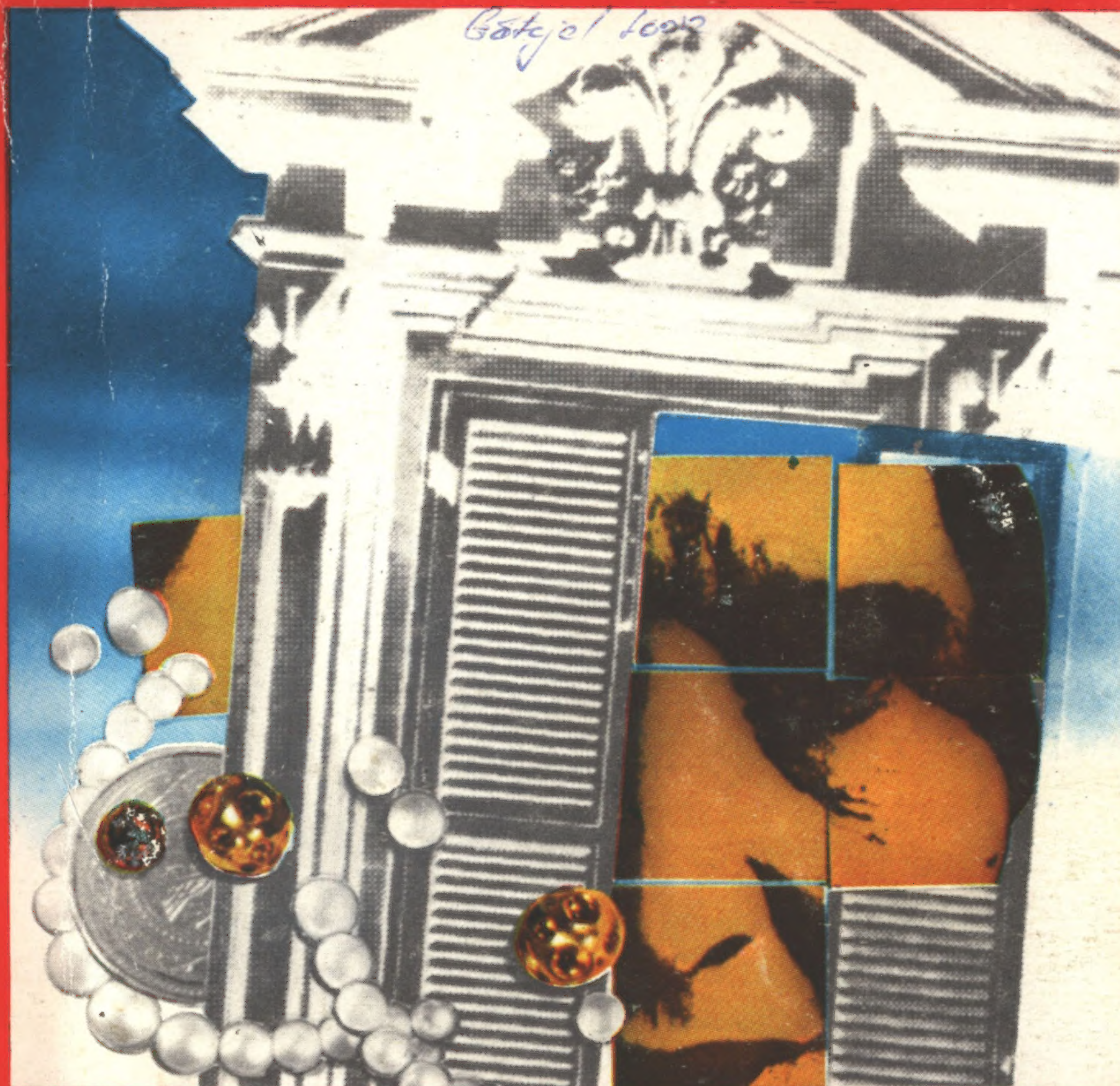

EDITURA UNIVERS

LEI 450

ISBN 973-34-0260-5

Enigma serie nouă nr.1

E. X. FERRARS

TESTAMENTUL CARE UCIDE

Univers **Enigma**

Coperta de: MIHAI MĂNESCU
Redactor: AUREL BUICIUC

E.X. Ferrars
LAST WILL AND TESTAMENT
© 1978 by M.D. Brown
Doubleday edition published December 1978
Bantam edition / September 1981

E.X. FERRARS

TESTAMENTUL CARE UCIDE

În româneşte de GEORGE VOLCEANOV

Bucureşti, 1993
Editura UNIVERS

Toate personajele
din această carte
sunt fictive
şi orice asemănare
cu persoane reale,
în viaţă
sau dispărute,
este pur
întâmplătoare.

I.S.B.N. 973-34-0260-5

CAPITOLUL ÎNTÂI

Într-o frumoasă dimineaţă de mai, la ora opt şi câteva minute, de cum am băgat cheia în broască şi am deschis uşa locuinţei mele din strada Ellsworthy, am ştiut că ceva nu este în regulă. Am simţit miros de ţigară, deşi nu mai fumam de zece ani.

Intrând în casă, am închis uşa cu oarecare zgomot, mi-am agăţat pardesiul pe un cuier din antreu şi am intrat în camera de zi.

— A, tu erai, păi sigur, am zis. Ce naiba cauţi aici?

Fostul meu soţ Felix Freer se sculă de pe canapeaua pe care stătuse întins confortabil şi mă întâmpină cu un zâmbet sfios.

— Dacă-i pe-aşa, Virginia, tu spune-mi mie unde-ai fost toată noaptea? — mă întrebă el. Am fost al naibii de îngrijorat din pricina ta.

— Când ai sosit? — l-am luat eu la întrebări.

— Aseară pe la zece.

— Ce vânt te-a adus?

— De ce-mi vorbeşti pe tonul ăsta, pentru Dumnezeu? Îşi stinse ţigara. Am nişte treburi

de rezolvat prin împrejurimi şi m-am gândit să trec pe-aici, să stăm la o şuetă. Şi când am văzut că nu vii acasă şi n-ai luat cu tine nimic, nici măcar periuţa de dinţi, mi-am zis că mai bine rămân să văd dacă n-ai păţit ceva.

— Poate mi-am cumpărat o periuţă nouă, am răspuns eu. Uneori îmi mai cumpăr.

— Bine, bine, făcu el. Dar cum plecaseşi cu maşina, ai fi putut avea un accident. M-am hotărât să-ncep cu telefoanele la spitale şi, eventual, la poliţie, dacă nu apari până la ora nouă dimineaţa. Să nu uităm că se-ntâmplă nişte lucruri cumplite. Uneori dispar oameni şi nu se mai aude niciodată nimic despre ei. Doar nu te aşteptai să plec înainte de-a te găsi, nu-i aşa?

— Nu eşti tu omul care să sune la poliţie după ajutor, i-am spus eu.

M-am prăbuşit pe un scaun. Eram prea obosită ca să mă mai las cuprinsă de supărarea neputincioasă, neghioabă, care mă-ncerca ori de câte ori îl vedeam pe Felix. Eram despărţiţi de cinci ani, dar nu izbuteam să trec peste amărăciunea pe care mi-o lăsase scurta experienţă a căsătoriei noastre.

Ne luaserăm când aveam amândoi vârsta de treizeci şi trei de ani şi ne despărţiserăm după trei ani. Nu ne-am bătut capul niciodată cu divorţul, ci, pur şi simplu, ne-am urmat fiecare calea pe cont propriu; Felix şi-a continuat viaţa obscură, misterioasă pe care o ducea la Londra, iar eu m-am întors în casa pe care o moştenisem de la mama în orăşelul Allingford, unde copilărisem şi unde

mi-am reluat vechea mea îndeletnicire de fizioterapeută, lucrând cu program redus.

Adevărul e că n-aveam nevoie să muncesc. Mama îmi lăsase destui bani din care să trăiesc, chiar dacă nu pe picior mare, dar mă-ntorsesem la clinică, fiindcă era de preferat activităţilor filantropice sau partidelor de golf ori bridge; cât despre ocupaţia exactă a lui Felix, preferam să nu ştiu prea multe.

— Cum ai intrat? — l-am întrebat. Am lăsat uşa încuiată.

— Am nişte chei care descuie aproape orice — îmi răspunse el —, iar broasca ta e cât se poate de simplă. Ar trebui s-o schimbi.

— Am s-o schimb, i-am spus. E neplăcută senzaţia că poate intra aici oricine ori de câte ori sunt plecată de acasă.

— Eu nu-s chiar oricine, zău, zise el. N-am ajuns până acolo, nu? Şi să zicem că ţi s-ar fi întâmplat ceva astă-noapte, n-ar fi fost bine să fiu aici?

— Sunt sigură că n-ai fi fost aici, dacă într-adevăr ar fi fost nevoie de tine.

— Nu prea eşti dreaptă cu mine.

— Ştiu că nu, dar nici nu vreau să fiu dreaptă când discut cu tine. Ai acest efect asupra mea.

— Totuşi, pe unde ai umblat astă-noapte?

Se aşeză la loc pe canapea şi îşi aprinse altă ţigară. Pe duşumea, lângă el, o farfurioară pe care o folosise drept scrumieră era plină-ochi. Presupunând că nu se sculase foarte devreme şi că se apucase imediat de fumat, părea să fi fost sincer îngrijorat de

absenţa mea, rămânând în picioare până noaptea târziu.

Farfurioara, perniţele mototolite şi o carte lăsată de mine deschisă pe un scaun după-amiaza trecută, când fusesem chemată la telefon şi plecasem valvârtej, dădeau camerei un aspect dezordonat, neîngrijit, matinal. Găseam că-i o încăpere plăcută, în stilul banal al epocii victoriene târzii, cu mobilier aparţinând mai multor perioade care, într-un fel, nu distonau unele cu celelalte, cu nişte tablouri care n-aveau nimic deosebit, dar care-mi plăceau, câteva scaune confortabile şi un alcov cu o fereastră ce dădea în grădiniţa mea, acum strălucitoare de atâta liliac.

Felix fuma nervos şi repezit, pufăind fumul în direcţia mea, de parcă ar fi vrut să ridice un paravan între noi. Şedea cu genunchii depărtaţi şi cu coatele proptite de ei. Am observat pentru prima oară câteva fire cărunte în părul lui blond. Cu toate astea, simţeam că se ţine mult mai bine decât mine. La patruzeci şi unu de ani arăta la fel de bine ca la căsătoria noastră, poate chiar mai bine. Farmecul adolescentin pe care şi-l păstrase şi la treizeci şi ceva de ani lăsa acum locul unui aer de distincţie. În curând se va putea intitula Profesor Sir Felix Freer sau va putea spune lumii că are o funcţie importantă la Ministerul Apărării, unde lucrează pe probleme atât de secrete, încât aceasta va fi negreşit impresionată, sau că e şeful unei bănci comerciale care tocmai şi-a uitat, din păcate, portofelul acasă.

Era de statură potrivită, zvelt, cu o faţă aproape triunghiulară, lată la tâmple şi ascuţită spre bărbie, cu pleoapele lăsate în chip ciudat, făcându-i ochii albaştri, vioi, să pară şi ei aproape triunghiulari. Avea sprâncene stufoase, aurii şi o gură largă, cât se poate de prietenoasă. N-avea o gură înşelătoare. În felul lui, era un om cât se poatre de prietenos. Se îmbrăca de fiecare dată bine, într-un stil tradiţional, dar destul de lejer pentru a-i face pe cei din jur să se simtă în largul lor atunci când îşi punea în gând aşa ceva.

— Dacă vrei să ştii — am zis eu —, află că acum câteva ceasuri a murit doamna Arliss. M-au chemat ieri după-amiază şi am stat acolo până adineauri. Am venit să fac baie şi să mă schimb, după care va trebui să mă-ntorc. N-au rămas acolo decât secretara ei, o fată drăguţă, dar prea tânără, menajera şi şoferul.

— Doamna Arliss? — întrebă Felix. Deci s-a dus, în sfârşit. Îmi pare nespus de rău. Ştiu că pentru tine-i o lovitură grea. Ai ţinut mult la ea, nu-i aşa?

— Cred că da.

Adevărul este că până acum nu simţisem mai nimic în afară de oboseală şi dorul aproape patologic de-o baie. Mă simţeam neîngrijită şi îngălată. Fardul de pe faţă mi se întărise într-o crustă. Ochii mă dureau de parcă cineva mi i-ar fi împins cu degetele. Mă usturau de parcă aş fi avut nisip în ei.

— De ce nu-i acolo nimeni din familie? — mă întrebă Felix.

— Moartea ei i-a luat până la urmă prin surprindere, am zis eu.

O clipă am închis ochii, dar am simţit că dacă cedez tentaţiei, o să adorm pe loc, aşa că m-am sforţat să-i redeschid.

— A paralizat acum trei săptămâni, iar Imogen şi Nigel au venit s-o vadă. Apoi părea c-o să se întremeze în chip miraculos. Avea o uşoară pareză pe partea stângă şi vorbea niţel cam neclar, dar mintea îi mergea absolut normal şi părea să se însănătoşească, aşa că s-au întors amândoi acasă. La urma urmei, ar mai fi putut-o duce aşa ani de zile. Se mai întâmplă. Iar ei nu puteau rămâne acolo la nesfârşit. Pe de altă parte, doamna Bodwell, menajera, este extrem de eficientă, ca şi secretara, în felul ei — Meg Randall. Doamna Arliss ţinea foarte mult la ea. Îi plăcea să fie înconjurată de tineri. Apoi ieri după-amiază a avut brusc o nouă congestie cerebrală şi nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. A murit azi-dimineaţă pe la cinci.

— Această Meg Randall te-a chemat pe tine în loc să cheme pe cineva din familie, spuse Felix. Mă-ntreb de ce-a procedat aşa.

— Pur şi simplu pentru că eram cea mai la îndemână. Am ajuns acolo în zece minute. Dacă i-ar fi chemat pe Imogen sau Nigel, doamna Arliss ar fi putut muri cu mult înainte de sosirea lor. Iar asta-mi aduce aminte de faptul că trebuie să-i sun pe amândoi. Meg a lăsat asta-n grija mea.

— Vrei să spui că ei n-au aflat încă de moartea bătrânei?

— Nu, erau atâtea lucruri de rezolvat şi, într-un fel, dacă tot murise, nu mi s-a mai părut important, ca să zic aşa.

— Vestea asta o să-i intereseze mult mai mult decât o simplă congestie cerebrală. Se vor năpusti încoace cu iuţeala fulgerului. Ştii cumva cui i-a lăsat moştenire banii?

Am scuturat din cap.

— Cred că nici ei nu ştiu. Ţii minte că-şi modifica testamentul întruna sau pomenea mereu de aceste modificări. Nu ştiu dacă chiar a apucat să le facă. Cred că le aducea în discuţie doar ca să-i sperie. Îi dădeau un teribil sentiment al puterii.

— Poate că ai şi tu ceva pus deoparte, îmi sugeră Felix.

— Nu — i-am spus eu —, mi-a zis că n-o să-mi lase nimic, fiindcă banii se cuvine să rămână în familie şi, în plus, era sigură c-o să mă laşi fără ei. Mi-a spus asta când mi-a dat bijuteriile lui Mary, pe care sigur ţi le aminteşti, fiindcă tu le-ai amanetat într-un moment de neatenţie din partea mea. M-a costat o groază de bani să le recuperez... Am amuţit şi m-am aplecat spre el. Nu de asta ai venit! Nu te-ai mai înfruptat iar din ele!

Mă privi îmbufnat, cu colţurile gurii lăsate în jos.

— Mă crezi în stare de una ca asta? Ultima oară am trecut prin nişte... să zic aşa, greutăţi şi ştiam că n-o să te superi dac-o să-ţi spun mai multe despre situaţia în care mă aflam.

— Nimic nu te-mpiedica să-mi spui totul, din câte ştiu eu, şi asta m-a durut grozav.

Mă supărasem de-adevăratelea. Nu atât pentru faptul că bijuteriile aveau oarecare valoare, ci pentru că Mary Arliss fusese cea mai bună prietenă a mea din clipa în care ne-am cunoscut, la vârsta de unsprezece ani, în prima zi de școală. Mary fusese unicul copil al soților Arliss, venit pe lume când mama ei avea patruzeci de ani, iar tatăl peste cincizeci. Acesta a murit după numai doi ani, iar Mary a ajuns să fie totul pentru mama ei. Trăia într-o lume a iubirii, prea îngustă și înăbușitoare însă pentru un copil, și școala i-a fost un refugiu miraculos, iar prieteniile pe care le-a legat au însemnat foarte mult pentru ea. Cel mai mult părea să se fi legat de mine. M-a luat acasă la ea, unde la început am fost întâmpinată cu vădită rezervă de către doamna Arliss, care vedea în mine o posibilă rivală în sufletul lui Mary. Când însă Mary a murit de meningită la vârsta de douăzeci de ani, doamna Arliss s-a apropiat de mine ca de cel mai la îndemână lucru cu care ar fi putut-o înlocui pe fiica ei și, pe măsură ce îmbătrânea, părea să devină mult mai atașată de mine decât fusese vreodată de nepoata ei Imogen Dale sau de nepotul soțului ei, Nigel Tustin. Bijuteriile lui Mary mi le dăruise într-un an, de ziua mea de naștere, într-un gest exaltat, expresie a faptului că ținea mult la mine. Iar în câteva zile Felix le amanetase pe toate...

M-am ridicat bâiguind că acum trebuie să fac baie și, lăsându-l singur, am urcat în camera mea și m-am dus glonț la sertarul măsuței de toaletă în care-mi țineam caseta cu bijuterii.

Îl nedreptățisem cu bănuielile mele. Nu lipsea nimic.

Ba mai mult, pe măsuța mea de toaletă se afla ceva ce nu fusese acolo când plecasem de-acasă cu o zi înainte, o sticluță cu Estée Lauder's Aliage. Privind-o, am oftat resemnată, apoi am râs încetișor, am dat din cap și, istovită, am început să mă dezbrac.

Tensiunea acumulată peste noapte mi-a dispărut încet-încet în apa fierbinte și treptat m-a cuprins o mâhnire adâncă, dar o mâhnire surdă, aproape de vis, în chip ciudat detașată de trupul inert, cu obrajii pământii, pe care-l lăsasem pe patul din uriașul dormitor al casei Arliss. Noaptea pe care am petrecut-o uitându-mă cum se stinge din viață Evelyn Arliss îmi părea îndepărtată, învăluită în ceață de domeniul neverosimilului. E adevărat, m-am întrebat eu, că-n ceasul din urmă oamenilor nu le vine să creadă în moarte? Erau de făcut atâtea lucruri, lucruri exasperante cum ar fi telefoanele de care promisesem c-o să mă ocup și care nu trebuiau amânate prea mult. Pesemne că moartea devine reală doar atunci când e la un pas.

Ieșind din cadă și întinzându-mă după un prosop, am simțit un miros de cafea și costiță prăjită. Drăguț. Felix făcea întotdeauna cafea bună și aveam poftă de un mic dejun cu ouă și costiță, deși ziua mi-o începeam, de obicei, doar cu o felie de pâine prăjită. Îmbrăcându-mă fără grabă, mi-am pus o fustă verde din pânză și o bluză de un verde mai deschis, apoi niște mărgele din

fildeş de-ale lui Mary, pe-acestea dintr-un impuls de afecţiune pentru doamna Arliss, un gest mărunt menit să-i împace spiritul plecat dintre noi, oriunde s-ar mai afla, în caz că se mai află undeva. Apoi mi-am periat părul aspru, am luat flaconul de Aliage şi am coborât.

Felix era la bucătărie, punea masa cu două tacâmuri. Am aşezat flaconul cu parfum pe masă în faţa lui.

— Nu, mulţumesc, i-am zis.

Mă privi înspăimântat.

— Dar credeam că-i pe gustul tău. Anume ţi l-am ales.

— Fireşte că-i pe gustul meu — am spus eu —, dar prefer cadouri cu preţul achitat.

— Ştiu — mi-a replicat el parcă făcând concesie vreunei ciudăţenii de-ale mele —, află că l-am achitat.

— Puţin probabil, am zis eu.

— Ăsta-i adevărul, l-am achitat.

— Nu mă convingi.

Se întoarse spre tigaia în care tocmai spărsese patru ouă.

— Aş vrea să pricep şi eu în sfârşit — îmi spuse el — de ce-mi este de fiecare dată aşa de greu să te fac să mă crezi.

— Fiindcă, pur şi simplu mă minţi atât de des.

M-am aşezat la masă. Una dintre primele descoperiri tulburătoare pe care le făcusem în timpul căsătoriei noastre fusese aceea că Felix e un hoţ de magazin pe cât de convins, pe atât de versat. Nu mi-a luat mult timp să mă conving de acest fapt. La început mi s-a

părut ciudat că aproape de fiecare dată când mergeam împreună la cumpărături, ajungeam acasă cu mai multe lucruri decât ţineam minte că aş fi cumpărat. Adesea, articolele-surpriză erau cadouri pentru mine de obicei costisitoare. Dar eram încă tare îndrăgostită şi oarecum sfioasă cu el, şi un timp am reuşit să mă amăgesc cu gândul că-i de-a dreptul înduioşătoare maniera lui discretă de a-mi cumpăra aceste lucruri. Dar de fiecare dată ele erau neambalate, ceea ce bătea la ochi, şi într-o zi pur şi simplu l-am surprins vârându-şi un ruj în buzunar în timp ce cumpăram nişte ojă. Mai târziu mi l-a oferit însoţit de un sărut drăgăstos şi am încercat să-mi iau inima-n dinţi şi să-i cer socoteală, dar n-am avut curajul şi o vreme n-am pomenit nimic despre această deplorabilă apucătură pe care o avea, chibzuind cum să fac să-l vindec de ea. Pentru că, bine-nţeles, eram sigură că pur şi simplu suferă de cleptomanie, care e o boală şi nu un delict adevărat. Dar fiecare ieşire cu el se dovedea a fi o experienţă cumplită, fiindcă în fiecare zi mă aşteptam să fie prins, iar cadourile pe care le primeam mă făceau să mă simt tăinuitoarea unor bunuri furate, ceea ce, la urma urmei, chiar eram.

După un timp, fără să-mi dau seama ce fac, m-am năpustit asupra lui pe nepusă masă şi i-am spus în sfârşit în faţă tot ce ştiam despre el, iar el, blajin, a negat totul.

Pe atunci ştiam deja ce de minciuni îmi turnase, minciuni pe care aproape că i le putusem trece cu vederea, amăgindu-mă cu

gândul că trăiește într-o lume plăsmuită de închipuirea lui și că o să-l pot ajuta să se dezbare de ea. Dar prin această minciună părea să spună că mă consideră proastă de-a binelea. Ne-am certat îngrozitor, deznodământul a fost groaznic, cu șuvoaie de lacrimi, cu declarații cum că eu sunt singura lui nădejde de a se mai îndrepta vreodată, la care eu am fost sigură că zăresc un licăr de râs în ochii lui. Asta s-a întâmplat când îmi revizuisem deja părerea despre cleptomania lui și începusem să-mi pun întrebări în legătură cu alte obiceiuri pe care le observasem la el. De pildă, cu felul în care își câștiga banii. Îmi spusese că-i inginer civil și-mi pomenise și numele firmei pentru care lucra, dar nu-mi dăduse prin minte să-l verific vreodată. Când însă l-am verificat, s-a dovedit că acolo nu auzise nimeni de el. Până la urmă am descoperit că lucrează la o firmă dubioasă, ce se ocupa de vânzarea mașinilor de mâna a doua, al cărei director tocmai era închis pentru fraudă.

Felix puse ibricul cu cafea pe masă și se-ntoarse la tigaie.

— Chestia aia ți-am cumpărat-o la Fortnum's — îmi spuse el —, și am plătit-o cu bani gheață. Dar, dacă vrei, n-ai decât să mi-o azvârli în obraz.

Mi-am turnat cafea.

— Chiar dacă ai plătit-o, mă-ntreb cu ce alte mici scumpeturi ai șters-o de-acolo, am zis eu. Am sorbit o gură de cafea. E foarte bună. Poate-mi mai dă puțină vlagă. Am nevoie.

— Pari extenuată, observă Felix. Chiar trebuie să te-ntorci acolo? Ar fi cazul să pui capul pe pernă.

— Mă tem că trebuie să mă-ntorc. Acuși o să-mi adun puterile.

Puse ouăle din tigaie în două farfurii cu feliuțe de costiță și așeză una dintre farfurii în dreptul meu.

— Astea ar trebui să-ți prindă bine, spuse el. Și-acum, ascultă-mă. Îți jur că am plătit parfumul și am făcut asta ca să-ți fiu pe plac. Așa că de ce nu l-ai accepta în acest spirit?

Vorbea sincer și serios. Când se așeză privindu-mă în față și-și turnă cafea și sieși, avea privirea candidă și curată și plină de îngrijorare. Cel puțin îngrijorarea lui părea a fi adevărată. Nu-i era greu să dovedească înțelegere pentru problemele altora, deși rareori persista în această direcție mai multă vreme.

— Aș vrea să nu-mi mai aduci deloc cadouri, am zis eu. Și, după cum ți-am mai spus, nu vreau să mai vii aici.

— Îmi face plăcere să te văd din când în când, să mă asigur că-ți merge bine.

— Am senzația că vrei să mă ții într-un fel în puterea ta, în ideea că într-o bună zi ai putea trage niște foloase de pe urma mea, am răspuns eu. Știi că nu ține. Ți-am mai spus-o. Ce chestiuni, mă rog frumos, ai de rezolvat prin împrejurimi?

— Am livrat o mașină unui client.

— Deci te ții tot de escrocheriile cu mașini la mâna a doua.

Se încruntă.

— Escrocherii e un cuvânt scârbos. Suntem o firmă care activează în strictă legalitate.

— Vrei să spui că nu cumperi rable care au fost bușite, ca să le schimbi apoi numerele matricole și tot ce mai trebuie unor mașini furate și că n-o duci excelent de pe urma vânzării lor? Am crezut că-i o treabă mult prea rentabilă ca să renunți vreodată la ea.

Mă contrazise clătinând din cap.

— Mi-a venit mintea la cap la bătrânețe. Nu-mi place să mai risc.

— Aș vrea să te pot crede.

— Dar ți-e peste putință. Nu-ți pasă câtuși de puțin.

— Poate că nu foarte mult, deoarece adevărul este că pur și simplu n-am încredere-n tine.

Oftă.

— Știi că te-ai făcut o dură, Virginia? Aproape o scorpie. Asta nu-i bine. Și o să fie din ce în ce mai rău pe măsură ce-o să-mbătrânești, dacă n-o să fii atentă, mă crezi? De vină-i, poate, și singurătatea. Îmi închipui că trăiești singură.

— Cât se poate de singură, am zis. Dar tu?

— Mai mult sau mai puțin.

— Tot la vechea ta adresă din strada Little Carbery?

— Da, tot acolo sunt. M-am legat sufletește de locul ăla și nu mi-ar fi greu să plătesc mai mult în altă parte, dar nu m-aș simți deloc mai bine. Ar trebui să-mi faci o

vizită într-o zi. Am făcut unele îmbunătățiri, am redecorat interiorul — am făcut aproape totul de unul singur —, am schimbat perdelele și așa mai departe. E chiar drăguț.

Mi-am mai turnat niște cafea. Îmi făcea bine. Scăpasem de senzația că am nisip în ochi și mintea mi se limpezise. Iar ouăle cu costiță îmi astâmpărau foamea nervoasă care mă chinuise de la întoarcerea mea acasă. Îi eram oarecum recunoscătoare lui Felix. Dintotdeauna a fost un familist minunat, priceput la gătit, mereu gata să dea o mână de ajutor.

Am luat flaconul de Aliage de pe masă.

— Fie, îți mulțumesc pentru asta, am zis. Îmi pare rău c-am făcut atâta caz.

Păru sincer încântat.

— Îl primești?

— Da.

De fapt, n-aveam de gând să-l păstrez. L-aș fi putut oferi lesne drept cadou de Crăciun unei persoane care să n-aibă temeri legate de proveniența lui. Dar nu câștigam nimic dacă-i spuneam asta și-l jigneam. Nu-l făceam nici mai bun, nici mai rău decât era.

— Mă apuc să dau telefoanele alea, am urmat eu după ce mi-am terminat cafeaua. O să-ncep cu Imogen. La ora asta ar fi cazul să se scoale. Nu prea are obiceiul să se dea jos din pat devreme, însă cred că măcar e trează. Bănuiesc că pe Nigel o să-l găsesc la birou. Îți mulțumesc pentru micul dejun — m-am sculat eu de la masă. Ai fi o comoară de soț dacă ar putea omul avea încredere-n tine.

Am ieșit din bucătărie, m-am întors în

camera de zi, am format numărul lui Imogen Dale și m-am instalat într-un colț al canapelei pentru ceea ce mi-am zis eu că are șanse să se transforme într-o conversație lungă.

Imogen locuia în Hampstead, într-o căsuță în stilul Regency. Era necăsătorită, preferând să întrețină cu bărbații relații mai puțin angajate decât cele impuse de mariaj. Femeie frumoasă foc, înaltă, robustă, clocotind de vigoare, fiica surorii mai tinere a doamnei Arliss, Imogen era aproape de vârsta mea. Avea părul negru, des, obrajii veșnic îmbujorați, un nas drept, arogant și o guriță frumos conturată. Ochii îi erau negri, mari și strălucitori, însă un pic inexpresivi și nu era deloc ușor să ghicești ce se petrece în spatele lor. Făcea brusc pasiune pentru câte ceva, începând cu călăritul pe ponei și argintăria și terminând cu politica conservatorilor, le declara unica ei plăcere, până la sfârșitul vieții, dar renunța la ele cu aceeași iuțeală cu care-și schimba iubiții.

Glasul cu care-și spuse numele răsuna în receptor răgușit și somnoros.

— Imogen, aici Virginia, am răspuns eu. Sper că nu te-am trezit din somn, dar e vorba de ceva important.

— Nu-ți fă griji, veni răspunsul ei însoțit de un căscat. Sunt încă în pat. Stau foarte confortabil. Am telefonul lângă mine. Ce s-a întâmplat? Vii în oraș? Luăm prânzul împreună?

— Nu, mă tem că trebuie să-ți dau o veste proastă, am spus eu.

De fapt, nu eram deloc sigură că vestea

pe care urma să i-o dau e chiar așa de proastă pentru ea. N-am băgat de seamă să moară de dragul mătușă-si.

— Ieri după-amiază doamna Arliss a avut un nou atac de apoplexie și a murit în zori. Doctorul Wickham a sosit îndată după atac. A spus că n-are nici un rost s-o ducem la spital, că nu mai e nimic de făcut. Am fost lângă ea când a murit. Te-aș fi anunțat mai devreme, dar păreau să fie atâtea de făcut și n-aveai cum să ne ajuți. Cred că n-a suferit deloc. N-a apucat să-și mai recapete cunoștința.

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea, apoi am auzit ceva ce aducea cu un răsuflat prelung.

— Biata bătrânică, spuse Imogen cu glasul de-acum treaz, dar cât se poate de liniștit. Într-un fel, e mai bine așa, nu? Vreau să zic că după primul atac n-a mai fost deloc cea de până atunci. Iar ea era așa de mândră și de independentă, faptul că ajunsese neputincioasă trebuie c-a mâhnit-o îngrozitor. Îmi pare bine c-ai fost alături de ea. Cu toții îți suntem foarte îndatorați pentru felul în care ai avut grijă de ea în anii aceștia din urmă. Nigel a aflat?

— Încă nu. Să-l sun eu sau îl suni tu?

— Vrei să-l suni tu? Mi-ai face un mare serviciu. Am atâtea griji pe cap. Bănuiesc că s-ar cuveni să mă duc, să ajung la timp măcar la înmormântare. Când o-ngroapă?

— Nu s-a stabilit încă nimic, firește.

Mă întrebam ce griji legate de moartea mătușii sale o fi având Imogen pe cap.

— Tu și Nigel sunteți cei care trebuie să hotărâți asta.

— Asta aș lăsa-o mai degrabă în grija ta. Te pricepi mult mai bine decât mine la chestiuni din astea, iar lui Nigel nu-i place să dea piept cu ceva ce i-ar încurca socotelile de zi cu zi. Așa că fii scumpă, Virginia, și ocupă-te tu, te rog. Dar dacă vrei, o să-l sun pe Paul.

Paul era un nepot de-al lui Imogen, singurul nepot de-al doilea al doamnei Arliss.

— Și te-ai gândit să iei legătura și cu Patrick? — urmă Imogen. Când o să afle, poate c-o să ia asupra lui toate formalitățile.

Patrick Huddleston fusese avocatul doamnei Arliss, unul dintre membrii firmei Huddleston, Huddleston și Weekes, din Allingford, care se ocupase timp de patruzeci de ani de afacerile doamnei Arliss și ale soțului ei.

— N-ar fi bine să iei legătura cu ei? — am întrebat-o. La urma urmei, eu nu fac parte din familie. Și-ar putea pune întrebarea de ce-mi iau atâtea sarcini asupra mea.

— Dar tu ești la fața locului. Totuși, dacă zici că asta-i părerea ta, o să-l sun eu. Și-o să vin azi după-amiază. Pot locui în casă? Presupun că soții Bodwell se mai ocupă de gospodărie. Dacă nu, o să trag la un hotel.

— Se ocupă cu toată priceperea.

Știam că dacă există cel mai mic risc de-a fi nevoită să ajute cu ceva în casă, chiar și într-un moment de criză, Imogen, s-ar duce glonț la hotel. Dar asta nu conta. Ba chiar era cel mai bine pentru toată lumea dacă proceda așa.

— La fel și Meg Randall, am adăugat. Biata fată, cred că-i prima oară când are de-a face cu moartea. E zguduită de cele întâmplate, dar până acum a ținut fruntea sus.

— A, da, Meg. Uitasem de ea. N-o să mai fie nevoie de ea, nu-i așa? Știi cumva, are un cămin în care să se-ntoarcă până-și găsește o altă slujbă?

— Nu știu. Dar nu crezi că ar mai putea rămâne acolo o vreme? I-ar putea da o mână de ajutor lui Patrick, când o să se ajungă la ordonarea afacerilor doamnei Arliss.

— Nu mă gândisem la asta. Poate. Deși nu cred să aibă niște afaceri al naibii de încâlcite. Ei bine, îți mulțumesc că m-ai sunat, Virginia, și sosesc azi după-amiază, n-aș putea spune la ce oră. O să te găsesc acolo, da?

— Bănuiesc că da.

Am pus receptorul în furcă, am așteptat o clipă, apoi am format numărul de la birou al lui Nigel Tustin.

Era fiul singurei surori a domnului Arliss, și, deși nu fusese cosângeanul doamnei Arliss, aceasta îl tratase întotdeauna ca pe propriul ei nepot. Ținuse la el destul de mult și se purtase cu el cu mai multă bunăvoință decât îi arătase vreodată lui Imogen, al cărei mod de viață nu-l aprobase. Totuși, nu rezistase tentației de-a o aduce în prim plan pe Imogen ori de câte ori avusese sentimentul că Nigel manifestă un interes exagerat cu privire la modul în care o să-și întocmească testamentul. Refuzase dintotdeauna ideea de a-i împăca, spu-

nându-le pur și simplu c-o să-mpartă moștenirea în două părți egale. Fiecare dintre ei fusese pe rând favoritul căruia urma să-i lase totul. Dar între timp favoritul o supăra într-un fel sau altul și-atunci avea loc modificarea testamentului. N-aveam idee cum stăteau lucrurile în prezent, care dintre ei urma să-i moștenească averea. Mi-am zis că orice s-ar întâmpla, tot vor exista amărăciune, învrăjbire, poate chiar amenințări privitoare la contestarea testamentului, dacă Patrick Huddleston nu va reuși să-i strunească ferm pe amândoi.

Nigel îmi răspunse prompt la telefon. Era membrul unei firme de arhitecți din Oxford și locuia într-o căsuță în stil georgian, înconjurat de mobilier georgian, într-un sat uitat la numai câteva mile de oraș. Cu toate astea n-ar fi semnat niciodată proiectul unei case care să nu fie compusă din forme curioase, albe, dreptunghiulare, îmbinate-n chip bizar, cu pereți întregi făcuți din sticlă. Era un bărbat mai curând corpolent la cei cincizeci și cinci de ani ai săi, cu o situație destul de prosperă, veșnic scos ca din cutie, cu păr negru și un început de chelie pe fruntea-i înaltă, netedă, cu obrajii prelungi, dolofani, cu mișcări oarecum greoaie. Era genul de burlac care poate intra oricând în grațiile unei menajere rămasă văduvă la o vârstă respectabilă, tratând-o cu mare respect și generozitate, vizând în ultimă instanță un maximum de confort pentru sine.

Ascultă tot ce i-am spus despre moartea mătușii sale fără a mă întrerupe, apoi, îngândurat, făcu „Ei, ei".

O clipă am crezut că asta-i tot ce are de gând să-mi spună, îl și vedeam netezindu-și părul rar căzut pe frunte.

Apoi, ca și Imogen, spuse:

— E mai bine așa, când totu-i zis și făcut, deși pierderea ei este, firește, o lovitură grea. Moartea vine de fiecare dată ca o lovitură, chiar când te aștepți la ea. Îmi pare așa de bine c-ai fost lângă ea, Virginia. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Îți sunt cât se poate de recunoscător. Sunt sigur că și Imogen îți e recunoscătoare. Pornesc la drum cu mașina și sper să ne vedem în această după-amiază. Acum, din păcate, am o întâlnire la care nu pot renunța, deși mă tem c-o să-mi fie destul de greu să mă concentrez asupra ei. Da, hotărât lucru, moartea e o lovitură.

Asta fu totul. Închise telefonul. Am pus receptorul în furcă și, privind în jur, l-am zărit pe Felix stând în ușă și ascultându-mi convorbirile.

— E o treabă groaznică să fii nevoit să dai vești proaste, observă el. S-a lăsat cu jale mare?

— Nu tocmai, am răspuns.

— Când o să mor eu, nimeni n-o să plângă la înmormântarea mea, spuse el. N-o să-i pese nimănui. Tu, bine-nțeles, nici n-o să vii.

— Vrei să vin? — l-am întrebat. N-aș vrea să te dezamăgesc într-un asemenea moment.

— Bine-nțeles că ești invitata mea, dar știu că n-o să te arăți. Știi ce deprimant e să ai această certitudine? La urma urmei, am

avut momente când ne-am simțit bine împreună, nu?

Uneori punea această placă pe care nu i-o toleram niciodată. M-am ridicat în picioare.

— Dacă nu pățești vreun accident cu una din mașinile tale furate, nu s-ar zice câtuși de puțin că ai șanse să mori multă vreme de-acum încolo, i-am spus eu. S-ar putea foarte bine să ți-o iau înainte. Acum plec. Nu știu când o să revin. Bănuiesc că te-ntorci la Londra.

— Nu vrei să mai rămân?

— Nu-mi pasă ce-ai de gând să faci, dar n-ai de ce să mai rămâi.

— În afară de faptul că-mi face plăcere să te mai văd din când în când. Numai că tu mă detești. Când sunt departe de tine, uit de fiecare dată cât de mult mă urăști. Trebuie să am în fața ochilor privirea ta ca să-mi aduc aminte.

— E mult spus că te urăsc, am ripostat eu. Am încercat, dar n-am reușit. Adevărul e că pentru o femeie foarte bogată ai fi un soț excelent. Ești un tip gospodar, pașnic, tandru și dacă ai avea o grămadă de bani, chiar ai putea-nvăța ce-i cinstea. Te-ai putea gândi că merită osteneala și ai putea-o face foarte fericită pe femeia aceea.

— E clar că mă urăști, de vreme ce poți spune una ca asta, zise el. Fie, când te-ntorci, n-o să mai fiu aici.

Întinse mâna după pardesiul pe care-l agățasem în antreu și mă ajută să-l îmbrac. În acest timp mă sărută cu gingășie pe ceafă.

— Să știi că am plătit parfumul ăla, îmi spuse el. Mă bucur că-l păstrezi.

Cel mai întristător era faptul că uneori mai spunea și adevărul. Așa că niciodată nu știai în ce ape se scaldă.

CAPITOLUL DOI

Doamna Arliss trăise într-o casă mare, construită la vremea ei la țară, dar împresurată în ultimii treizeci de ani de suburbiile Allingfordului. Cu toate astea, păstra aerul de intimitate pe care i-l imprimau grădina întinsă și perdeaua de fagi înalți, ce o separau de celelalte case. Avea o alee lungă, străjuită de rododendroni pe care acum străluceau ciorchinii de flori stacojii, un pâlc de pomi înalți ce adumbreau o pajiște înclinată, o grădină alpină complicată și un lung hotar convențional, ornamental.

În ultimul an grădina fusese foarte bine îngrijită de către Jim Bodwell, soțul harnicei menajere a doamnei Arliss. Tot el condusese Rolls Royce-ul acesteia și se ocupase de alte treburi pe lângă casă. Când am intrat cu mașina pe poartă, era, ca de obicei, în grădină, săpa hotarul.

Zărindu-mă, se îndreptă de șale și se apropie de mine. Era un bărbat înalt, uscățiv, ca la vreo cincizeci de ani, cu o față tuciurie, osoasă și ochii de un cenușiu deschis. După ce-mi deschise portiera, rămase proptit în sapă. Ca de obicei, avea o expresie de extraordinară reținere.

— Trist, nu? — mă-ntrebă el. Dar toţi ajungem acolo. Nu ştiu dacă chiar se cade să fiu acum aici, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar n-am altceva de făcut în casă şi-apoi, dacă laşi din mână o grădină, ajungi să regreţi asta luni de zile. Iar munca te mai face să şi uiţi de necazuri. Bănuiesc că acum or să vândă casa.

Spuse asta pe un ton întrebător. M-am gândit că pentru el şi nevastă-sa moartea doamnei Arliss însemna în primul rând pierderea slujbei.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Azi după-amiază sosesc domnişoara Dale şi domnul Tustin. Nu cred că vor lua o hotărâre pripită.

— Dar nu vor păstra această casă, nu-i aşa? Amândoi au casele lor şi-o casă ca asta nu-i chiar pe placul oricui. E prea mare şi prea demodată în ziua de azi, deşi nevastă-mea şi cu mine am fost fericiţi aici. Dar acum, mai mult ca sigur, va fi împărţită în apartamente sau transformată într-un azil de bătrâni, sau aşa ceva, şi nu va mai fi nevoie de noi, oricine ar fi noii locatari.

— N-o să vă fie deloc greu să găsiţi o altă slujbă, i-am zis eu. Un grădinar bun şi o menajeră bună valorează cât greutatea lor în aur. Şi ştiu că veţi primi referinţe excelente.

— Asta mă-ntrebam şi eu, spuse el. Cine-o să ni le mai dea acum că doamna Arliss a răposat? Vreţi să spuneţi că domnişoara Dale? Sau domnul Tustin? Nici unul din ei nu ne cunoaşte cu adevărat.

— Amândoi ştiu ce părere avea doamna Arliss despre dumneavoastră şi asta le

ajunge. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

Am pornit spre casă. Era construită din cărămidă roşu-închis, din aceea neaspectuoasă, care nu se alterează, cu iederă de un verde-închis acoperind ici-colo zidurile. Colţurile acoperişului se terminau cu câte un foişor, iar zidurile erau străpunse de rânduri de geamuri-ghilotină înalte, cu aspect de ferestre oarbe. Era o clădire deloc atrăgătoare, care eşuase în încercarea ei de-a fi impunătoare.

Când am urcat treptele de la intrare, uşa era deschisă şi-n uşă stătea Meg Randall.

— V-am văzut venind, îmi spuse ea, Sunt aşa de bucuroasă că v-aţi întors. Eu... mie nu-mi place să stau singură aici. Poate că-i o prostie ce spun, dar asta e.

Era palidă şi extrem de încordată. Întotdeauna era palidă, însă de obicei tenul ei curat şi ochii gravi, albaştri aveau un aer sănătos, care le dădea oarece strălucire. Aceasta pierise însă în ceasurile atât de solicitante ale nopţii. Era măruntică, subţire şi mai curând delicată, cu părul blond căzându-i drept până pe umeri, şi era îmbrăcată la fel ca în timpul nopţii, cu o cămaşă albastră, blugi asortaţi şi sandale.

— Dar nu eşti singură aici, i-am spus eu scoţându-mi pardesiul. E şi doamna Bodwell.

— Da, dar nu pot sta de vorbă cu dânsa, răspunse Meg. A dispărut în bucătărie şi, în afară de faptul că mi-a servit ceva la micul dejun, s-ar zice că vrea să fie singură. Bine-nţeles că niciodată n-a vorbit prea mult. Doamna Arliss zicea că una dintre însuşirile ei excelente este faptul că nu simte nevoia

unei porţii zilnice de bârfă, ca parte a salariului ei. Dar de când aţi plecat dumneavoastră şi doctorul Wickham, peste casă s-a aşternut o linişte care — ah, de ce să nu recunosc — mă sperie. Îmi tot zic că-i o prostie, dar asta nu schimbă nimic.

— Cred că soţii Bodwell îşi fac griji în legătură cu viitorul lor, am zis eu. Dar bine-nţeles că un cuplu ca ei va găsi imediat o altă slujbă.

— Mă-ntreb ce-o să se-ntâmple cu mine, spuse Meg.

Se îndreptă spre uşa salonaşului pe care doamna Arliss îl preferase de departe sufrageriei spaţioase, convenţionale. Am urmat-o păşind printre ochiurile de culori strălucitoare de pe pardoseala de faianţă lustruită, ochiuri ce se revărsau printre vitraliile unei ferestre de la mezanin.

Aşezându-mă pe unul dintre scaunele joase, tapiţat cu catifea, în locul unde-i plăcea doamnei Arliss să şadă lucrând la câte o broderie, am văzut una din acestea, o natură moartă cu un degetar de aur şi o pereche de ochelari rămasă pe masă sub fereastră. M-am întrebat ce se putea face cu asemenea lucruri. Hainele puteau fi trimise la un magazin de solduri. Mobila putea fi vândută. Dar o broderie neterminată? Era aruncată la gunoi? Ar fi fost un gest inuman.

— Nu trebuie să hotărăşti totul dintr-o dată — am zis — decât dacă te grăbeşti să pleci de-aici. Te grăbeşti?

Meg se tolăni pe-o mică sofa elegantă, victoriană, pe care mâinile şi picioarele ei

tinere, răşchirate păreau foarte nepotrivite cu aerul impecabil al mobilei.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea. Nici nu mi se pare cinstit să te gândeşti numai la tine în asemenea momente, dar n-ai cum să n-o faci. Ştiţi că n-am avut intenţia să rămân aici atât de mult. Vreau să zic că de la bun început mi s-a părut o slujbă care nu duce nicăieri. Ce-i drept, foarte uşoară şi bine plătită, iar doamna Arliss s-a purtat frumos cu mine şi am îndrăgit-o. Cu toate astea, era o slujbă destul de monotonă şi lipsită de perspectivă, şi-mi tot făceam socoteala că ar trebui să plec şi să caut ceva mai de viitor. Apoi doamna Arliss îmi spunea ceva ce mă făcea să simt dintr-o dată că depinde întru totul de mine şi că ar fi o cruzime din partea mea s-o părăsesc. La urma urmei, nu s-a omorât niciodată după rudele ei, nu-i aşa, şi nici ele după ea? Vă avea pe dumneavoastră, pe mine şi pe nimeni altcineva. Uneori aveam senzaţia că o cunosc mult mai bine decât oricine, chiar decât dumneavoastră. De pildă, ştiaţi că practică jocurile de noroc?

Cred că pe chipul meu se citea uluiala.

— Jocuri de noroc? — am exclamat. Doamna Arliss.

Meg dădu ferm din cap, astfel încât pletele blonde îi fluturară în jurul umerilor.

— Da, da. Cursele de cai. Mă trimitea să pariez în numele ei. Şi a trebuit să-i promit că n-o să spun nimănui nimic. Mi-a spus că dacă află ai ei, or să ia asta drept un semn că s-a senilizat şi or să-ncerce să obţină o împuternicire legală, împiedicând-o să mai

aibă acces la propriii ei bani. Şi să ştiţi că asta era singura ei pasiune adevărată.

— Cel mai adesea câştiga sau pierdea? — am întrebat.

— Cred că nu ieşea-n pierdere, îmi răspunse Meg. Paria sume destul de mari şi presupun că, una peste alta, pierdea un pic mai mult decât câştiga, dar nu mult şi, după cum v-am mai spus, era singura ei plăcere adevărată.

— Mă-ntreb de ce nu mi-a împărtăşit şi mie secretul.

Surprinzător, mă durea mult descoperirea că doamna Arliss n-avusese încredere în mine.

— Spunea că v-aţi face griji la fel ca şi pentru soţul dumneavoastră.

Meg căscă cu poftă, îngropându-şi capul într-o perniţă.

— Doamne, ce obosită sunt, mormăi ea. Cred că-n viaţa mea n-am mai fost aşa de obosită.

Apoi întoarse capul şi se uită din nou la mine.

— Nimeni nu discută despre soţul dumneavoastră, îmi spuse ea. Ce-i cu el?

— Păi, în unele privinţe, e greu să trăieşti cu o asemenea persoană.

— Ştiţi, cum aduce omul vorba de el, cum îi apucă pe toţi muţenia...

Sună telefonul.

Meg sări în sus de pe canapea. Ea era cea care răspundea la telefon în această casă. Se prezentă, apoi spuse:

— E aici doamna Freer. Mai bine vorbiţi cu ea.

După care întinse telefonul. M-am sculat şi l-am luat în mână.

— Da? — am făcut eu.

— Virginia? Aici Patrick, răsună glasul plăcut, de tenor, al lui Patrick Huddleston. Adineauri am aflat de la Imogen că doamna Arliss a murit astă-noapte. Am sunat să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Nici nu ştiu ce trebuie făcut. Doctorul Wickham a zis c-o să ia el legătura cu pompele funebre şi bănuiesc că... ei bine, or să se ocupe ei de toate. Rămân aici până sosesc Imogen şi Nigel. Amândoi mi-au zis că vor veni în după-amiaza asta.

— În după-amiaza asta? Poate că atunci ar trebui să vin şi eu. Doar dacă nu vă pot fi de-ajutor de pe-acum. Eşti sigură că nu vă pot ajuta cu nimic?

— Avem de făcut altceva decât să aşteptăm?

— Cred că nu, dar dacă-ţi vine vreo idee...

Făcu o pauză.

— Doamna Arliss a fost o prietenă veche... vreau să zic c-a fost o prietenă bună de-a tatălui meu... şi aş vrea să vă ajut cu tot ce pot. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la birou toată dimineaţa, după-amiază vin eu acolo.

— Mulţumesc.

— Cum se descurcă Meg?

— Dacă stăm să ne gândim, destul de bine.

— E atât de tânără. Mă bucur că nu-i singură acolo, chiar dacă, bine-nţeles, îi are

și pe soții Bodwell. Oameni cumsecade, pe care te poți bizui, aș zice. Ei, nu ezita să mă cauți, dacă aveți nevoie de ceva.

Închise telefonul.

Mi-am reluat locul pe scaun.

— Ai familie, ai la cine să mergi pe moment? — am întrebat-o pe Meg.

— Părinții mei locuiesc în Devon — răspunse ea — și m-aș putea întoarce oricând la ei, dar nu cred c-am s-o fac. Nu ne avem prea bine. Dacă lipsesc și eu într-o seară de-acasă, se poartă cu mine de parcă aș avea nevoie de doică. Dar am economisit niște bani, așa că nu trebuie să mă pripesc. Cred c-o să plec la Londra și-o să-mi caut o slujbă acolo. O muncă de birou cu multă lume în jurul meu. Ca să mai fac o schimbare. Pe de altă parte, nu știu, s-ar putea să-mi caut de lucru chiar în Allingford. Am prieteni aici și-ntr-un rând domnul Huddleston mi-a spus că au nevoie de cineva la birou. Poate că nu asta a vrut să spună, desigur, însă ar fi interesantă, zic eu, munca într-un birou de avocat. Știu că doamnei Arliss îi plăcea foarte mult de el. Mi-a zis că, deși e avocat, e foarte omenos.

— Cu toate astea, nu i-a spus de pariuri, nu-i așa?

Meg se încruntă încurcată.

— Cred că n-ar fi trebuit să vă spun nimic. Îmi pare rău c-am făcut-o.

Ușa se deschise și intră doamna Bodwell. Era o femeie înaltă, tăcută, cam de-aceeași vârstă cu soțul ei; avea un păr gri-oțel care probabil că odinioară fusese negru și cu ochi

mari, întunecați, încadrați de un chip palid, cu oase fine. Era îmbrăcată în negru, dar nu fiindcă ar fi ținut doliu după doamna Arliss, căci n-am văzut-o niciodată îmbrăcată altfel. Ținea în mâini o tavă cu cești de ceai și un ceainic.

— V-am făcut niște ceai, doamnă Freer, zise ea cu vocea ei gravă, veșnic monotonă. Mi-am zis că v-ar prinde bine și dumneavoastră și domnișoarei Randall. Rămâneți aici la prânz?

— Te deranjează dacă rămân? — am întrebat-o. Domnișoara Randall și cu mine am putea lua masa în oraș, dacă asta ar simplifica situația.

— Nu mă deranjați deloc, răspunse doamna Bodwell punând tava pe masă. Aș vrea să știu doar dacă urmează să apară cineva din familie. Avem mâncare-n congelator, așa că asta n-ar fi o problemă, dar dacă vom înnopta aici, mi-am zis că ar trebui să le pregătesc dormitoarele.

— Domnișoara Dale și domnul Tustin vor sosi azi după-amiază — am zis eu — și probabil că vor înnopta aici, dacă-i poți găzdui.

Știam că doamna Bodwell se va descurca excelent. În afara ajutorului dat din când în când de soțul ei și de o femeie care lucra două dimineți pe săptămână, ea fusese cea care se ocupase de una singură de gospodărie în ultimul an și niciodată nu se plânsese că ar avea prea mult de lucru.

— Să vin să te ajut? — am întrebat-o.

— Dacă țineți neapărat, m-ați putea ajuta la făcutul paturilor, îmi răspunse doamna

Bodwell. Credeţi că domnişoara Dale şi domnul Tustin vor sta aici mai mult timp?

— Cred că până după înmormântare, am răspuns.

— Şi bănuiesc că încă nu a fost stabilită data înmormântării.

— Îmi închipui că-i peste trei-patru zile.

Dădu din cap îngândurată.

— La data aceea Jim şi cu mine va trebui să ne căutăm o altă slujbă. O să ne despărţim cu greu de casa asta. Ne venea ca o mănuşă. Şi nu vrem să încurcăm socotelile nimănui, dar trebuie să ne gândim şi la noi, şi cu cât mai repede găsim altceva, cu atât mai bine.

— Poate că domnişoara Dale şi domnul Tustin vă vor ruga să rămâneţi până când va fi vândută casa, am zis. Lumea nu se-nghesuie la o casă lăsată-n paragină, iar voi v-aţi îngrijit de ea atât de bine.

— Nu cred că ţinem neapărat să rămânem aici, acum că doamna Arliss şi-a dat duhul, răspunse domna Bodwell. Ar cădea o prea mare răspundere pe umerii noştri să-ngrijim singuri de casă.

M-am uitat la ea curioasă, întrebându-mă dacă nu-i ciudată graba cu care simţeam că vor soţii Bodwell să plece din această casă ori dacă e ceva firesc la oamenii de teapa lor, fără un cămin ,propriu, probabil fără economii şi cu oarece teamă inspirată de viitor, să manifeste o mai mare neîncredere faţă de clasa stăpânilor decât au lăsat vreodată să se întrevadă până acum.

— Veţi găsi pe loc o altă slujbă, am repetat cuvintele pe care i le spusesem soţului ei.

— Nu vrem să ştim decât cum stă treaba, zise ea privind pe fereastră. Au sosit cei de la pompe funebre — urmă apoi pe un ton inexpresiv —, vin să măsoare cadavrul. Ştiţi cumva, o să fie înmormântată sau incinerată? Cred că doamna Arliss ar fi ales înmormântarea.

Am turnat ceaiul în ceşti şi i-am oferit una lui Meg, dar pe a mea am pus-o jos, zicându-mi că eu sunt cea care ar trebui să-i conduc pe cei de la pompe funebre sus în dormitorul întunecat, unde moarta zăcea într-o singurătate glacială.

— Dacă n-a lăsat instrucţiuni în testament, e o chestiune în care familia este cea care va hotărî, am zis eu şi am ieşit în întâmpinarea celor doi bărbaţi, al căror automobil era parcat în dreptul uşii din faţă, şi care tocmai se apropiaseră de uşă, salutându-mă solemn când dădură ochii cu mine. Se prezentară drept domnii Robertson şi Jarvis, specialişti în ceremonii funerare, şi îmi cerură permisiunea să o vadă pe răposată.

Răposata, mi-am zis. Cadavrul. Rămăşiţele pământeşti. Nu doamna Arliss, ci, la drept vorbind, doar ceea ce devenise o povară considerabilă pentru un număr oarecare de persoane, şi care urma să fie dat la o parte cât mai rapid cu putinţă.

Următorul oaspete care sosi fu preasfinţia sa Matthew Bailey, parohul de la St. Hilary, biserica frecventată de doamna Arliss în

ultimii cincizeci de ani. La viața ei văzuse perindându-se mulți parohi, iar Matthew Bailey, un tânăr serios, cu un fel al lui de-a vorbi cu glasul scăzut, în șoaptă, chiar și când se afla în amvon, era în Allingford de numai cinci ani. În ochii doamnei Arliss, de a cărei moarte aflase de la doctorul Wickham, nu fusese decât un copil, mult prea necopt ca să-i arate cine știe ce respect. Dar scurta noastră discuție în care cu tristețe am evocat-o, el dovedi respect și chiar afecțiune pentru bătrână, vorbind emoționat despre cucernicia și milostenia ei, și despre cât de mult ne va lipsi de-acum încolo.

Următorul musafir, care apăru la o jumătate de ceas după prânzul rece oferit de doamna Bodwell mie și lui Meg, fu Patrick Huddleston.

Sosi într-un Rover nou, de culoare albă, și coborî din el cu o ținută aproape la fel de sărbătorească precum a unui invitat la o nuntă. Dar aceasta era ținuta lui dintotdeauna. Subțire, tras ca prin inel, de regulă îmbrăcat în gri-deschis cu cămăși în culori exuberante și părând mult mai tânăr decât te-ai fi așteptat la cei treizeci și șapte de ani ai săi, de care luasem cunoștință, avea mereu un aer jovial care, îmi dădeam seama acum, trebuie să fi fost adesea nelalocul lui în biroul unui avocat, ca și aici, în clipa de față. Intră în casă zâmbitor. Totuși, zâmbetul părea a exprima doar amabilitate și compasiune, iar de data asta Patrick purta o cămașă albă în locul celor înflorate, pe care le prefera. Avea părul negru buclat, lăsat

destul de lung, tenul măsliniu din naștere, dar și bronzat de ceasurile petrecute pe terenul de golf, și ochi negri cu gene lungi, încadrați de o față îngustă, nervoasă.

Zărind-o pe Meg, o cuprinse pe după umeri și o îmbrățișă scurt, sărutând-o ușor pe-o tâmplă. Nu era decât un sărut convențional, de salut, dar, din felul în care roși Meg, mi-am zis că pentru ea însemna mai mult decât dorise el. Apoi chipul ei deveni posomorât, încercând parcă să șteargă efectul acelui moment de slăbiciune.

Patrick îmi puse o mână pe umăr și mă salută cu o ușoară apăsare.

— Nu-i așa că e-ngrozitor? — întrebă el. Ceilalți n-au sosit încă?

— Nu.

L-am condus în salon. Mi se părea cel mai potrivit loc pentru întrunirea familiei și discutarea celor necesare cu avocatul doamnei Arliss. Cămăruța în care stătusem cu Meg înainte de prânz era prea mică să-ncăpem cu toții.

— Rămân până la sosirea lor, dar pe urmă o să mă duc acasă. N-am ce face aici.

— Sunt sigur că vor dori să rămâi, îmi zise el. Îl vezi pe vreunul dintre ei în stare să-și asume vreo răspundere? Deși ar fi o nedreptate la adresa ta. Ai făcut deja destul și trebuie că ești foarte obosită. Apropo, am trimis anunțuri privitoare la moartea doamnei Arliss la The Times și la Allingford Echo și am precizat că înmormântarea va avea loc poimâine la St. Hilary. Fără flori, precum a dorit răposata. Am aranjat totul cu vicarul.

Cred că am procedat corect. Nu știu dacă le va conveni lui Imogen și lui Nigel, dar m-am gândit că probabil s-ar bucura să fie scutiți de alergătură.

— Sigur se vor bucura.

Uriașa încăpere era rece, deși razele soarelui intrau pe fereastră. Dar această cameră, din câte țineam minte, fusese întotdeauna răcoroasă. Avea tavanul foarte înalt, cu o cornișă de ghips ornamental și cu un imens candelabru din cristal suspendat în centru. Cea mai mare parte a mobilei era din mahon închis la culoare, iar scaunele erau tapițate cu mătase lucioasă, ce părea neatinsă. Deasupra șemineului de marmură atârnau pe perete în rame ovale portretele de tinerețe ale doamnei și ale domnului Arliss, pictate cu obiectivitate. Unul dintre pereți era împodobit cu o colecție de miniaturi agonisită cu mult timp în urmă de domnul Arliss și păstrată în amintirea lui de doamna Arliss. O ușă înaltă de sticlă se deschidea spre o terasă împrejmuită de-o balustradă joasă, din piatră. Dorind să las o parte din căldura din grădină să intre în cameră, m-am apropiat de fereastră și am deschis-o larg.

Patrick veni lângă mine.

— Această cameră reprezintă o piesă de epocă, nu-i așa? — mă-ntrebă el. Cum stilul victorian a revenit azi la modă, bunurile de-aici ar trebui să aibă o valoare frumușică.

— Cred că-n cea mai mare parte-s reproduceri și nu-s chiar așa prețioase, am răspuns.

— Însă casa tot înseamnă o sumă frumușică. Mare noroc pe Imogen.

— Deci, până la urmă, ea a moștenit-o, nu?

— Da, cu excepția câtorva lucruri. Încă n-am verificat situația, dar așa țin eu minte că stau lucrurile după ultimul testament pe care l-am întocmit.

— Va fi o lovitură pentru Nigel.

— A, lui îi merge bine. Se descurcă excelent, a ajuns o somitate în domeniul lui. Și n-are apucături extravagante, ca Imogen.

— Dar... — spuse Meg dintr-o dată în gura mare, oprindu-se apoi la fel de brusc precum se amestecase în discuție.

Patrick și cu mine ne întoarserăm amândoi spre ea. Stătea cu spatele la șemineul neîncălzit și pe chipul ei palid se așternuse din nou îmbujorarea. Ne privi lung pe amândoi, de parcă i-ar fi fost frică de noi, apoi ne întoarse brusc spatele, se prinse cu mâinile de polița de deasupra căminului și scrută, privi îndelung portretele de tinerețe ale domnului și doamnei Arliss.

— S-a-ntâmplat ceva, Meg? — întrebă Patrick.

— Nu, răspunse ea cu glas pierit.

— Dacă socoți că-i un pic nelalocul ei discuția pe această temă la atât de scurt timp după moartea doamnei Arliss, îți dau întru totul dreptate, spuse el. Dar așa procedează lumea.

— Totuși, realitatea este că... — începu ea și se opri din nou.

— Care?

Patrick știa să vorbească pe un ton atât de gingaș și plin de înțelegere, încât nu mă surprindea deloc faptul că Meg simțise o atracție puternică pentru el.

— Ah, ești atât de *nerod!* — exclamă ea. Ești avocatul ei și habar n-ai că...

Apoi se-ntoarse pe călcâie și o zbughi din cameră.

Patrick mă privi întrebător.

— Ce crezi c-a vrut să spună?

— Am senzația că-ntr-un fel e vorba de faptul că-n ultima vreme doamna Arliss se apucase să joace pe picior mare la curse, am răspuns eu. Ai știut de treaba asta?

Ochii lui negri se holbară la mine.

— Doamne sfinte, nu! Vorbești serios?

— Cred că Meg a vorbit serios când mi-a spus asta.

— Ce fel de curse?

— De cai. A făcut din asta un secret, să nu afle familia, să nu creadă cumva c-a înnebunit la vârsta ei. Și dacă ai de gând să mă-ntrebi dacă a pierdut mult și dacă la asta se referea Meg, află că mi-a spus că doamna Arliss nici n-a câștigat, nici n-a pierdut, sau a pierdut foarte puțin.

Patrick râse ușor.

— Curse de cai, la vârsta ei! A fost o bătrână remarcabilă în felul ei, nu-i așa? Sper că i-au oferit o bucurie. Dar aș vrea să știu și eu de ce mă socoate Meg atât de nerod.

Cineva sună la ușă. Doamna Bodwell traversă cu pas apăsat holul și se duse să deschidă. Peste câteva clipe în salon apăru Nigel Tustin.

Purta un costum închis la culoare, excelent croit, la două rânduri, călcat impecabil, cămașă albă și o cravată neagră, evident nouă. Obrajii lui prelungi, dolofani erau mai palizi ca de obicei, dar privirea îi era calmă. Dădu tăcut mâna întâi cu mine, apoi cu Patrick și se instală în mijlocul încăperii, privind îngândurat în jur și încercând parcă să vadă cum îi stă, cum o să se simtă în ea când o să fie a lui.

— E frumos din partea voastră că sunteți aici, spuse el. Imogen n-a sosit încă?

— Trebuie să apară și ea, am răspuns eu.

— Și Paul?

— Nu știu.

— Nu cred că putem fi de folos cu ceva, zise Nigel. Dar simți că-ți revine totuși oarecare răspundere. Îmi închipui că... ăă... formalitățile de rigoare au fost făcute.

— Am luat legătura cu pompele funebre și cu parohul, dacă la asta te referi, spuse Patrick. Înmormântarea va avea loc poimâine.

— E foarte drăguț din partea ta. Îți sunt recunoscător. Deci alte probleme nu sunt?

— Probleme? Ce probleme să mai fie?

— A, nu știu. Zău că-i uimitor, cât de puțină experiență am adunat până acum, la vârsta mea, în chestiuni din astea. De pildă, cu certificatul de deces. Presupun că n-au apărut complicații.

— Dragă Nigel, avea optzeci și trei de ani, acum trei săptămâni a avut o congestie cerebrală năprasnică, s-a întremat văzând cu ochii, apoi ieri a făcut o nouă congestie și

azi-dimineaţă a murit în prezenţa doctorului Wickham. Cu siguranţă că nu va fi iniţiată nici o anchetă, dacă de asta ţi-e teamă.

— Nu, nu, bine-nţeles că nu. Îmi pare rău, sunt un pic derutat. De fapt, mă aşteptam să primesc vestea asta din momentul primei congestii cerebrale, dar acum, când am primit-o, nu-mi vine s-o cred. Toată viaţa mătuşa a fost pentru mine o prezenţă vie. O femeie superbă. A fost foarte generoasă cu mine. Poate că... ce crezi?... s-ar cuveni să urc şi să... să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Bine-nţeles, dacă simţi nevoia, zise Patrick. Să urc şi eu?

— Nu, mai bine mă duc singur, cât să-mi iau rămas-bun şi gata, îţi mulţumesc. Ştiţi, e curios, în război am văzut atâţia morţi, dar toţi au avut parte de-o moarte violentă, mai toţi tineri murind de-a valma. Este întâia oară când văd pe cineva care a murit liniştit în patul lui. Găsesc lucrul ăsta neobişnuit, îngrozitor. Ei, n-o să zăbovesc mult.

Ieşi liniştit din încăpere.

— De ce nu i-ai spus că n-o să capete nimic, să-i scurtezi suferinţa? — am întrebat.

— Nu sunt sigur că n-o să capete chiar nimic, răspunse Patrick. Ar fi trebuit să verific situaţia înainte de a porni încoace, dar mi-am zis că nu-i nici o grabă în privinţa asta. Am simţit, cred, că ar trebui să treacă o bucată de vreme până să discutăm aceste probleme.

Am privit pe uşa deschisă de mine mai devreme. La câţiva metri de fereastră, pe terasă, era o bancă vopsită în alb şi fără

veste m-a cuprins o dorinţă nebună de-a mă aşeza pe bancă, înconjurată de prospeţimea şi viaţa fremătătoare a grădinii, în loc de bătrâneţea şi moartea ce domnea în casă. După o clipă de ezitare am ieşit pe terasă, am făcut câţiva paşi până la bancă şi m-am aşezat.

Într-un strat de flori de lângă mine, încărcat cu lalele şi nu-mă-uita, o mierlă trăgea de un vierme gras şi m-am gândit ce părinţi devotaţi sunt păsările, cum trudesc cât e ziua de lungă pentru a-şi hrăni puii lihniţi. Apoi, toropită de somn, m-am întrebat ce ne-am fi făcut, Felix şi cu mine, dacă am fi avut copii. Ar fi schimbat copiii lucrurile? Dar Felix, în esenţă, era el însuşi aşa de copilăros, încât era aproape cu neputinţă să mi-l închipui în ipostaza de tată. Până la urmă, faptul că n-am avut pe cap grija copiilor părea să fie unul dintre puţinele lucruri bune din căsnicia noastră.

Doamnei Arliss însă i-ar fi plăcut să avem copii. Bătrâna dispunea cu nemiluita de sentimente materne care, de la moartea lui Mary încoace, tânjeau amarnic să se manifeste. Nici Nigel, nici Imogen nu reuşiseră să i le satisfacă. Eu una îmi dădusem toată silinţa, dar doamna Arliss îşi dorise o făptură mai tânără, la fel de tânără precum fusese Mary, la fel de tânără, m-a străfulgerat gândul, ca Meg Randall...

Mierla îmbucătăţi frumuşel viermele în părţi egale, le prinse-n cioc şi îşi luă zborul.

Era oare posibil ca doamna Arliss să-şi mai fi schimbat o dată testamentul fără ştirea

lui Patrick, care cu sigurnață ar fi încercat să i se opună, și să-i fi lăsat toată averea lui Meg? Asta o tulbura oare pe fată, faptul că avea cunoștință de această schimbare și o speria confruntarea cu familia la aflarea ei? O speria ideea că vor contesta testamentul, ceea ce de bună seamă vor face, dovedind în instanță că-i o tânără ticăloasă, intrigantă, care s-a folosit de poziția ei și a exercitat o influență nefastă asupra unei bătrâne infirme, pentru a intra în posesia unei averi uriașe?

După cum, probabil, intrase...

N-o cunoșteam deloc mai îndeaproape și din căsnicia mea ieșisem cu o capacitate întristător de deteriorată de-a mai crede în oameni. Deveneam cu ușurință suspicioasă la orice. Mi-am dat seama că nu mai sunt câtuși de puțin persoana drăguță care am fost înainte de a-l întâlni pe Felix.

Soarele îmi încălzea obrazul. Cântecul păsărelelor și mireasma micsandrelor umpleau grădina. Am închis ochii.

Când m-am trezit, nu mi-am dat seama pe moment cât timp trecuse. Puteau să fi trecut doar câteva minute, dar mă simțeam mai istovită decât fusesem înainte de-a adormi. M-am frecat la ochi, m-am sculat și m-am întors spre ușa deschisă.

Înăuntru, în cameră, Imogen și Patrick Huddleston erau unul în brațele celuilalt, iar sărutul lor nu era sărutul convențional, de salut. Amândoi erau adânciți în el, conștienți doar unul de prezența celuilalt.

În mod sigur n-o zăriră pe fata cu fața albă ca varul, pe care am observat-o stând în

ușă, zgâindu-se la ei cu o figură ce exprima șocul și suferința.

Am rămas locului, neștiind ce să fac, iar Meg s-a întors pe călcâie și a dispărut. După o clipă am bătut și eu în retragere. M-am așezat iar pe bancă și am mai rămas vreo două-trei minute afară, după care m-am sculat din nou și, apropiindu-mă de ușă, m-am lansat în pantomima ușor absurdă a gestului de-a tuși și am intrat.

Imogen și Patrick se aflau de-o parte și de alta a șemineului, de data asta ședeau, dar chipul lui Imogen avea o expresie vag ironică, vrând să arate că știe prea bine ce-a vrut să-nsemne tusea aceea. Ochii ei negri mă priveau batjocoritori. Purta un costum simplu, din flanel gri, mult mai sobru decât purta de obicei și oarecum demodat, cumpărat parcă anume de la solduri pentru această ocazie.

— Bună, Virginia, făcu ea. Patrick zice că ne-ai fost de mare ajutor. Bine-nțeleș c-aș fi venit de ieri, dacă-aș fi știut ce s-a-ntâmplat. Biata mătușă Evelyn, da-mi pare bine că s-a terminat totul.

— Dacă veneai, oricum nu te-ar fi recunoscut, am zis. Dar dacă tot ai venit, acum eu am să mă duc acasă.

— Întâi de toate spune-mi câte ceva despre soții Bodwell, zise Imogen. Or să rămână aici au ba? Femeia asta mă-nfioară. E atât de distantă și de-nțepată, de zici că-i o menajeră dintr-o piesă de teatru, nu-i așa? N-am deloc încredere în ea. Și m-a pistonat deja în legătură cu scrisoarea de re-

comandare. I-am spus că ne-ar aranja s-o avem pe ea și pe soțul ei aici un timp, dar nu mi s-a părut c-ar fi de acord. Am impresia că se pripește.

— Cred că se gândesc la liniștea lor, am răspuns. Vor să se știe la adăpost.

— Nu asta ne dorim cu toții? — întrebă Imogen. Ei, cred c-o să ne mai vedem zilele astea.

— Da, desigur.

M-am îndreptat către ușă, întrebându-mă dacă n-ar trebui s-o caut pe Meg Randall și s-o iau acasă la mine, lăsându-i singuri pe Imogen și Patrick, doar cu Nigel, pentru care ei n-ar prezenta nici un interes, Nigel preferând să se-nvârtă discret prin casă, prinzând imaginare etichete cu prețul obiectelor despre care crede că-n curând vor fi ale lui. Hotărându-mă însă s-o las pe Meg să se descurce singură, fiindcă mai devreme sau mai târziu toți suntem lăsați în voia soartei, am ieșit pe ușa din față și am pornit spre automobil.

Am rămas uimită găsind-o pe Meg în mașină.

Ședea pe banchetă lângă locul șoferului, cu capul în mâini, cu chipul ascuns de pletele-i blonde. Auzind cum se deschide portiera, trupul mlădiu îi tresări spasmodic și ea se lăsă pe spate, îndepărtându-și părul din ochi.

— Aveți ceva împotrivă să vin la dumneavoastră acasă? — mă întrebă ea. Simt nevoia să vorbesc cu cineva.

— E-n regulă, am răspuns așezându-mă la

volan și ambalând motorul. E ceva ce te-ngrijorează mai mult decât pariurile, nu-i așa? Ție ți-a lăsat doamna Arliss toți banii? În acest caz, n-ar trebui să-ți faci griji. Dacă asta a fost dorința ei, nu văd cine ar putea s-o combată.

Conduceam încet printre șirurile de rododendroni. N-o vedeam pe Meg, dar am sesizat uimirea din vocea ei.

— Cui, mie? Cum de v-a trecut prin minte una ca asta?

— Nu ți i-a lăsat?

— Bine-nțeles că nu. Cred că ținea la mine, dar nu chiar într-atât. Oricum...

Se opri.

— Atunci, care-i necazul?

Meg oftă adânc.

— Toată lumea se gândește doar la bani, nu-i așa? Nu le pasă de altceva. Până și domnul Huddleston... V-am văzut stând în fereastră, știu că ați observat ce-am observat și eu. Nu l-aș fi crezut în stare, dar ce-o fi vrând de la femeia aia, dacă nu banii ei?

— Sunt destui care o consideră foarte atrăgătoare, am răspuns eu.

— E șleampătă și bătrână. Adică, nu vreau să zic *bătrână*... nu cred că-i mai vârstnică decât dumneavoastră... dar știți ce vreau să zic.

— Da, știu. Dar nici Patrick nu mai e așa de tânăr.

Am cotit pe drumul ce ducea în centru.

— Care-i buba, Meg? Ce anume țineai atât de mult să-mi spui?

— Doar atât, că n-au mai rămas deloc

bani, înțelegeți? N-au mai rămas deloc bani. Acum un an doamna Arliss și-a investit toți banii într-o rentă viageră. Așa că acum, când a murit, n-a mai rămas nimic. S-au dus. Nu i-a mai rămas nimănui nimic.

CAPITOLUL TREI

Când conduc mașina, nu-s în stare să mă gândesc la altceva. Știu, asta înseamnă că nu-s un șofer grozav. Trebuie să mă concentrez exagerat de mult asupra manevrelor pe care le fac.

Cu ochii-n patru la drumul din fața mea, care trecea printre șiruri de căsuțe cu grădini îngrijite la stradă, pline de salcâmi-galbeni și cireși în floare, am înaintat către vechea piață a orașului.

După două-trei minute, Meg făcu pe un ton plângăreț „Ei?"

Era ca și cum o bombă s-ar fi preschimbat într-o petardă fâsâită.

Mă surprindea și pe mine detașarea ce-o manifestam față de posibila decepție financiară a altora.

— Cred c-o să oprim la Whitefield's, să facem niște cumpărături, am spus. Ar trebui să rămâi și să cinezi cu mine, iar pe urmă o s-avem timp să despicăm firu-n patru.

Whitefield's era un magazin universal situat în colțul pieței care avea în mijloc o parcare auto, în care de data asta, întîmplător, am găsit un loc liber. Am parcat, am băgat o fisă de zece peni în contor și am

intrat în magazin. Meg nu se arătă dispusă să mă-nsoțească, ci rămase ghemuită pe banchetă, cu pletele din nou în ochi, acoperindu-i obrazul.

Am cumpărat două antricoate, un pachet de cartofi-pai congelați, mazăre, lapte dulce, o pâine neagră și o sticlă de whisky. Nu beau whisky decât foarte rar, atunci când nu mă simt bine sau atunci când sunt foarte obosită, ca, de pildă, după un drum lung, or, în ziua aceea mă simțeam ca după un drum lung. Dacă lui Meg nu-i plăcea whisky-ul, aveam acasă și niște vin de Xeres. M-am întors la mașină și am pornit spre strada Ellsworthy. Meg nu-mi mai spuse nimic.

De îndată ce am deschis ușa, am avut sentimentul că retrăiesc o scenă la care am mai asistat. Iar era miros de țigară, mult prea proaspăt ca să fi persistat de dimineață. Deci Felix nu se ținuse de cuvânt și nu plecase.

Se simțeau și alte mirosuri care-mi spuneau că n-a plecat, de ceapă, usturoi, ardei iute și vin, toate combinate într-o aromă deosebit de îmbietoare, ce venea dinspre bucătărie. O aromă plăcută, demnă de toate onorurile din partea cuiva atât de obosit ca mine, sau care ar fi fost demnă, însă adevărul este că pe dată m-am și întrebat dacă aș fi în stare să-mbuc ceva.

Felix ne auzi intrând și ieși din bucătărie.

— Ți-o prezint pe Meg Randall, i-am spus eu. Rămâne la noi. Sper că ai gătit destul pentru trei persoane.

Apoi m-am întors către Meg.

— Acesta-i soțul meu, cel despre care nu prea vorbește lumea.

— Bine, dar... — dădu ea să zică, dar apoi se opri și roși la fel de repede ca de obicei.

— Dar credeai că suntem despărțiți, am spus. Da, suntem. Acesta nu-i decât un scurt interludiu. Și-acum hai să mergem în salon și să bem ceva, pe urmă vom putea discuta pe-ndelete ce mi-ai spus în mașină.

Părea teribil de jenată. Era destul de tânără ca să aibă sentimentul că între noi, cei de vârstă mijlocie, n-ar trebui să existe relații care să ne complice în chip inutil existența. Felix pricepu ce-i în mintea ei și-i păru rău pentru ea.

— Da, suntem separați, dar în timp am rămas cei mai buni prieteni, zise el, oferindu-i un clișeu întru simplificarea situației. Nu-i musai să ne ciondănim numai pentru faptul că, întâmplător, conviețuirea noastră n-a mers tocmai șnur.

Meg ne privi ba pe unul, ba pe celălalt și mi-am dat seama ce-i în mintea ei, își imagina că de vină o fi fost vreuna din acele misterioase nepotriviri de caracter despre care lumea refuză aproape întotdeauna să discute deschis, eschivându-se și lansându-se în calomnii mărunte. De fapt, se înșela. Dacă nu m-aș fi potrivit cu Felix din punct de vedere sexual, căsătoria noastră n-ar fi rezistat nici atâta.

Intrând în salon împreună cu ea, am spus:

— Și-acum, să bem ceva. Preferi whisky? Xeres? Mă tem că altceva n-am.

Ea optă pentru Xeres. I-am spus lui Felix că vreau whisky și i-am amintit, în caz că a uitat cumva cum îmi place, că nu vreau decât

un pic de apă la el. Aduse băuturile, iar pentru sine își turnă un whisky lung, mult diluat cu apă. Fusese dintotdeauna un băutor prudent. Era în stare să se așeze la bătut cu amici ce erau băutori pătimași și să golească un singur pahar într-o seară. Pesemne simțea că îi e de-ajuns să bea doar cu un strop mai mult ca să-și piardă controlul și așa fragil asupra realității.

— Meg este în posesia unor informații destul de bizare cu privire la doamna Arliss, i-am spus eu. Hai, Meg, spune-ne despre ce-i vorba.

Meg îl privi oarecum nehotărâtă pe Felix, în timp ce se așeza, și sorbi o înghițitură de Xeres.

— E-n regulă, n-are decât să audă și el, am zis eu. Dacă-l dăm afară, o să tragă cu urechea de după ușă.

— Cred că nu există motive să n-audă toată lumea în clipa asta, răspunse ea. Pur și simplu n-am avut timp să cântăresc situația. Doamna Arliss a insistat mereu să nu spun nimănui nimic. Zicea că o latură importantă a slujbei mele este aceea de-a nu discuta niciodată cu nimeni despre afacerile ei. Și bine-nțeles că am priceput asta și m-am conformat rugăminții ei. Și nu m-a deranjat să fac un secret din pariurile ei, fiindcă ele-mi păreau a fi singura bucurie de care mai avea ea parte, și eram sigură că dacă ar ști ceva, domnișoara Dale și domnul Tustin ar încerca s-o oprească. Dar cealaltă chestiune era cu totul altceva. Simțeam că-i de datoria mea să-i spun domnului

Huddleston cum stau lucrurile. Știam că se simte răspunzător pentru soarta ei și ori de câte ori mă vedea, se interesa de ea și mă-ntreba cum merge treaba și așa mai departe. Chiar ținea la ea. Și iată că ea a făcut treaba asta extraordinară, iar eu n-am avut voie să-i suflu un cuvânt. M-am simțit îngrozitor.

— Te referi la investirea banilor ei într-o rentă viageră, am intervenit eu. Dar cum de-a putut face asta fără știrea lui?

— Vedeți, el nu s-a ocupat niciodată de investițiile ei, răspunse ea. Există o firmă de contabilitate care se ocupă de ani și ani de impozitul pe venitul ei și această firmă are un serviciu de investiții, și pe ei i-a rugat ea să se ocupe de-aceste formalități. Mi-a spus că au sfătuit-o să renunțe, dar ea chibzuise că prin renta viageră putea obține cele mai mari venituri din capitalul de care dispunea și cele mai scăzute impozite pe venit, așa că a insistat și și-a dus planul la bun sfârșit. Într-un rând mi-a dat a înțelege că nu-i pasă dacă n-o să-i rămână nimănui nici o moștenire de pe urma ei, dar cred că până la urmă au ajuns-o regretele, fiindcă acum câteva zile mi-a spus că vrea să-i facă dreptate domnișoarei Dale, fata surorii ei, dar nu știu ce-a vrut să spună cu asta.

— O clipă, o întrerupse Felix, cu băutura lui aproape incoloră în mână. Am pierdut prima parte a acestei discuții. Vrei să spui că toți banii doamnei Arliss sunt investiți în rente viagere care bine-nțeles că se blochează la moartea ei și, astfel, rudelor nu le mai rămâne nimic?

Meg încuviință din cap.

— Și sunt sigură... acum sunt sigură că... ar fi trebuit să-i spun asta domnului Huddleston, el ar fi putut s-o oprească. Nu știu, zău, cum o să mai dau ochii cu el acuma. A crezut că ea are încredere în el, știți, ei îi era vădit dragă compania lui. Vizitele lui îi făceau plăcere. Dar mi-a spus că nu se compară cu taică-său și că ea nu-l consideră demn de încredere. Eu... mie dintotdeauna mi s-a părut că se-nșală în privința lui și i-am și spus asta, dar mi-a spus că-s... deh, nu contează cum. Înclin să cred că m-am înșelat. probabil că nu-i vrednic de încredere. Dar, cu toate astea, am senzația că ar fi trebuit să-l țin la curent cu intențiile ei.

— Ce nu înțeleg — am zis eu — este de ce-a făcut ea asta. Chiar dacă-și plasa banii într-un singur cont de depuneri, acesta i-ar fi asigurat sume cu mult mai mari decât îi trebuiau ca să se întrețină.

— Ah — făcu Felix, afișându-și un zâmbet de cunoscător —, din ură, firește. Numai și numai din ură pentru scumpa ei nepoată și scumpul ei nepot, pentru care niciodată n-a însemnat altceva decât bani. Pesemne că se simțea excelent, zăcând pe moarte și știind că i-a tras pe toți pe sfoară. Nu pot să n-o admir. Le-a jucat o festă grozavă.

— Nu cred câtuși de puțin să fi fost asta la mijloc, zise Meg. Cred că, de fapt, în sinea ei se speriase de această patimă a ei pentru jocurile de noroc și și-a zis c-ar putea rămâne brusc fără nici un ban. Nu li

se-ntâmplă asta câteodată bătrânilor? Sunt absolut convinși că-s săraci, deși în realitate sunt încă foarte bogați. Așa că a vrut să-și pună banii la loc sigur, acolo unde să n-aibă nici ea acces la ei, dar unde să fie sigură că vor continua să-i aducă un venit frumușel, constant.

— Nu, draga mea, spuse Felix. Acesta este un fel cumsecade de-a privi lucrurile și sunt sigur că e-n firea ta să gândești frumos despre alții, spre deosebire de scumpa mea nevastă, care de fiecare dată vede tot ce-i mai rău la alții sau, în orice caz, la mine. Dar adevărul este că doamna Arliss le-a jucat rudelor ei o festă a-ntâia, menținându-le atenția trează tot timpul, deși știa bine că n-or să se aleagă cu nimic de pe urma ei. Poate că ură e mult spus, dar răutate este sigur. Uite, de pildă, pe Virginia, la care ținea foarte mult, n-a amăgit-o niciodată c-o să-i lase ceva. Cu ea a fost foarte sinceră și cinstită. Dar preocuparea asta a ei pentru jocuri de noroc e o noutate pentru mine. Am lipsit și la această parte a discuției.

— Îi plăcea să parieze la cursele de cai, atâta tot, i-am zis. Și se temea că dacă or să afle Imogen și Nigel, vor obține o împuternicire legală prin care-i vor bloca accesul la propriii ei bani.

— Înțeleg. Mda, i-ar fi scos patalama că nu-i zdravănă la cap. Ce mai tura-vura, e-o greșeală să te apuci de pariuri la peste optzeci de ani. Mi-e limpede că ei așa ar fi procedat. La fel aș fi făcut și eu în locul lor. Dar ei n-au prins de veste, nu-i așa?

— Nu, până azi n-am suflat nimănui o vorbuliță în legătură cu asta, spuse Meg. Dar asta m-a scos din minți, pur și simplu m-a scos din minți! Nu sufăr secretele. Îmi place să fiu sinceră cu toată lumea. Nu-mi place să mă gândesc tot timpul că există și lucruri pe care n-am voie să le spun. Mi-era groază să nu-i spun nimic lui Patrick, când el era — sau cel puțin părea să fie — sincer îndrăgostit de doamna Arliss. Dar poate că m-am înșelat. Mă tem că nu mă prea pricep la oameni.

Nu-și dădea seama cum de-i scăpase de pe buze cuvântul „Patrick“ în locul oficialului domn Huddleston, pe care avusese grijă să-l folosească până atunci, dar lui Felix nu-i scăpă, firește, acest detaliu. Mă privi scurt, întrebător, ridicând din sprâncenele stufoase, aurii. Apoi se-ntoarse către Meg.

— Ei, a mai rămas casa — zise el pe un ton consolator — și-n ziua de azi s-ar putea să valoreze o sută de mii. Așa încât cuiva o să-i meargă bine.

— Nu, spuse ea.

— Nu?

— Nu. Și pe-o casă se poate obține o rentă viageră cu dobânzi plătite pe timpul vieții, dar în clipa în care mori, ea revine companiei de asigurări.

— A făcut și asta?

Meg încuviință din cap.

— N-a mai rămas absolut nimic.

Felix chicoti discret.

— A mers până la capăt? E de admirat.

— A mai rămas mobila, desigur, am zis.

N-o fi lichidat-o și pe-aia. Nu-i toată cine știe ce, dar cred că va aduce câteva miare frumoase. Apoi, mai e Rolls-ul. Și ăsta trebuie să valoreze o sumă frumușică.

— Și miniaturile, adăugă Felix. Ele reprezintă cu siguranță lucrurile cele mai de preț din casă. Mă-ntreb cine o să le moștenească.

Uitasem de colecția de miniaturi a doamnei Arliss. N-aveam idee ce valoare sau merite estetice au. Din vestimentația celor care serviseră drept modele, îmi dădusem seama că aparțineau sfârșitului de secol optsprezece și începutului de secol nouăsprezece, și le găsisem dintotdeauna fermecătoare, fără a le acorda însă vreodată o atenție deosebită. Doamna Arliss îmi vorbise în câteva rânduri despre ele, însă asta ca să-nțeleg ce-nsemnase mai degrabă colecționarea lor pentru bărbatul ei, decât ce reprezentaseră ele în sine pentru ea. Agățate pe un perete ale salonului, erau surprinzător de expuse, în eventualitatea unui furt, presupunând că erau prețioase.

— Ziceai adineauri că ți-ar fi spus cum că vrea să-i facă dreptate lui Imogen, nu-i așa? — am întrebat-o pe Meg. Dar Patrick mi-a spus că, după părerea lui, Imogen va moșteni totul. Ar mai fi instrucțiuni privind alte două-trei persoane, așa mi-a zis, însă în rest totul îi rămâne lui Imogen. Dacă n-ar mai rămâne nimic, s-ar zice că doamna Arliss a fost spre sfârșitul vieții mai zărghită decât am crezut.

— Nu cred, spuse Meg. Știu însă că l-a

sunat lunea trecută și marți a primit vizita lui, și m-am întrebat dacă n-o fi modificat iarăși testamentul. Eu una n-am fost acasă, mă dusesem la coafor, așa că nu l-am văzut, dar a doua zi à revenit cât s-o întrebe cum se mai simte și atunci mi-a spus că ea l-a pus să distrugă ultimul testament pe care-l făcuse. În acela cred că i-a lăsat banii domnului Tustin și mi s-a părut ciudat, fiindcă știam că n-are un sfanț. Și, cu toate astea, îmi părea absolut normală.

— Poate că avea momente în care uita de una-alta, cum ar fi și renta aceea viageră — spuse Felix —, și își dădea seama că-i uitucă, și poate că asta o înspăimânta mai mult decât voia să se știe, gândindu-se la împuternicirea prin care-i putea fi blocat accesul la bani, ce-i atârna ca sabia lui Damocles deasupra capului. La urma urmei, trebuie să fi avut venituri destul de substanțiale, și dacă Imogen și Nigel ar fi pus mâna pe ele, ar fi tras un folos pe cinste.

— Dar ce-o să mă fac eu acum? — se rugă Meg de noi. Domnul Huddleston trebuie să afle, nu-i așa, doar e executor testamentar. Vă rog, doamnă Freer, n-ați putea sta de vorbă cu el?

— La ce bun? — am întrebat-o. Tot la tine ar trebui să vină, să asculte toată povestea.

— Da, însă... — Își împleti degetele. Erau lungi și subțiri și-i exprimau foarte bine desperarea. — Dacă i-ați putea explica de ce nu i-am spus nimic până acuma... Dacă i-ați spune cât de rău îmi pare ... Nu, să nu faceți asta. Adevărul este că nu vreau să mai

vorbesc cu el. E o prostie din partea mea, dar... ei bine, e altfel decât mi s-a părut c-ar fi.

Continua s-o obsedeze scena cu Patrick şi Imogen strâns îmbrăţişaţi. Felix îşi dădea seama, desigur, că se-ntâmplă ceva cu ea şi o bătu pe umăr a încurajare. Acest contact fizic păru să-i facă bine şi schiţă un surâs, care avu darul să-i alunge de pe chip expresia aceea de om nenorocit.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el. După părerea mea, te-ai purtat exemplar. Huddleston n-are de ce să te critice. Te-ai bucurat de încrederea stăpânei şi i-ai respectat încrederea. Mi-ar plăcea şi mie o secretară în care să pot investi fără nici o reţinere atâta încredere.

— Ai vreo secretară — l-am întrebat eu — demnă de încredere sau suficient de făţarnică?

— Am o fată minunată, o cheamă Clementine, îmi răspunse el înţepat. Dacă n-aş avea, sau dacă i-aş găsi vreun cusur, aş oferi postul acestei fete fermecătoare, şi aş nădăjdui sincer c-o pot convinge să-l ocupe. O admir teribil de mult pentru loialitatea şi scrupulozitatea ei. Dar Clementine e foarte potrivită şi îşi dă tot interesul, aşa că n-ar fi drept s-o concediez. Nu, draga mea, te sfătuiesc să-i spui totul lui Huddleston şi să te bizui pe bunul lui simţ, că n-o să te acuze de nimic.

Bine-nţeles că-n ochii mei acesta nu era decât Felix în rolul său de om de afaceri împovărat de răspundere, uns cu toate alifiile şi gata oricând

să-mpărtăşească din experienţa lui unei tinere aflate în încurcătură. Mi-era de mult familiar acest rol şi mi-am zis că până şi o tânără la ananghie ca Meg poate să-şi dea seama cu cine are de-a face. Uitam însă faptul că odinioară mă păcălisem şi eu. M-am întrebat dacă eu eram pe vremuri mai prostuţă sau dacă tehnica lui devenise între timp mai directă? Asta nu avea importanţă, în nici un caz. Pe Meg o îmbărbătase cu un gest bine intenţionat şi nu împinsese mărinimia până la a-i oferi postul acelei Clementine în mod aproape sigur inexistente.

— Vă mai torn un rând până pun masa, spuse el. Am un pic emoţii din cauza tocăniţei, fiindcă n-am găsit piperul. Nu prea ştiu rânduiala din bucătăria Virginiei şi, din câte-nţeleg, n-are deloc piper şi, din nefericire, nu mi-a dat prin minte să cumpăr azi-dimineaţă, când am făcut piaţa. Dar sper c-o să-mi treceţi cu vederea unele neajunsuri, în temeiul faptului că nu-s la curent cu mediul înconjurător.

Se sculă şi ne umplu paharele, apoi dispăru la bucătărie.

Curând am şi mâncat acolo, iar mâncarea pe care, în modestia lui, Felix o numise tocăniţă s-a dovedit a fi la fel de delicioasă ca şi miresmele care inundaseră casa. Întâi am crezut că nu mi-e foame şi n-o să fiu în stare să mănânc ceva atât de consistent şi de condimentat, dar m-am înşelat. Era exact ceea ce-mi trebuia. Vinul de Burgundia cumpărat de el a contribuit la rândul lui la instalarea unei atmosfere calme, somnolente. Ne-am încheiat masa cu diferite brânzeturi

interesante pe care n-am idee unde le putuse descoperi în Allingford.

Cel mai mult vorbi el, îi povesti lui Meg că pe vremuri a lucrat la o companie petrolieră din Iran, ducând o viaţă plină de greutăţi, dar şi de satisfacţii notabile. Această poveste n-o mai auzisem niciodată şi am ascultat-o cu o curiozitate impregnată cu visare. Mi-am zis că de curând o fi întâlnit, probabil în vreo cârciumă londoneză, un petrolist întors din Iran şi acum ne oferă versiunea prescurtată a relatării respectivului. După aceea Felix se oferi s-o ducă pe Meg cu maşina la reşedinţa familiei Arliss. Se vedea că lui Meg i-ar fi plăcut să rămână la noi toată seara, dar Felix aruncă pastila că-s foarte obosită şi că ar trebui să mă bag imediat în pat, iar ea înţelese aluzia, ne mulţumi c-am lăsat-o să-şi spună oful şi plecă. Au fost nevoiţi să ia maşina mea, căci Felix sosise cu autobuzul, după presupusa livrare a maşinii la mâna a doua către un client din împrejurimi. Aş fi vrut să ştiu dacă chiar se întâmplase aşa ceva sau totul fusese o scorneală de-a lui, menită să ascundă cine ştie ce.

În absenţa lui am umplut spălătorul de vase, am urcat sus, mi-am pus cămaşa de noapte şi capotul, iar când Felix s-a întors, m-a găsit întinsă pe canapeaua din salon, răsfoind alene un ziar.

Se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi mă-ntrebă:

— Fata asta s-a-ndrăgostit de Huddleston, nu-i aşa?

— Aşa mi se pare, am răspuns.

— Şi el ce simte pentru ea?

— Nu cred c-a aflat de existenţa ei.

— Păcat. E fermecătoare.

I-aş fi putut povesti scena dintre Patrick şi Imogen, la care fuseserăm martore Meg şi cu mine, dar renunţasem de mult la obiceiul de a-i povesti lui Felix prea multe. Era în stare să sucească pe toate părţile cele mai nevinovate afirmaţii, dându-le sensuri la care nu se gândise nimeni vreodată. Simţeam, totuşi, nevoia să fiu cu el mai prietenoasă decât de obicei. Mărinimia pe care i-o arătase lui Meg, tocăniţa şi vinul lui mă făcuseră să recunosc în sinea mea că are şi unele virtuţi. Constatam că-mi face chiar plăcere să văd o fiinţă, şi pe deasupra un bărbat, şezând pe scaunul din faţa mea, în loc să mă bucur de una singură de liniştea camerei.

Scutură scrumul ţigării în farfuria de la picioare, de pe duşumea.

— Zău că arăţi groaznic de obosită, spuse el. De ce nu te duci la culcare?

— Mă duc imediat, i-am răspuns. Am vrut să verific dacă ai încuiat bine.

Era o atmosferă foarte casnică.

— E-n regulă, am pus zăvoarele, spuse el încruntându-se la mine. Când te-am văzut ultima oară, sunt sigură că aveai deja acest capot.

— Probabil că da, am zis eu. Îl am de mult.

— De ce nu-ţi iei unul mai interesant?

— Ce rost ar avea, dacă în afară de mine tot nu-l vede nimeni?

— Ştii de ce l-ai pus pe tine-n seara asta

și ai coborât și te-ai întins aici? Ca să-mi arăți că nu însemn nimic pentru tine. Însă chiar și-așa, nu suport să te văd atât de lipsită de preocupare față de propria-ți persoană. Ești încă o femeie atrăgătoare. N-ar trebui să te lași cu una, cu două.

— În ce privință să nu mă las?

— Știu și eu, poate în speranța unei căsnicii fericite. A uneia mai fericite decât precedenta. Știi, îmi fac adesea griji din cauza ta. Nu suport gândul că poate ți-am distrus viața. M-aș bucura să te văd într-o bună zi luând viața de la început.

— Nu trebuie să-ți faci griji, am zis eu. Mă descurc foarte bine. Tu ți-ai distrus viața. Și uneori eu sunt cea care-mi fac griji în această privință. Să luăm, de pildă, povestea legată de stagiul tău de petrolist în Iran. Pesemne că l-ai ascultat foarte atent pe cel ce ți-a oferit toate detaliile care au făcut-o să sune atât de convingător, și dacă ai fi investit doar un strop din capacitatea ta de concentrare într-o slujbă ca lumea, ai fi ajuns vicepreședintele vreunei companii sau un avocat celebru, sau un chirurg remarcabil, sau aproape orice ți-ai fi pus în gând. Ai talent cu ghiotura, numai că nu ți l-ai folosit niciodată în chip rațional.

— I-am spus fetei povestea asta numai fiindcă mi-am zis că n-ar strica să-i mai descrețesc fruntea, spuse el, făcându-se probabil intenționat că nu-mi pricepe apropoul. Discutaserăm de prea multe ori pe tema asta, ca să nu știe la ce mă refeream. — Îmi părea rău pentru ea. Ți-am mai zis, e o fată fermecătoare. Loialitatea e-o însușire foarte atrăgătoare. Desigur, n-aveam cum să știu cât de exact e tot ce i-am spus despre afacerea aia cu petrolul. Nu mi-a inspirat deloc încredere tipul care mi-a vândut povestea. Dac-ai afla câtă lume din jurul tău îți toarnă cele mai îngrozitoare minciuni, ai fi foarte mirată. Zău că nu-s singurul. Iar ale mele sunt inofensive, zi și tu, nu-i așa? Însă, după cum ți-am mai spus, îmi fac mari griji din pricina ta. Nu-ți priește viața de una singură și știu că eu sunt vinovatul. Lipsurile mele te-au însemnat pe viață. Îmi pare nespus de rău. Am conștiința tare încărcată.

Spunea probabil adevărul. Avea o conștiință foarte activă, chiar dacă-i funcționa în chip misterios.

— Eu una nu mi-aș face griji, am zis. Sunt surprinzător de mulțumită. Și aș zice că, într-un fel, între noi există o legătură destul de plăcută. Nu cunosc o altă persoană cu care să-mi permit să mă port atât de hain precum cu tine și pentru mine asta-i o supapă de siguranță minunată. Dar aș vrea să știu, totuși, ce vânt te-a adus la mine.

Pleoapele lui piezișe tresăriră o clipită, de parcă el ar fi fost gata-gata să-mi spună ceva. Dar se răzgândi.

— Am avut drum prin împrejurimi și mi-am zis c-ar fi mare păcat să nu dau o raită, să te vizitez, spuse el. Îmi închipui că ai vrea să dispar de-aici mâine.

— Dacă n-ai motive întemeiate care să te țină-n loc, am spus eu, sculându-mă în picioare. Ți-ai făcut patul în camera de oaspeți, da?

— Da, și ne vedem mâine dimineață.
— Atunci, noapte bună.
— Noapte bună.

Am urcat la etaj, m-am băgat în pat și am adormit de cum am pus capul pe pernă.

Dimineața Felix îmi servi ceaiul la pat. La așa ceva se pricepea întotdeauna și pentru mine asta era o desfătare. Apoi pregăti micul dejun. Am mâncat în grabă, deoarece era ziua mea de lucru la clinică și nu mă sculasem suficient de devreme.

Când am plecat de-acasă, m-a însoțit până la mașină, m-a pupat pe-o ureche și mi-a spus:

— Ei, cu bine, și mulțumiri pentru ospitalitate. Poate o să revin într-o bună zi, să văd cum o mai duci. Am senzația că ești mai singură decât ai fi dispusă să recunoști.

Am simțit o strângere de inimă, fiindcă, bine-nțeles, nu fusesem ospitalieră. Dar nu eram dispusă să recunosc că sunt nespus de singură. Cunosc o grămadă de oameni care se autosugestionează că suferă de chinurile singurătății, și care se plâng că semenii lor îi cicălesc și-i tracasează ajungând să refuze cu violență și autocompătimire compania altor oameni. Știam că și eu am tendința de-a proceda astfel, dar, în general, încercam s-o țin în frâu. Demarând, i-am făcut semn cu mâna lui Felix, ca să-i demonstrez că-i port sentimente de amiciție, și am ajuns la clinică cu o întârziere de numai zece minute.

N-ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun. Am ajuns acasă după-amiază pe la cinci și jumătate după o zi mai grea, mai solicitantă

decât de obicei. De îndată ce am deschis ușa, am simțit în nări fumul de țigară și l-am găsit, ca și cu o zi în urmă, întins pe sofa. În afară de faptul că se juca ținând țigara între degete, nu făcea nimic. Era meșter mare la lenevealâ. Uneori petrecea ore-n șir visând fascinat, cu ochii deschiși. M-aș fi mirat să-l găsesc citind o carte sau un ziar.

— M-am râzgândit după ce-ai plecat, se scuză el. M-am gândit că poate merg și eu la înmormântare. Știi, am ținut mult la bătrânică și cred că și ea avea o slăbiciune pentru mine.

— Ei, exact asta-mi mai lipsea, am zis exasperată. Dintotdeauna mi-a fost destul de greu să le explic complicațiile căsătoriei noastre și nu vreau să rămână cu impresia că încercăm să salvăm aparențele.

— Chiar contează dacă-și închipuie asta?

— Da, mă deranjează și mă supără ideea că unii or să-nceapă să scormonească în secretele noastre intime, și cu siguranță așa se va întîmpla. Așa că prefer să nu le dau prilejul să facă mutre mirate, mai ales la o înmormântare.

— Bine, nu mai merg la nici o înmormântare, oftă el. Dar îmi dai voie să mai dorm o noapte aici, nu-i așa? M-am gândit că poate ieșim să cinăm împreună.

— Am două antricoate în frigider, i-am spus. Le-am cumpărat ieri pentru mine și Meg, înainte de-a afla că te-ai ocupat de bucătărie. Le-am putea mânca. Nu prea am chef să mai ies din casă.

— Bine, o să mă ocup de ele. Și bănuiesc c-ai bea ceva. Să fie tot whisky?

— Mersi, în seara asta vreau vin de Xeres.

— Fie, treaba asta mă bucură. Aseară am crezut că ești pe cale de-ați face un obicei din consumul de whisky și știi că-i periculos când trăiești singur. Te poți apuca să tragi la măsea discret, cât e ziua de lungă, și ajungi alcoolic fără să prinzi de veste. Cunosc mai multe cazuri. Cazuri deosebit de triste.

— Nu-s alcoolică și găsesc absolut revoltătoare solicitudinea ta, am spus eu.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc, zise. Hai, așază-te și relaxează-te, o să-ți aduc Xeres-ul.

Ieși.

M-am așezat, mi-am scos pantofii, m-am lăsat pe spate și am închis ochii, am căscat de vreo două ori, mi-am zis că e o virtute să ai pe cineva care să te servească și-n clipa următoare aș fi adormit, dacă nu m-ar fi trezit la realitate țârâitul soneriei din față.

Mi-am băgat picioarele în pantofi, m-am sculat și m-am dus să deschid ușa. În prag era Imogen. Parcase mașina în poartă. Mi-am dat seama că nu e-n apele ei încă înainte de-a o pofti înăuntru. Purta același costum gri pe care-l purtase cu o zi în urmă, era fardată cu grijă, ca de obicei, avea părul pieptănat, îngrijit. Și totuși, părea tulburată. Mă fixa în așa fel cu privirea, de-ai fi zis c-or să-i sară ochii din cap. Mi-era limpede că ceva nu e-n ordine cu ea și, lucru deloc surprinzător, mi-am și dat seama despre ce-i vorba.

— Îmi pare rău că dau buzna peste tine așa — îmi spuse ea în timp ce o conduceam

în salon —, dar trebuie să stau de vorbă cu tine. Curvulița aia parșivă, Meg Randall, a discutat cu tine, nu-i așa? Vreau să știu ce ți-a spus.

— Ia loc — i-am zis —, să bem ceva. Întîmplător, cred că Meg nu-i nici parșivă, nici curvă, ci o fată destul de drăguță.

Imogen nu se așeză, ci începu să se-nvârtă de colo-colo prin cameră.

— E o curvuliță parșivă, repetă ea printre dinți. Fie, dă-mi niște whisky. Fapt e că ar trebui să putem discuta cu ea într-un fel sau altul. Patrick zice că n-avem cum, că trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt, dar nu pot să cred una ca asta. Trebuie să existe o soluție.

Răgușise în înverșunarea ei. Am lăsat-o singură și m-am dus în sufragerie unde țineam băutura. Acolo am dat peste Felix, care-mi turnase deja Xeres într-un pahar și acum îi turna whisky lui Imogen, fiindu-mi astfel clar c-a auzit tot ce-a spus ea de când a intrat în casă.

— E-n ordine, n-o să dau buzna peste voi, îmi șopti el. Bănuiesc că nu vrei, nu-i așa?

— Categoric, am răspuns eu. Și-așa are destui draci.

— N-ai ce să-i reproșezi! E foarte neplăcut să pierzi niște bani pe care ai contat.

Îmi întinse paharele umplute pentru Imogen și pentru mine, și le-am luat în salon. Bănuiam că o să tragă cu urechea de după ușă, așa că a fost o simplă formalitate să-nchid ușa după ce-am pus paharele pe masă, dar Imogen nu trebuia să știe de prezența lui acolo. Ei doi nu fuseseră

niciodată în relații nici măcar cât de cât amicale. Păreau să-și citească unul celuilalt gândurile cu o claritate fantastică și aveau obiceiul de-a se împunge unul pe celălalt în chip de-a dreptul supărător, ceea ce azi, nu era greu de imaginat, ar fi scos-o cu totul din sărite pe Imogen, situație la care mai asistasem de câteva ori și care nu mă amuzase deloc.

Când i-am oferit băutura, s-a așezat și a început să mă sfredelească cu privirea.

— Știi că n-au mai rămas bani, nu-i așa? mă întrebă ea.

— Da — am răspuns eu —, am aflat aseară de la Meg.

— Aseară ai aflat?

— Da.

— Dacă prindeam de veste c-ai știut și tu...

Ochii ei scăpărară amenințător.

— Calmează-te, i-am spus. Chiar dacă aș fi știut, tot n-ai fi putut face nimic, nu? Dar n-am știut. A fost o surpriză la fel de mare ca și pentru tine.

— Nu se poate. Tu oricum nu te așteptai să moștenești nimic, nu-i așa?

— A, nu, nu mă privește în mod direct. Dar am rămas uluită. Totuși, nu-i reproșez lui Meg faptul că n-a spus nimănui nimic. Și-a făcut datoria față de doamna Arliss, așa vede ea lucrurile.

— Ar fi trebuit să-i spună lui Patrick, poate că el ar fi putut preîntâmpina această situație. Copila asta nenorocită trebuie să-și dea seama că mătușa Evelyn nu mai e-n toate mințile și că ar trebui pusă sub îngrijire

medicală. N-avea dreptul să-și asume o răspundere atât de mare. E prea tânără și necoaptă. Bine-nțeles că nu mi-a inspirat niciodată încredere. Nu m-aș mira să fi încasat în aceste luni peste salariul ei obișnuit. Dar Patrick m-a asigurat că-i corectă. Prinsese drag de el și lui nici prin gând nu i-ar fi dat că ea ar putea avea secrete față de el. Așa e el, vanitos. Când mi-a spus asta, am râs de el și a plecat spumegând de furie. Nu zic că și-ar fi dat în petic, știe să se poarte cu tact, dar Meg știa ce-o să simtă el când o fi să afle adevărul și mi-am dat seama că o înspăimântă de moarte ideea de a-i mărturisi ceva. Așa-i trebuie. Îmi închipui că s-a zis cu iluziile legate de ceea ce simte el pentru ea.

Părea că Imogen este geloasă pe Meg.

— N-ai fost de față când i-a spus adevărul? — am întrebat eu.

— Nu, i-a spus la telefon azi-dimineață, când eram încă în pat, dar mai târziu am văzut-o în ce hal arăta, iar Patrick mi-a spus că a luat pe loc legătura cu contabilii mătușii Evelyn și-a aflat că Meg i-a spus adevărul. N-a mai rămas nimic. Și cea mai scârboasă chestie e că tușa Evelyn mi-a lăsat totul mie — tot ce-i avere lichidă. Și n-a rămas nimic.

— Of, îmi pare nespus de rău, am zis eu. Cred c-ai primit o lovitură dureroasă. Dar la urma urmei, au rămas Rolls-ul și mobila, și miniaturile alea, care trebuie să fie prețioase. Oricum îți revin măcar câteva mii când o să vinzi totul.

— Câteva mii? — făcu ea disprețuitor. La

ce preț crezi că se ridică-n ziua de azi? Nu-nseamnă practic nimic.

— Eu una aș fi fost fericită să-mi lase și mie moștenire un asemenea nimic, am spus. Și-apoi, Imogen, nu ești o femeie săracă. Știu că pentru tine-i un șoc, dar dacă luăm în considerare și impozitul, nu înseamnă, totuși, o pierdere prea mare. Cel mai bine ar fi să iei lucrurile așa cum sunt, fără să le pui prea mult la suflet.

Îmi aruncă o privire stranie, inexpresivă, care mă înspăimântă, atât de intens era sentimentul ce zăcea ascuns în spatele ei. Nu știam care-i acest sentiment, furia sau o formă cruntă de anxietate sau poate doar desperarea, deși gândul că ar putea fi aceasta din urmă mă punea în încurcătură.

— Nu-nțelegi, îmi spuse ea posomorâtă.

— Îmi pare rău, am replicat eu. Aș vrea să te pot consola cumva. Nu-i așa că n-ai necazuri mari, Imogen?

Știam că mama ei și doamna Arliss moșteniseră sume egale de la părinții lor și că ulterior doamna Arliss se măritase cu un om bogat, iar doamna Dale cu unul sărac, așa că de la mama ei Imogen nu moștenise pe cât spera să moștenească de la doamna Arliss, cu toate că întotdeauna a părut să aibă mai mult decât îi trebuia pentru nevoile ei. De pildă, n-a fost niciodată nevoită să-și caute o slujbă.

— Nu ceea ce-nțelegei tu prin necazuri, răspunse ea pe-același ton searbăd. Știu că mă port prostește. Să vrei, și nu m-ai putea ajuta. M-am gândit că m-ai putea ajuta, m-am gândit că dacă ai zice că mătușa

Evelyn era dezechilibrată de câtva timp încoace, s-ar putea anula renta aceea sau așa ceva... Dar ai dreptate, și Patrick la fel, nu-i nimic de făcut, trebuie să mă-mpac cu gândul ăsta. Așa că voi fi nevoită să-mi vând casa și să mă mut într-o chichineață de apartament de la mahala... și asta mă-n-spăimântă cel mai mult... fiindcă, știi, o casă ca a mea necesită o grămadă de cheltuieli. Anul trecut am avut putregai la subsol și m-a costat o avere să scap de el. Și ratele cresc întruna și, nu știu de ce, mă trezesc mereu cu cheltuieli peste cont. Cred că de vină-i inflația. Și... ah, ar mai fi și alte chestii. Dar nu ceea ce s-ar numi necazuri... ah, nu.

Spuse toate astea pe un ton ușor batjocoritor, vrând parcă să-mi dea de înțeles că habar n-am ce-nseamnă necazurile. Apoi își goli grăbită paharul și plecă.

Felix plecă a doua zi dimineață. Înmormântarea avea loc la ora unsprezece, așa că l-am putut conduce la gară cu mașina și l-am lăsat la casa de bilete, după care am pornit-o spre St. Hillary. În fața bisericii era un lung șir de automobile, fiindcă, deși avusese puțini prieteni apropiați, doamna Arliss fusese o femeie cu relații numeroase, oameni care într-un fel sau altul aveau obligații față de ea. Biserica era plină. Am fost condusă la locul meu, situat alături de cel al lui Meg Randall, care de partea cealaltă era încadrată de Paul Goss, nepotul lui Imogen. Nu-l cunoșteam prea bine. În copilărie fusese trimis deseori să-și petreacă

vacanţele la doamna Arliss, dar crescând şi, începând să aibă un cuvânt în privinţa modului în care să-şi petreacă vacanţele, vizitele lui se răriseră cu trecerea timpului.

Asta o duruse pe doamna Arliss, dar cred că era destul de plictisitor pentru cineva de vârsta lui să petreacă două-trei săptămâni în compania unei femei de peste optzeci de ani.

Paul împlinise douăzeci şi patru de ani, era înalt, lat în umeri şi la fel de arătos ca Imogen. Altfel spus, avea părul ei des, negru, aceiaşi bujori în obraji şi aceiaşi ochi negri, strălucitori. Recent îşi luase diploma în istorie la Universitatea din Bristol şi de câteva luni colabora cu un editor de cărţi de istorie şi sociologie. Era orfan de ambii părinţii. Mama lui, sora lui Imogen, murise într-un accident de maşină pe când el avea cincisprezece ani, iar tatăl, trei ani mai târziu, de inimă. O vreme îl găzduise Imogen, dar acum locuia singur într-un apartament din Battersea.

Imogen se afla în faţa noastră, în strană, lângă Patrick Huddleston, dar de Nigel nu era nici urmă. Acesta sosi mai târziu, gâfâind uşor, însă înaintă la fel de calm ca de obicei, părând convins că ceremonia nu poate începe fără el. Soţii Bodwell nu erau prezenţi. Părintele Matthew Bailey ţinu slujba cu glasul lui pierit, şoptit, lăsând impresia că se adresează unui punct de pe pardoseala din dreptul său. După slujbă, cea mai mare parte a mulţimii din biserică se împrăştie şi numai câţiva porniră spre cimitir.

Bătea un vânt rece dinspre est, luând pe

aripile lui vorbele rostite de vicar. Soarele dispăruse în ultimele zile şi cerul era acoperit de nori joşi, cenuşii, grăbiţi. Copacii de la marginea cimitirului îşi clătinau coroanele, scoţând scrâşnete pe când crengile se frecau unele de altele. Sicriul coborât în groapa săpată în ţărâna al cărei aspect frust fusese ascuns privirii de un strat de iarbă artificială, verde ca smaraldul, părea să aibă dimensiuni ciudat de mici. Doamna Arliss nu fusese deloc o femeie măruntă, dar moartea părea s-o fi împuţinat la trup.

Când sosi momentul să se arunce ţărână peste sicriu, domnul Robertson, sau poate domnul Jarvis, maestrul de pompe funebre, scoase dintr-un buzunar un săculeţ de plastic care conţinea ceva ce aducea cu nisipul calçinat, băgă degetele în el şi presără câteva grăunţe din această substanţă pe capacul sicriului. Versiunea aceasta bizară, sterilizată a străvechiului ritual m-a uimit până într-atât, încât aproape că nici n-am mai acordat atenţie cuvintelor înălţătoare care însoţiră acest gest. Însă chiar dacă aş fi încercat să mă concentrez asupra lor, ele ar fi fost luate pe sus şi duse hăt departe în dinţii vântului de la răsărit. În răstimpul petrecut lângă mormânt vremea se strică şi mai mult. Mi-am zis că până la căderea serii s-ar putea să avem parte de-o furtună.

Pe când ne întorceam la maşini, Imogen mă apucă strâns de braţ.

— Vii cu noi, nu-i aşa? — mă întrebă ea.

— Da, dacă asta ţi-e dorinţa, am răspuns.

— O să fie un fel de praznic. Soţii Bodwell au promis că se ocupă ei de asta. Pe urmă cred c-o să mă duc acasă. N-are rost să mai rămân, nu? Patrick o să rezolve totul şi, la nevoie, îi poţi da o mână de ajutor. Nu ştiu ce gânduri au Nigel şi Paul, dar eu una vreau să plec. Ştii că nu mi-a plăcut niciodată să stau aici. Vizitele la mătuşa Evelyn mă călcau pe nervi. Ea ştia treaba asta, desigur, şi de-aia se şi purta cu mine aşa. Dacă aş fi făcut frumos, nu s-ar fi purtat cu mine-n halul ăsta, dar niciodată n-am ştiut să-mi ascund sentimentele, spuse ea oftând adânc. Bine c-a trecut şi înmormântarea, slavă Domnului. De-acum va trebui să mă obişnuiesc cu gândul că asta e situaţia. Poate că nici nu-i chiar atât de groaznică precum am crezut.

Îmi eliberă braţul şi se-ndreptă către una dintre arătoasele limuzine negre puse la dispoziţie de domnii Robertson şi Jarvis.

Am urmat-o cu maşina mea. Până să ajungem acasă, s-a pornit ploaia, creând o atmosferă aproape hibernală, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie în clipa în care am intrat în casă. Casa fusese dintotdeauna rece, chiar şi în zilele când în şemineu ardea focul zglobiu, dar azi părea peste măsură de părăsită. Mi-am dat seama că senzaţia de pustiu e prezentă mai mult în mintea mea şi că, în sfârşit, încep să resimt durerea pricinuită de moartea bătrânei mele prietene, dar cu toate astea, în uriaşele încăperi tăcute domnea un frig care m-a făcut să mă înfior.

Şi nu era nici urmă de praznic. Masa

lungă din sufragerie nu fusese întinsă. Apoi, nu se afla nici picior de soţii Bodwell, iar miniaturile de pe peretele salonului dispăruseră şi ele. Pe tapet nu se mai zăreau decât nişte şiruri de dreptunghiuri mici, indicând locurile unde atârnaseră timp de ani de zile.

CAPITOLUL PATRU

Curios, dar la început absenţa praznicului ne-a afectat mult mai mult decât dispariţia miniaturilor. După cât de hămesiţi eram, s-ar fi putut crede că am răbdat de foame o săptămână încheiată. Nigel se îngriji de băuturi, dar acestea nu ne astâmpărară câtuşi de puţin foamea. Din când în când surprindeam câte o privire îngrijorată poposind pe peretele unde fuseseră atârnate miniaturile, iar la un moment dat Patrick bâigui ceva în legătură cu poliţia, dar nimeni nu se arătă dispus să treacă la măsuri concrete înainte de rezolvarea, favorabilă sau nu, a problemei praznicului.

Aceasta fu rezolvată pe loc de către Meg, care, cu ajutorul lui Paul, puse pe masă friptură rece, o salată cam ofilită, pâine şi brânză. Pentru o zi atât de mohorâtă, vântoasă, această hrană rece era deprimantă. Nigel dispăru în beci şi curând se-ntoarse cu două sticle de Châteauneuf-du-Pape, spunând că nu au temperatura care s-ar cuveni, dar oricum sunt mai bune aşa decât deloc. Nu-i împărtăşeam întru totul părerea.

Vinul nu făcea, la o adică, decât să sporească atmosfera glacială. După ce am terminat masa, Meg ne făcu cafeaua care măcar era fierbinte. Am lăsat pe masă resturile ospățului, parcă uitând că nu mai e printre noi doamna Bodwell, să strângă în urma noastră, și ne-am întors în salon.

De data asta nimeni nu mai ocoli subiectul miniaturilor. Patrick se duse la telefon. Imogen îl întrebă unde are de gând să sune și el îi răspunse că la poliție, firește. Ea declară că ideea de-a vorbi cu poliția în clipa aceea ar fi pentru ea o încercare prea grea.

— Vreau să mă duc să mă-ntind, spuse ea. Și-apoi, cine naiba mai are nevoie de aiurelile alea?

— Poate că Nigel, îi răspunse Patrick. Lui i le-a lăsat doamna Arliss. Poate că are nevoie de prima de asigurare și, în acest caz, va trebui să chemăm poliția.

— De fapt... dădu glas Meg și se opri brusc, ca de obicei, părând să regrete c-a luat-o gura pe dinainte.

— Da? — întrebă Patrick impacientat, cu mâna încă pe receptor.

— Cred că nici n-au fost asigurate, spuse ea. Doamna Arliss nu și-a mai bătut capul cu plata ratelor. Zicea că nu merită osteneala. Am încercat s-o conving să semneze cecurile, dar a zis că n-are rost și a tot amânat semnarea lor de pe-o zi pe alta, dar n-a mai apucat s-o facă.

— Zi, Nigel — întrebă Patrick —, să sun la poliție, să vedem dacă-i pot sălta pe soții Bodwell înainte de a-și pierde urma ori lăsăm totul baltă?

— Mie mi le lăsase? — întrebă Nigel mirat și oarecum alarmat, găsind parcă nefiresc acest fapt. Doamne sfinte, credeam că i-a lăsat totul lui Imogen. Parcă așa ziceai ieri.

— N-apucasem să verific situația, spuse Patrick. Știam că Imogen e legatarul universal, dar nu țineam minte detaliile legate de moștenire. Dar între timp am făcut verificările și-am aflat că doamna Arliss ți-a lăsat ție miniaturile soțului ei, lui Paul cărțile sale, iar restul lui Imogen. Însă după cum știi, n-a mai rămas nimic. Și dacă Meg are dreptate în ceea ce privește anularea asigurării, mă tem că nu-ți mai rămâne chiar nimic dacă nu recuperăm miniaturile.

— Deci Paul este singurul care trage cât de cât foloase, și nici el cine știe ce. Cărțile alea nu-s deloc grozave. A naibii diavoliță! — explodă Imogen. Pe toți ne-a dus de nas, nu? N-a vrut să profite nimeni de pe urma ei.

— N-avea de unde ști că miniaturile vor fi furate, nu-i așa? — întrebă Patrick. Doar nu vrei să spui c-a aranjat totul înaintea morții cu soții Bodwell?

— Cred că nu, dar de ce dracu' nu ne-a spus fătuca asta nătângă că baba se senilizase? — se răsti Imogen. Ajunsese iresponsabilă. N-aveai dreptul că păstrezi secretul, Meg.

— A, nu cred că-i putem reproșa lui Meg faptul că nu ne-a prevenit, interveni Nigel. E prea tânără ca să poarte o răspundere atât de grea. Dacă a simțit că mai presus de toate trebuie să-i fie loială doamnei Arliss, cred că ăsta-i un merit.

Patrick lăsă receptorul din mână.

— Cred că am și eu partea mea de vină pentru cele întâmplate, spuse el. Doamna Arliss m-a chemat lunea trecută și m-a pus să distrug testamentul de-acum un an, în care îi lăsa lui Imogen miniaturile, iar lui Nigel restul. Mi-a spus că vrea să-i facă dreptate lui Imogen, care este sânge din sângele ei, așa că vrea să-și mențină penultimul testament. Firește, mi-am închipuit că vrea să-i lase lui Imogen cea mai mare parte a averii ei, iar lui Nigel doar părți-anexă și sunt sigur că, de fapt, asta și credea că face. Uitase că nu mai are de lăsat nici o moștenire. Sunt de acord cu Imogen, că era mult mai senilă decât am crezut cu toții. Totuși, sunt de acord și cu Nigel că nu-i putem reproșa lui Meg faptul că nu ne-a prevenit. N-avea cum să-nțeleagă complexitatea situației. Ei, și-acum să chem poliția, Nigel?

— Da, da, răspunse Nigel. Împărtășesc și eu aversiunea lui Imogen față de prezența poliției azi aici, dar, firește, nu se poate altfel. O să-ți rămân recunoscător, Patrik, dacă o să-i suni.

— Îl cunosc pe inspectorul Roper, zise Patrick. E un tip foarte meticulos. O să cer să vorbesc cu el.

Luă receptorul, formă numărul, ceru legătura cu inspectorul și când o primi, vorbi concis, primi un răspuns concis, mulțumi și puse receptorul în furcă.

— În zece minute vine cineva, spuse el. Între timp, știe careva dintre voi ceva despre aceste miniaturi? Vreau să zic despre artiștii care le-au pictat, data și așa mai departe. Le-am văzut și eu de nu știu câte ori, dar mă-ndoiesc că aș putea identifica vreuna.

— Nici eu n-aș putea, zise Imogen. Pentru mine nu erau decât niște muieri afectate. Personal, aș vrea să știu câte ceva despre soții Bodwell. În primul rând, cum au ajuns în serviciul mătușii Evelyn? Au apărut din senin sau veneau cu referințe? Nu-i așa că nici unul dintre noi nu știe mare lucru despre ei?

— S-au prezentat cu niște referințe excepționale, spuse Patrick. Le-am verificat personal. Timp de șapte ani au lucrat pentru o pereche vârstnică și s-au despărțit de aceasta numai fiindcă bătrânii s-au mutat în Portugalia. Le-au dat soților Bodwell referințe scrise, dar am sunat și am stat de vorbă la telefon cu autorul lor — un anume Sir Oswald Smith și nu mai știu cum — am uitat numele lui exact, dar l-am notat undeva, și nu mai pridideau cu laudele aduse soților Bodwell.

— Smith-Ogilvie? m-am trezit eu întrebând.

Patrick se-ntoarse către mine.

— Da, exact. Ești grozavă că ți-ai amintit. Bănuiesc că eu ți-am spus.

— Da, am zis, bănuiesc că tu mi-ai spus.

Dar nu-mi spusese niciodată o vorbă despre asta și am simțit că roșesc de rușine și eram furioasă pe mine pentru că mă luase gura pe dinainte. Îmi scăpase pe negândite. Numele lui Oswald Smith-Ogilvie mi-era al naibii de familiar. Era unul dintre pseu-

donimele la care Felix ținea foarte mult. Într-un rând, pe vremea când încă nu descoperise că nu poate conta pe complicitatea mea la jocurile lui de-acest gen, m-am trezit înregistrată la recepția unui hotel sub numele de Lady Smith-Ogilvie. Am plecat de-acolo în aceeași seară, în loc să ne petrecem cele două săptămâni plănuite, iar el m-a urmat a doua zi, văicărindu-se nedumerit că nu-nțelege de ce m-am opus promovării sociale. Mi-a spus că n-avusese vreun gând necurat. Dacă cineva e necinstit în toată povestea asta, insista el, aceștia sunt cei din industria hotelieră, care-ți asigură servicii mult mai bune dacă-ți atribui un titlu și un nume interminabil, decât dacă ești pur și simplu domnul și doamna Freer. Totul ține de deplorabilul sistem britanic al claselor sociale, zicea el, care nu-i în realitate decât o uriașă farsă și trebuie să-ți lipsească o doagă ca să te lași păcălit de el. Aproape ajunsese să mă convingă până să-și termine pledoaria, dar din fericire n-a mai încercat niciodată să mă amestece în treburile lui Sir Oswald.

Adică până acum, ar trebui să adaug. Până când ieșise la iveală faptul că soții Bodwell sunt prietenii lui și, totodată, hoți. În povestea asta eram și eu amestecată și trebuia să chibzuiesc degrabă cât de mult voi dezvălui din ceea ce știam. Desigur, aș fi putut spune totul poliției. Le-aș fi putut da adresa lui Felix și le-aș fi putut spune că aproape sigur vor afla de la el unde îi pot găsi pe soții Bodwell. Dar în faptul că ai fost măritată cu un bărbat există ceva care te

face să-ți fie extraordinar de greu să dezvălui cuiva toate fărădelegile acestuia. Dintotdeauna am avut sentimentul că trebuie să-l acopăr pe Felix ori de câte ori îmi stă-n putință. Însă, în același timp, încercam să nu-l las să iasă basma curată chiar cu una-cu două. După primele zile ale căsătoriei noastre, pe vremea când mai credeam că-l pot lecui numai și numai cu dragostea mea, avusesem grijă să-i dau de înțeles că nu mă poate amăgi nici cât negru sub unghie. Dar asta era cam tot ce făcusem și, deși, firește, îl înrâurise prea puțin, nu mă simțeam niciodată tentată să-i destăinuiesc cuiva minciunile și găinăriile și, în general, escrocheriile lui.

Până la urmă, polițiștilor nu le-am spus nimic despre el sau despre Sir Oswald Smith-Ogilvie. Nu mi-a fost deloc greu, fiindcă oricum nu se așteptau la nimic din partea mea. Sosiră cam la un sfert de oră după telefonul lui Patrick, mai întâi un tânăr sergent și un polițist în uniformă, apoi prietenul lui Patrick, inspectorul Roper, un bărbat corpolent, cu fața rotundă și netedă, cu părul negru rărit pe fruntea-i bombată, cu o privire pătrunzătoare, pe care lumea adesea o asociază, în chip greșit, cu înclinație spre omucidere, cu ceafa groasă și o voce glacială, tăioasă. Ne ceru descrierea soților Bodwell, lui Meg acordându-i atenție sporită, în parte fiindcă ea îi văzuse la față de mai multe ori decât noi ceilalți, dar și fiindcă era clar că posedă un spirit de observație detaliată specifică tinerilor. În legătură cu

soţii Bodwell observase mult mai multe lucruri decât îmi puteam aminti eu. Dar când se ajunse la descrierea miniaturilor dispărute, nu mai avu nimic de spus. Singurul care ştia câte ceva despre ele era Nigel.

— Cred că erau vreo treizeci aprecie el, dar nu aş putea spune cât valorează la inflaţia de azi. Poate vreo treizeci-patruzeci de mii, deşi n-au costat nici pe departe aşa de mult la data la care le-a cumpărat unchiul. Erau câteva de Larborough, unul dintre cei mai remarcabili miniaturişti de la sfârşitul secolului optsprezece, şi câteva de franţuzul De Ligne, datate puţin mai târziu, dar foarte reuşite, şi câteva portrete încântătoare semnate de Roselli, un italian cam din aceeaşi epocă. Toate au fost pictate pe fildeş şi cred că înfăţişau, fără excepţie, femei — mai ales femei tinere —, iar asta le sporeşte valoarea. Miniaturile cu bărbaţi, cu excepţia celor ce înfăţişează câteva mari personalităţi — cunoaşteţi, de pildă, faimoasa miniatură cu Cromwell, o piesă minunată —, nu s-au bucurat niciodată de popularitatea miniaturilor cu femei. Colecţionarii par să manifeste predilecţie pentru doamnele frumoase.

L-am văzut pe sergent zâmbind scurt, pesemne la presupunerea lui Nigel că inspectorul Roper ar avea habar de miniatura aceea cu Cromwell sau cu oricine altcineva celebru. Dar într-o clipită chipul sergentului redeveni sobru. Era un tânăr arătos, cu părul blond cârlionţat, cu faţa pătrată, bine bronzată şi cu nişte ochi albaştri care păreau mult prea nevinovaţi pentru cineva care avea de-a face zilnic cu apele tulburi ale crimei.

Poliţistul care era cu el era mai vârstnic, avea un aer care inspira încredere şi dacă n-ar fi fost în uniformă, ar fi putut fi luat cu uşurinţă drept directorul unei bănci. În afara câtorva şoapte adresate sergentului, nu l-am auzit făcând o singură remarcă din momentul când a intrat în casă până la plecare. Nici sergentul nu vorbi mult, dar fu însărcinat să ia amprentele digitale din bucătărie şi din dormitorul soţilor Bodwell şi să ne ia apoi şi nouă amprentele, astfel încât să nu fie confundată nici una cu cele lăsate de soţi.

Timpul trecea încet. După o vreme, Meg veni şi se aşeză lângă mine şi, aproape în şoaptă, parcă simţind că nu trebuie să audă poliţiştii ce-avea de zis, îmi spuse:

— Îmi place extraordinar de mult.

— Cine? am întrebat. Inspectorul Roper?

— Nu, nu, Felix. E de-a dreptul fascinant.

— Asta-i şi părerea mea dintotdeauna, am zis eu.

— A avut parte de-o viaţă aventuroasă, nu-i aşa? — urmă ea. Mi-a povestit o mulţime de lucruri.

— Sunt convinsă că nu ţi-a spus nici jumătate din ele.

— Pe undeva, e păcat că...

Îşi înghiţi vorba. Era şi asta una din jumătăţile de frază pe care îi era teamă să le încheie. Am terminat-o eu în locul ei.

— Că ne-am despărţit? Deh, se mai întâmplă. Avem moduri diferite de-a privi viaţa.

— Lipsea prea mult de acasă? — mă întrebă Meg. Cred că-n locul dumneavoastră

I-aş fi însoţit pretutindeni. Dar dacă nu vă place să călătoriţi, ăsta ar putea fi un impediment.

— La care dintre călătoriile lui te referi? am întrebat.

— La aceea de traversare cu schiurile a calotei glaciare din Groenlanda, de pildă.

— Nu ştiu să schiez.

— Suna formidabil în gura lui.

— Sunt convinsă.

— Cu apusurile acelea minunate, după cum zicea el. Dar pe dumneavoastră v-a supărat... vreau să zic maniera lui de-a pleca de unul singur şi de a vă lăsa singură.

— Nu, asta nu m-a supărat niciodată cu adevărat. M-am împăcat dintotdeauna cu ideea de-a rămâne singură.

— Atunci, de ce?... Ah, ştiu, n-ar trebui să vorbesc aşa. Nu-i treaba mea.

— Nu contează. Îmi pare bine că ţi-a plăcut.

Mă privi nedumerită. Era clar că atitudinea mea o încurca, dar renunţă la acest subiect. Se făcuse ora cinci când, în sfârşit, am putut porni spre casă.

De data asta aş fi fost bucuroasă să-l găsesc acasă, dar casa era pustie. Nu că aş fi vrut să aflu ce ştie despre soţii Bodwell, dar după stresul acumulat în ziua aceea mi-ar fi plăcut să fiu servită cu un pahar şi să-l las să trăncănească orice aiureală i-ar fi venit în minte. Dar în afară de şuierul vântului în horn, casa era cufundată în tăcere.

Mi-am zis că-i tot o zi făcută pentru whisky, mi-am turnat într-un pahar, l-am dus în salonaş, am băgat radiatorul în priză, căci

era incredibil de frig pentru luna mai, şi m-am aşezat lângă el, întrebându-mă ce să-mi prepar de cină. Un ou fiert părea a fi o idee la fel de bună ca oricare alta. Şi nu trebuia să mă grăbesc cu mâncatul. Puteam să stau, să beau şi să mă relaxez atât cât aveam chef, făcând tot ce-mi stătea-n putinţă pentru a uita de toţi şi de toate. Am început să simt că, la urma urmei, îmi pare bine că nu-l am pe Felix lângă mine. Ştiam că dacă ar fi fost alături, m-aş fi certat cu el, încercând să aflu adevărul despre soţii Bodwell şi refuzând să-l cred, orice mi-ar fi spus. Singurătatea era mult mai odihnitoare decât genul acela de ceartă exasperantă. Dar n-am apucat să fiu singură nici măcar o jumătate de ceas, căci am auzit soneria de la intrare.

M-am bucurat când am văzut că musafirul era Paul. Chiar dacă nu-l cunoşteam bine, în relaţia dintre noi nu exista nici o complicaţie. Nimic care să implice ocolişuri, prudenţă, reţinere.

— Cum de-ai nimerit aici? — l-am întrebat. Parcă n-aveai maşină, nu?

— Am venit pe jos, răspunse el. Îmi place să umblu pe jos.

L-am condus în salon, i-am oferit o băutură şi am aşteptat să-mi spună de ce-a venit. Bănuiam că dorea să mă consulte în vreo problemă, probabil în legătură cu cărţile pe care i le lăsase doamna Arliss, poate cum să le vândă în Allingford sau vreo altă chestiune neînsemnată.

Am încremenit când, fără veste, m-a întrebat:

— Nu-i așa că Felix a fost pe-aici?
— M-da, într-adevăr, a fost, am răspuns.
— Mai este?
— Nu, a plecat azi-dimineață.
— Sunteți sigură?
— Da, eu însămi l-am condus la gară înainte de înmormântare. De ce, Paul? Ce nevoie ai de el?

Mă privi stingher, trase grăbit o dușcă, puse paharul jos, își împreună mâinile și-și trosni degetele. Avea mâini mari, sculpturale, dar în clipa aceea părea să nu știe ce să facă cu ele.

— A, n-am nevoie de el. Voiam doar să știu dacă mai e pe-aproape, răspunse el. Mi-a spus Meg c-a fost pe aici și, desigur, cu toții știm ce fel de om e și ce probleme ați avut cu el și mi s-a părut firesc să mă-ntreb... Ei bine, vreau să spun că dacă ar fi *fost* aici în timp ce eram la înmormântare, apărea o posibilitate... Nu la fel de verosimilă ca aceea care-i incriminează pe soții Bodwell de furt, dar demnă de luat în considerare. N-am vrut să le spunem nimic polițiștilor, ca să nu vă facem necazuri, mă-nțelegeți. Ne-am gândit că ați putea sta de vorbă cu el, să aflați adevărul.

— Ce drăguț, i-am răspuns cu o undă de ironie în glas, deși în realitate era chiar drăguț. Dar nimeni n-a aflat vreodată ceva credibil dintr-o discuție cu Felix. Totuși, după cum ți-am spus, l-am dus la gară înainte de înmormântare, așa că dacă miniaturile n-au dispărut decât după aceea, poți fi sigur că nu el le-a furat.

Își trosni degetele din nou. Plimbarea lui din amurg, pe vânt, îi îmbujorase obrajii și-i ciufulise părul. Arăta foarte tânăr, puternic și sănătos.

— Atunci, asta e, răspunse el. Sper că nu vă supărați că v-am întrebat toate astea. N-aveam, de gând s-o fac, dar Imogen a zis că cineva trebuie s-o facă, pentru că, la urma urmei, el trebuie să cunoască de departe mai bine valoarea acestor obiecte decât niște oameni de teapa soților Bodwel, care par să fi fost corecți tot timpul cât au lucrat în slujba mătușii Evelyn, vreme de un an. Asta nu-nseamnă că Imogen ar băga mâna-n foc pentru corectitudinea lor. Zice că și-ar fi putut însuși cu ușurință mult peste salariu, fără să bage nimeni de seamă. Dar știți cum e Imogen la mânie. Trebuie să dea vina pe cineva, iar acum e furioasă foc, deoarece nu s-a ales cu un sfanț. Meg susține că soții Bodwell n-au furat niciodată nimic — vreau să zic, până azi —, însă recunoaște că întocmeau deconturile legate de cheltuielile gospodărești fără supravegherea ei. Pur și simplu nu crede că ar fi ei făptașii. Îmi place de Meg, dumneavoastră nu vă place? Are ceva care... Nu știu, cum să zic... Ceva care te fură, oricum. N-am mai observat până acum, deși ne-am mai întâlnit de câteva ori. Poate că-n atmosfera unei zile ca aceasta există ceva ce scoate la iveală calitățile oamenilor. Ce credeți?

— Ah, sunt sigură că așa-i, am răspuns solemn.

Această zi cu siguranță îmi dezvăluise în

cazul lui Paul nişte calităţi pe care nu i le-aş fi bănuit până atunci. Această vorbărie tăioasă nu-i era caracteristică.

— Probabil mă credeţi un nătărău, spuse el.

— De ce-aş crede asta? — l-am întrebat.

— Păi din cauza lui Meg. Din cauză că mi s-au aprins din senin călcâiele după ea.

— Se mai întâmplă, am zis.

— Dar în cazul ăsta... Ei bine, e moartă după Patrick, se vede de la o poştă. Aşa că-mi pierd timpul de pomană.

— Te poţi lua oricând la întrecere cu el. Meg s-ar putea să constate că pasiunea ei pentru Patrick nu duce nicăieri.

— Vreţi să spuneţi că din cauza lui Imogen?

Nu mă aşteptam să-mi vorbească aşa pe şleau, dar după o clipă de şovăială, am încuviinţat din cap.

— Dar nu ştiu dac-o să se aleagă mare lucru, am zis. E ceva între ei şi cred că Meg ia lucrurile foarte-n serios, doar îi cunoşti şi tu pe amândoi. Seamănă foarte bine. Probabil că uită unul de celălalt de cum pleacă fiecare la casa lui.

— Şi-atunci probabil că Patrick iar o să se joace cu Meg de-a şoarecele şi pisica, numai de-al naibii.

L-am privit încurcată.

— Înseamnă toate astea chiar aşa de mult pentru tine, Paul?

Dădu din umeri, încercând să pară nepăsător.

— Poate că până ajung acasă o să uit şi eu totul, spuse el. Oricum, nu-mi pot permite să mişun pe-aici, să mă iau la-ntrecere cu nimeni, trebuie să-mi văd de slujbă. Am primit o învoire de câteva zile pentru înmormântare, dar nu pot rămâne aici la nesfârşit. Aşa c-ar fi mai bine să-ncerc să uit totul, nu-i aşa? Doar dacă nu cumva există şansa ca Patrick şi Imogen să aibă intenţii serioase unul cu celălalt. Credeţi că e cu putinţă una ca asta? Se cunosc de ani de zile şi până nu demult n-am băgat de seamă să se topească unul de dragul celuilalt.

— Dar amândoi sunt trecuţi de prima tinereţe, nu? Poate vor să-nceapă o viaţă aşezată.

— Vreţi să spuneţi că-i posibil să se căsătorească? — mă privi Paul neîncrezător.

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, i-am răspuns. Dacă tot ai pomenit de căsătorie, cred c-ar fi o pereche ideală.

— Întrebarea e dacă-şi dau seama de asta? — întrebă el izbucnind brusc în râs. Parc-o şi văd pe Imogen coborându-se la rolul de soţie, hai că-i bună, nu? Dar acum, când a descoperit că n-o să moştenească un car cu bani, poate că ideea căsătoriei o s-o atragă mai mult decât de obicei.

Dădu pe gât şi restul de băutură.

— Dar zău că n-am venit ca să discutăm despre persoana mea şi chestiunile astea. Am vrut să aflu doar dacă Felix mai e pe-aici.

— Adevărul e că n-ai spus prea multe despre persoana ta, am observat eu.

N-aveam nici un chef să-l readuc în discuţie pe Felix.

— Dar ştiu ce-aş face dac-aş fi în locul

tău şi dacă o vrei pe Meg. Mi-a spus că e-n căutarea unei slujbe noi la Londra, aşa că m-aş strădui s-o conving că asta-i o idee foarte bună.

Paul se-ncruntă.

— Nu vreau să profit de pe urma greutăţilor ei. Ar însemna să-mi caut beleaua cu lumânarea.

— Da, însă venirea ei la Londra ar însemna un prim pas, nu? Pe urmă nu va mai fi necesară nici o grabă. Nu va trebui decât să aştepţi şi să te porţi frumos cu ea până când îl va da uitării pe Patrick.

— Mda, înţeleg. Cred că-i un sfat înţelept, dac-o să-şi aplece urechea la spusele mele. Bun, vă mulţumesc că m-aţi ascultat, zise ridicându-se. Şi nu vă supăraţi pentru ce v-am spus în legătură cu Felix?

— Cred că-i firesc să mă fi-ntrebat.

Curând după aceea mi-am fiert oul şi m-am culcat devreme, dar am avut parte de-o noapte agitată. Şuieratul vântului mă trezea întruna şi, odată trează, rămâneam dusă pe gânduri şi nu mai puteam aţipi la loc. Lumea era deci îngrijorată de motivul real al sosirii lui Felix la Allingford. Nu crezusem mai deloc povestea cu clientul din împrejurimi, dispus să cumpere una din maşinile alea dubioase vândute la mâna a doua, Allingfordul fiind prea departe ca să intre în raza lui de acţiune, şi nu crezusem nici versiunea cu dorul subit care-l apucase de persoana mea. E adevărat că venise să mă mai vadă de vreo două-trei ori în cei cinci ani de la despărţirea noastră, ca şi acum, fără să

mă anunţe în prealabil şi fără vreun motiv evident de a mă revedea. Dar acum, când ştiam că este într-un fel legat de soţii Bodwell, părea destul de cert ce anume l-a adus aici şi, chiar dacă nu era direct răspunzător de furtul miniaturilor, oricum era implicat într-un fel sau altul. Dar ce era să fac, dacă, totuşi, era implicat?

Să-l las să scape basma curată? Să aştept până-l prinde poliţia? Să scap o aluzie care să-i conducă la el, iar apoi să aştept procesul şi condamnarea lui la închisoare?

Până acum reuşise cumva să evite puşcăria şi nu mă puteam împăca cu gândul c-aş putea fi eu cea de la care să i se tragă întemniţarea. Oricum, soţiile nu trebuie să depună mărturie împotriva soţilor, nu? Dar puteam rămâne cu mâinile-n sân?

A doua zi trebuia să merg iarăşi la clinică şi urma să mă ocup de una dintre cele mai dificile paciente ale mele, care nu pricepea-n ruptul capului de ce n-o pot vindeca de toate junghiurile şi durerile ei, deşi avea şaptezeci şi cinci de ani şi o artrită într-un stadiu avansat. De obicei îmi era tare milă de ea şi făceam totul să-i ridic moralul, fiindcă mai mult oricum nu puteam face, dar în ziua aceea pur şi simplu nu am reacţionat la plângerile ei şi m-am trezit privind-o cu rea-voinţă, de parcă mă bătea la cap cu necazurile ei anume ca să mă scoată din sărite. Eram distrată şi arţăgoasă cu toată lumea şi când se făcu ora cinci, n-am mai zăbovit la taclale cu nimeni, ci am plecat cât am putut de repede.

Nu m-am dus acasă, ci la gară, și am cumpărat un bilet pentru Paddington. Un tren bun acoperea distanța Allingford-Londra în cincizeci de minute și am avut norocul să n-aștept decât zece minute până la apariția unuia. La Paddington am luat un taxi și la șapte fără un sfert am ajuns în strada Little Carbery. Știam că există șanse să nu-l găsesc acasă pe Felix, dar, în caz că nu era acasă, cunoșteam câteva locuri unde merita să-l caut. Oricum, simțeam că fac ceva și asta îmi mai atenua încordarea de peste zi. Am plătit taxiul, am pornit spre ușă, am deschis-o și am început să urc scara interioară.

Treptele erau murdare, cum fuseseră dintotdeauna. Casa avea o fațadă îngustă, în stil georgian, la o stradă pe locul căreia odinioară fuseseră două terase impunătoare, situate față-n față; în locul lor acum răsăriseră blocuri de locuințe și niște clădiri înalte, care adăposteau diferite birouri. Dintre casele de altădată rezistaseră prea puține și chiar și acestea își așteptau demolarea, demolarea care distrusese strada așa cum nu izbutiseră nici bombele ce începuseră prăpădul din timpul războiului.

Apartamentul nostru — am rămas uimită, dându-mi seama că încă-l mai numeam așa — era la etajul doi. Căznindu-mă să urc treptele abrupte, tocite, am ajuns la ușă și am apăsat pe sonerie.

Îndată am auzit niște pași, dar nu erau ai lui Felix. Era un zgomot făcut de tocuri înalte și cea care mi-a deschis ușa a fost o femeie.

Nu mi-a trebuit mai mult de o clipă ca s-o recunosc în ea pe doamna Bodwell. Părul ei grizonant devenise roșcat, fardul aplicat cu pricepere pe chip o întinerea cu cel puțin zece ani, iar în locul rochiei negre, demodate, în care o văzusem întotdeauna, purta un deux-piece cu pantaloni, de culoare verde-smarald. Avea cercei lungi, negru-aurii, care se balansară în clipa în care se dădu îndărăt din ușă, parcă încercând să mă evite.

Păru să regrete însă această retragere, fiindcă se opri locului și-mi zâmbi sardonic.

— M-am temut de asta — spuse ea —, dar n-am crezut c-o să ajungi aici așa de repede.

CAPITOLUL CINCI

— E voie? am întrebat-o.

Șovăi, ridică din umeri, apoi se trase într-o parte, să pot intra.

Purtarea ei era complet diferită de aceea a doamnei Bodwell pe care-o știam. Nimeni n-ar fi zis că această femeie degajată, cu un aer disprețuitor, e servitoare. Demnității ei tăcute, de odinioară, îi luase locul o mare doză de aplomb. Mă lăsă să intru prima în camera de zi, o încăpere lungă, lambrisată, cu două ferestre înalte, tavan înalt și un șemineu din marmură, frumos cioplit. Felix se îngrijise de casă și camera mi se părea mobilată mai bine decât pe vremea când locuisem cu el aici.

— Locuiți aici? am întrebat.

— Doar temporar, mi-a răspuns doamna

Bodwell. Felix a fost foarte drăguţ, ne oferă găzduire până când o să ne găsim o altă slujbă.

— Acelaşi gen de slujbă ca şi cea dinainte?

— De ce nu? E treaba la care ne pricepem cel mai bine şi putem fi şi-mpreună. Asta pentru noi înseamnă foarte mult. Destul am stat despărţiţi la viaţa noastră.

— Recomandarea o veţi primi tot din partea lui Sir Oswald Smith-Ogilvie?

Îmi afişă iarăşi zâmbetul ei sardonic. Nu se aşezase, ci rămăsese în picioare, proptindu-se într-un cot de şemineul din marmură. Între timp mi-am dat seama că părul ei roşcat era, de fapt, perucă.

— Deci ai aflat de povestea aia, îmi spuse ea pe tonul pe care i-l ştiam, calm şi neutru. Da, cred c-o să ne ajute. Felix e un prieten de nădejde.

— Întrebarea este dacă să spun poliţiei unde puteţi fi găsiţi, am zis. Dacă apuc să fac asta, nici Sir Oswald n-o să vă mai poată fi de ajutor.

— Poliţiei? întrebă doamna Bodwell, ridicând sprâncenele negre. Ce treabă are poliţia cu noi?

— Hai să lăsăm prefăcătoria, am răspuns eu. Toată lumea ştie că aţi luat miniaturile. Dar dacă aveţi cap, am putea ajunge la o învoială care să vă scutească de necazuri.

— Miniaturile? făcu ea. Nu ştiu despre ce tot vorbeşti.

— Hai, nu te prosti! — am exclamat enervată. V-aţi şi descotorosit de ele? În cazul ăsta, mare lucru nu mai pot face. Dar dacă le mai aveţi la îndemână, cred că mai pot îndrepta cumva lucrurile pentru voi, ca şi pentru Felix.

Doamna Bodwell clătină din cap, balansându-şi cerceii lungi.

— Sincer nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea. Te referi cumva la tablourile alea mici din salon?

— Dar bineînţeles că la ele mă refer.

— Dar ce s-a-ntâmplat cu ele?

— Au dispărut o dată cu voi. Vrei să spui că-i o simplă coincidenţă?

— Au dispărut? Au fost furate?

— Hai să nu ne pierdem vremea, doamnă Bodwell, pentru Dumnezeu! — am murmurat eu. N-am de gând să stau aici mai mult decât e necesar, doar eu vă mai lipseam pe cap. Şi nu-mi pasă de dumneata şi de soţul dumitale, şi de isprava voastră. Am venit numai şi numai fiindcă nu vreau să-l văd pe Felix amestecat în povestea asta. Nici nu ştiu de ce-mi bat capul cu chestia asta, şi uite că mi-l bat. Şi dacă ai sentimentul că-i eşti datoare cu ceva, o să vorbeşti cu judecată, şi-n primul rând o să-ncetezi să mai susţii că nu voi aţi furat miniaturile.

Doamna Bodwell îşi trecu un deget peste maxilar, mă privi posomorâtă, îngândurată, apoi îmi spuse fără noimă:

— Mă cheamă Rita.

— E-n ordine, Rita, am zis. Unde le-aţi pus?

Oftă.

— Mi se pare că cel mai bine ar fi să te duci să discuţi toată chestiunea asta cu Jim şi Felix, spuse ea. Sunt plecaţi la Waggoners, la un şpriţ, n-or să întârzie mult, dar dacă zici că te grăbeşti, cel mai bine ar fi să mergi după ei. N-aş vrea să mă bag în povestea asta fără ştirea lor. Şi poate că pe spusele lor o să pui mai mare preţ decât pe-ale mele.

Probabil avea dreptate, dacă-şi zicea că minciunile debitate de trei persoane mă vor impresiona mai mult decât cele ale uneia singure. Simpla greutate a numerelor m-ar putea pune în încurcătură. Dar mi-era clar că n-are de gând să-mi spună nimic fără a se consulta cu Jim şi Felix, aşa că probabil cel mai bine era s-o iau din loc.

M-am sculat în picioare.

— Bine, hai să mergem.

Îmi părea chiar bine să scap din camera aceea. Cât am stat acolo, m-a asaltat cu prea multe amintiri pe care le voiam îngropate, fie ele fericite, deznădăjduite sau resemnate. Încărcătura emoţională devenise covârşitoare. Mi-am zis că dacă mai zăbovesc mult acolo, o să mă toropească neputinţa şi-o să devin părtinitoare. Am ieşit în grabă, eliberându-mă de fascinaţia, ameninţarea şi tristeţea adunate în locul acela.

Waggoners era o cârciumă pe care o frecventasem adesea cu Felix. Era la numai câteva minute de mers de casă, un local mic, de obicei ticsit de lume, cu câteva bănci cu spătar înalt şi braţe, şi mese, şi cu un bar înconjurat de-o mulţime de cheflii care se cunoşteau între ei şi care-i întâmpinau pe

necunoscuţi cu o privire vădit neprimitoare. Felix şi Jim Bodwell se aflau printre aceştia, flecăreau voioşi, cu câte o halbă de bere în mână. Când mă văzură intrând împreună cu Rita Bodwell, se desprinseră din mulţime şi, fără să pară surprinşi de apariţia mea, ne conduseră la o masă, într-un colţ, îi aduseră Ritei un pahar cu gin tonic, iar mie un sherry. Aveam să-mi dau seama că-i un sherry mizerabil, cum îndeobşte e prin cârciumi, dar asta nu conta. Nu voiam să alunec, întâmplător, în voioşie sau bună dispoziţie în seara aceea.

Felix se aşeză lângă mine şi mă cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— Ia te uită, ce drăguţ, spuse el. Dar bănuiesc că ai avut un motiv care te-a adus aici, nu doar simpla dorinţă de-a te afla-n compania noastră.

I-am dat braţul la o parte.

— Miniaturile, am zis. Astă-noapte mi-am tot stors creierii gândindu-mă cum ar trebui să procedez şi am ajuns la concluzia că dacă o să le înapoiaţi, o să fac tot ce-mi stă-n putinţă să conving familia să nu deschidă o acţiune penală. I-au fost lăsate lui Nigel, deci bănuiesc că el o să aibă ultimul cuvânt, însă nu-mi pare răzbunător din fire. Dar trebuie să le înapoiaţi. Dacă nu, o să spun poliţiei tot ce ştiu.

În jurul mesei noastre se lăsă o clipă tăcerea, pe care o curmă Rita:

— De când a sosit, o ţine una şi bună, ne ameninţă că ne bagă-n bucluc. Mi-am zis că cel mai bine ar fi să ne adunăm cu toţii şi să discutăm ce vrea.

— Mda, făcu Felix îngândurat. Mda, într-adevăr, urmă el, bând apoi un strop de bere. Ce-ar fi să-ncepi cu-nceputul, Virginia, și să ne spui ce te supără.

— De parcă n-ai ști! m-am oțărât eu. Miniaturile au dispărut. Soții Bodwell au dispărut. Tu ai dispărut — după ce cu numai o zi înainte îmi spuseseși că miniaturile sunt singurele obiecte de valoare din casă. Nu știu dacă le-ai furat chiar tu sau ai lăsat asta în seama celor doi Bodwell. Ieri dimineață te-am dus la gară, dar nu te-am văzut urcând în tren. Te-am lăsat la casa de bilete și ți-ar fi fost foarte ușor să iei un taxi până la casa Arliss, știind că o vei găsi pustie, cu toată lumea plecată la înmormântare, și să înșfaci colecția. Dar îmi pare mult mai probabil ca treaba asta s-o fi înfăptuit soții Bodwell, care ulterior au venit aici, și-o să te ajut să repari gafa asta atât cât îmi stă-n putință, dar n-o să te las să te porți așa cu prietenii mei. Au și ghicit deja că ai de-a face cu tărășenia asta, dar, de dragul meu, n-au spus nimic poliției, ceea ce-i foarte drăguț din partea lor, dar n-am de gând să te las să profiți de pe urma acestui fapt.

— Stai puțin, îmi spuse Felix, pe când cei doi Bodwell mă priveau înlemniți. Vasăzică, cineva a furat miniaturile, da?

— Vorbești de parcă n-ai ști...

— Stai! — mă-ntrerupse el. Răspunde-mi doar cu da sau nu. Vreau să-mi formez o imagine clară a situației. Miniaturile au fost furate?

— Da.

— În timpul înmormântării?

— Da.

— Și cum întâmplarea face ca soții Bodwell să-și fi hotărât plecarea în timpul înmormântării, sunt bănuiți de furt?

— Bine-nțeles.

— Și-ntr-un fel sau altul, ai dedus că lucrez mână-n mână cu ei și le-ai dat de urmă acasă la mine. Cum ai reușit?

— De-ndată ce-am aflat că s-au angajat la doamna Arliss pe baza referințelor semnate de Sir Oswald Smith-Ogilvie, am știut unde să-i caut.

— Înțeleg, înțeleg. Și firește că ți-ai format o părere cât se poate de proastă în legătură cu conduita lor. Nu ți-a dat prin minte că ar putea avea vreun alt motiv de-a pleca din casă, în afară de acela de-a fugi de poliție.

— Mi se pare improbabil. Când pleci pe nepusă masă, fără un preaviz, fără să lași măcar o scrisoare, sau ceva mâncare pentru praznic... nu trezești oare bănuieli întemeiate?

— Ah, n-au fost bucate la praznic, dădu Felix din cap, parcă înțelegându-mi de data asta atitudinea. Foarte supărătoare chestie. Ei bine, mă-ntreb... — se opri el uitându-se la cei doi soți Bodwell. N-ar fi cel mai bine să-i explicăm ce anume v-a făcut să plecați?

Urmă un schimb de priviri, dar cei doi rămaseră tăcuți.

— Știți că o cunosc bine, spuse Felix. Când se-apucă de-o treabă, n-o mai lasă baltă.

— Atunci, dă-i drumul, dar mie nu-mi

place treaba asta, zise Rita. Dar deloc. N-am greșit cu nimic. Și n-avem cum să-i dăm nenorocitele alea de miniaturi, nu?

— Sigur că nu, încuviință Felix.

— Dă-i drumul, spuse Jim. Așa cum stau lucrurile, n-avem ce pierde.

— Mai bea un sherry, mi se adresă Felix.

— Nu, mersi, am răspuns.

Felix sorbi iar din halbă. Ca de obicei, nivelul berii scădea foarte încet.

— În ceea ce privește absența mâncării...

— Asta nu contează! am exclamat.

— A, ba da, este foarte important, urmă el. N-ar fi făcut niciodată una ca asta, dacă nu ar fi fost foarte grăbiți. Adevărul este că nu-și pot permite să aibă nici un contact cu poliția. Poliția nu le acordă nicicând o șansă unor oameni cum sunt ei. Amândoi au cazier, înțelegi?

— Asta-nseamnă c-au fost închiși, nu? Am bănuit eu, mai mult sau mai puțin.

La asta mă dusese gândul când Rita afirmase că ea și soțul ei au trăit prea multă vreme despărțiți.

— Da, desigur, și de-aceea au avut nevoie de recomandarea mea, zise Felix. Voiau să-nceapă o viață nouă și, n-ai decât să nu mă crezi, dar după eliberare s-au purtat absolut corect. Totuși, întâmplarea face ca ultimul lor stăpân să fie mort. S-a sinucis. Un caz foarte trist. Deci nu l-au putut ruga să-i ajute. Oricum, chiar dacă trăia, mă-ndoiesc c-ar fi mișcat un deget pentru ei. Dar, întâmplător, suntem prieteni vechi — țin minte că ne-am cunoscut cu ani în urmă aici,

în Waggoners —, așa că m-am gândit că i-aș putea ajuta măcar să obțină o slujbă ca lumea. Am fost bucuros că se poate instala la doamna Arliss, fiindcă știam că se vor împăca de minune. Doamna Arliss nu era omul care să le scormonească trecutul și știam că ei îi vor îndulci ultimii ani de viață. Ceea ce au și făcut. Nu poți să zici că nu i-au ușurat viața, nu?

— Nu, am încuviințat eu. Dar de ce era fostul stăpân pornit împotriva lor? Ce-i furaseră?

— Nimic — absolut nimic — răspunse Felix exasperat. Ți s-a pus pe creier pata cu furtul. Nu, uite care-i treaba, nenorocirea este că tipul era alcoolic și avea prostul obicei de a se urca la volan după ce pilea mai mult decât era cazul, și-ntr-o bună zi a călcat o fetiță și a omorât-o. Eu unul cred că de vină au fost părinții. N-ar fi trebuit să lase singur la joacă un copil de vârsta ei. Asemenea oameni ar trebui puși sub urmărire penală. Dar bietul om a intrat în panică și a fugit de la locul faptei, apoi l-au cuprins remușcările, s-a simțit teribil de vinovat pentru cele întâmplate, s-a pierdut cu firea și le-a mărturisit totul soților Bodwell. Ei bine, ei n-au dat fuga la poliție, fiindcă se atașaseră de el și n-aveau de gând să-l înfunde, dar acesta, simțindu-se rău, a luat într-o noapte o doză prea mare de somnifere, după ce, în prealabil, scrisese poliției, mărturisindu-și crima și susținând că le cumpărase celor doi tăcerea. O calomnie odioasă. Cu toate astea, Jim a încasat cinci

ani, iar Rita trei, o nedreptate strigătoare la cer, fiindcă o scrisoare ticluită de-un alcoolic, care tocmai a înghițit o jumătate de flacon de barbiturice, nu poate constitui o probă incontestabilă, nu?

— Șantaj! am exclamat.

— Nu-mi place cuvântul ăsta, spuse Jim Bodwell.

Pentru prima oară de când îl cunoșteam, chipul îi devenise amenințător.

— Bănuiesc că au existat și alte probe în afară de scrisoare, am zis.

— A, bine-nțeles că poliția a scornit până la urmă niște acuzații gogonate — răspunse Felix —, pe care un om întreg la minte nu le-ar fi luat în serios.

— Și totuși, nu-nțeleg ce-au astea de-a face cu miniaturile, am zis.

— E foarte simplu, îmi spuse Felix. Au așteptat să plece toată lumea la înmormântare, ca sa se apuce să pregătească praznicul, apoi, la un moment dat, Rita a intrat în salon, să verifice dacă totul e-n ordine, și a văzut că miniaturile dispăruseră. Cu numai o jumătate de ceas în urmă fuseseră acolo, iar acum peretele era gol. Așa că a discutat cu Jim ce ar trebui să facă și au hotărât că, la antecedentele lor, cel mai bine ar fi să spele putina. Și-au făcut deci bagajele și au șters-o și, neavând unde să meargă, au venit la mine. Iar acum sunt în căutarea unei noi slujbe, dar până vor găsi ceva, sunt bineveniți sub acoperișul meu, căci, ți-am mai spus, îmi sunt vechi prieteni și, spunându-ți totul despre ei, sunt convins

că n-o să le faci necazuri nici lor și nici mie, fiindcă întotdeauna au fost de-o corectitudine exemplară cu doamna Arliss și s-au purtat și frumos cu ea.

— Așa-i, spuse Rita posacă, parcă cuprinsă de regrete. Nu ne-am atins de nimic ce nu ne aparținea. Ne-am hotărât să fim corecți și-așa am fost. Dar acum ni s-a-ntâmplat porcăria asta. De ce, te-ntreb? Ce-am făcut ca să merităm una ca asta?

— De pildă, v-ați luat tălpășița, i-am răspuns. În condițiile date, ar fi fost mult mai înțelept din partea voastră să rămâneți la fața locului și să anunțați chiar voi poliția c-a fost săvârșit un furt.

Rita scutură din cap.

— Nu știi nimic. De câte ori lipsește ceva, servitorii sunt primii suspecți. Iar în situația noastră, nimeni nu ne-ar fi crezut versiunea mai mult decât tine. Nici tu n-o crezi, nu?

— Ei bine, nu, am răspuns.

— Poftim, vezi? Nu, noi ne-am gândit că cel mai bine-i s-o tulim. Nu ne-am așteptat să fim găsiți așa de repede. Dacă n-ar fi fost poanta cu Sir Oswald, nici prin gând nu ți-ar fi dat să ne cauți aici. Acum, bănuiesc că va trebui s-o ștergem de-aici, fiindcă nu putem înapoia miniaturile pe care nu le avem, și tu o să mergi la poliție și asta ne va fi fatal.

— Numai că, totuși, n-o să te duci, nu-i așa? mă întrebă Felix, trecându-și iar brațul pe după umerii mei. Știu că nu crezi o iotă din ce-ți spun eu, dar nu văd ce motive ai avea să nu-i crezi pe soții Bodwell, care-s absolut nevinovați.

— Decât că-s o pereche de șantajiști lipsiți de suflet, am răspuns eu. Auzi, să storci bani din moartea unui copil, ce poate fi mai josnic?

— V-am mai spus că nu-mi place acest cuvânt, mormăi Jim. E periculos să tot azvârliți cu el în stânga și-n dreapta.

Felix se-ntoarse către el.

— N-o mai amenința. Nu așa trebuie să te porți cu ea. E o fată simpatică, o să-ți dai seama când o s-o cunoști mai bine, și cel mai înțelept lucru ar fi să apelezi la puterea ei de judecată. Convinge-o că n-are nici o dovadă cum că vreunul dintre noi știe ceva despre dispariția miniaturilor și-atunci se va ține de cuvânt și nu ne va face greutăți.

— Și cum ai s-o convingi, când și-a făcut deja o părere? — îl întrebă Rita.

— Gândindu-ne cine ar putea fi adevăratul făptaș, spuse Felix.

Rita râse batjocoritor.

— Putea fi oricine din familie. Toți se omoară după bani și au căpiat cu toții când au aflat că bani n-au mai rămas. Iar Huddleston nu-i cu nimic mai prejos decât ceilalți. A crezut c-o să pună mâna pe-o nevastă bogată. Singura pe care n-aș bănui-o este Meg. E o copilă destul de cumsecade.

— N-am băgat de seamă ca Paul să se omoare după bani, am zis. Cred că se omoară doar după Meg.

— Ei, el e tânăr, îmi răspunse Rita, parcă încercând să explice o ciudățenie în comportamentul lui. Tinerii nu sunt realiști.

— Iar Meg se omoară numai după

Huddleston — zise Felix —, care se omoară după Imogen, care în viața ei nu s-a omorât după nimeni. E o poveste tristă.

— N-am zis că se omoară după ea, obiectă Rita. Am zis doar că și-a băgat în cap că s-ar putea însura cu ea în clipa în care ea se va umple de bani. Dar cred că asta a căzut. Nu m-ar mira deloc.

— Crezi că tindeau spre căsătorie, dacă s-ar fi ales cu destui bani? o întrebă Felix.

— Sigur că da, răspunse ea. Știi, ca servitoare îți ajung la urechi tot felul de vorbe.

— Dar ce au toate astea de-a face cu miniaturile? — mi-am impus din nou punctul de vedere, conștientă că discuția a fost intenționat deviată de la subiect și că, dacă o las să continue așa, îmi va fi din ce în ce mai greu s-o readuc pe făgașul dorit.

— Păi nu-i clar? mă-ntrebă Felix. Ziceai că moștenitorul lor e Nigel, deci e greu de presupus că le-ar fi furat el, și pe Paul nu-l crezi capabil de lăcomie, deși bine-nțeles că nu poți fi sigură de asta, dar știi prea bine că Imogen e moartă după bani. Am văzut asta deunăzi, când a venit la tine-n vizită. Așadar, să ne-nchipuim că Imogen, până la urmă, chiar vrea să se mărite și știe că fără bani n-o să-l pupe pe Huddleston. Așa că se-nfruntă din singurele bunuri de valoare existente în casă și le ascunde undeva, până când se poate descotorosi de ele. Iar asta înseamnă că miniaturile mai sunt, probabil, în casă, și dacă ai avea un mandat de percheziție, ai da peste ele.

— Dacă între timp Huddleston n-a ajutat-o să le facă dispărute, sugeră Jim. S-ar putea să lucreze mână-n mână. În acest caz, nu le veţi mai găsi.

M-am sculat de la masă.

— M-am săturat de-atâtea poveşti, le-am zis. Vorbiţi aiurea. Faceţi totul ca să mă-ncurcaţi. Dar dacă mâine dimineaţă miniaturile vor fi găsite ambalate frumuşel la uşa din faţă a doamnei Arliss, n-o să spun nimănui nimic din ce ştiu. Iar dacă nu vor fi acolo, mă voi duce la poliţie. Vorbesc serios. Acum mă duc acasă.

M-am strecurat pe lângă masă şi am pornit în căutarea unui taxi.

Am mâncat peşte cu cartofi prăjiţi la un bufet din gară, apoi am luat primul tren spre Allingford. În Londra, între clădiri înalte, nu observam furtuna care se punea la cale, dar în Allingford, când am ieşit din gară şi m-am îndreptat spre locul unde îmi parcasem maşina, o trombă de vânt aproape că m-a dat de-a dura. Îmi şfichiui ochii cu praf şi m-am trezit asaltată de bucăţi de ziare vechi ce zburau în devălmăşie pe drum.

Până am ajuns acasă, s-a făcut vreo zece şi jumătate. Geamurile zăngăneau şi coşurile mugeau. Singurul copac din grădină, un mesteacăn înalt, zgrepţăna atât de straşnic acoperişul, încât m-am întrebat câte ţigle voi găsi pe jos a doua zi. Cu toate astea, m-am dus la culcare aproape imediat. Aveam mintea înceţoşată din pricina oboselii şi nu-mi dădeau pace îndoielile în legătură cu ce-mi auziseră urechile în seara aceea. Abia

după ce m-am băgat în pat, cu senzaţia că-n câteva minute o să adorm, gândurile mi s-au limpezit brusc, lăsându-mă mai trează decât fusesem până şi în noaptea dinainte.

Gândul m-a purtat mai ales la Felix, făcându-mă să resimt deprimarea ce mă-ncerca ori de câte ori mă revedeam cu el. De fiecare dată era aşa de tentant să dau crezare spuselor lui. Promitea atâta tihnă şi împăcare. Eram sigură că dacă m-aş putea autosugestiona, cum că în seara aceea mi-a spus adevărul şi că nici el, nici soţii Bodwell n-au nimic de-a face cu furtul miniaturilor, aş adormi ca un prunc. Am început să-mi doresc cu ardoare somnul, cu sentimentul că, pesemne, într-un fel sau altul, i-am pierdut şpilul şi-o să rămân pe veci trează.

Mă necăjea gândul că, din câte ştiam, Felix le este întotdeauna fidel prietenilor săi. N-au decât să fie demni de dispreţ, în stare să se coboare până la şantaj, gest până la care eram sigură că el n-ar fi ajuns nicicând, că dacă sunt la ananghie, lui i se pare normal să le ia ferm partea. Pentru Felix, încercarea unei prietenii părea să se rezume la afişarea simpatiei faţă de persoana lui. Nu cerea mai mult. Era întotdeauna impresionant de recunoscător pentru simpatia ce i se arăta. Aceasta mi se păruse a fi una dintre calităţile lui cele mai atrăgătoare, chiar dacă, uneori, şi una dintre cele mai exasperante. Ţinea de confuzia morală în care se complăcea perfect.

Dar dacă avea dreptate şi cea care furase miniaturile fusese Imogen...?

Era isteţ în felul lui şi o cunoştea destul de bine. Totuşi, ea nu se număra printre cei care trecuseră testul prieteniei lui. Ei nu-i era deloc simpatic. Prin urmare, nu-l costa nimic încercarea de-a o ponegri, chiar dacă nici el nu credea o vorbuliţă din acuzaţiile aduse ei, şi ştia că dacă m-ar putea convinge că hoaţa e ea, nu m-aş mai duce la poliţie să-i denunţ pe soţii Bodwell.

Îmi dădeam seama că, într-adevăr, nu i-aş putea face una ca asta lui Imogen. Adevărul este că nu-mi păsa în posesia cui aveau să rămână miniaturile şi, dacă ea era cea care le luase, mi se părea că totul e o chestiune de familie care trebuia rezolvată între Nigel şi ea, şi n-aveau decât să-şi scoată ochii unul altuia, fără amestecul meu. Gândul care mă necăjea însă rău de tot şi care nu mă lăsa să adorm era acela că, tăinuind legătura dintre soţii Bodwell şi Felix, deveneam complice şi aveam aproape aceeaşi răspundere, în cazul furtului, ca şi ei.

Dar dacă Felix spusese adevărul...

Câteodată îl mai spunea.

Ajunsesem acolo de unde pornisem şi eram cât se poate de trează. Scrutând tavanul în întuneric, am început să-mi bat capul cu vechea mea dilemă, ce s-ar fi ales de mine, dacă nu l-aş fi cunoscut pe Felix. O întrebare sterilă, de care nu reuşisem să scap niciodată de tot. Aş fi rămas o harnică fată bătrână, nu tocmai nefericită, dar câteodată cuprinsă de sentimentul că-mi lipseşte ceva? Ori m-aş fi căsătorit cu un om cinstit, cu capul pe umeri, pe care l-aş fi iubit în chip

nestrămutat, fără să-i caut nod în papură, şi lângă care aş fi îmbătrânit în pace? Ori aş fi făcut, pur şi simplu, o altă greşeală, la fel de mare sau chiar mai mare decât aceea de a mă fi măritat cu Felix? Unii oameni sunt predispuşi la dezastru, atunci când e vorba de căsătorie. Mă întrebam dacă sunt şi eu unul dintre aceştia, şi dacă am scăpat din tărăşenia asta mai uşor decât aş fi putut scăpa?

Pe Felix l-am cunoscut la o petrecere, în timpul unui week-end petrecut la o prietenă din Londra. A doua zi mi-a dat telefon şi m-a invitat să cinăm împreună în oraş. Prietena la care locuiam a încurajat această legătură. Zicea că ne potrivim. N-am aflat niciodată ce şi cât ştia despre Felix. Atunci am auzit pentru prima oară povestea cu traversarea pe schiuri a calotei de gheaţă groenlandeze. Cred că nu cu mult timp în urmă întâlnise pe cineva care chiar a izbutit isprava asta sau doar citise despre ea în vreo carte. Nici prin minte nu-mi trecea să pun la îndoială o vorbă din ce-mi spunea şi-l găseam captivant. Au urmat şi alte poveşti. Erau relatări vii, dar spuse cu modestie, şi avea în el atâta gingăşie şi curtenie, o intuiţie atât de surprinzătoare pentru un om care la viaţa lui avusese parte de-atâta acţiune, încât nici n-am băgat de seamă când m-am îndrăgostit de el. De vină, bine-nţeles, a fost şi farmecul lui. Îmi plăcea să-i privesc figura mobilă, triunghiulară, cu ochii albaştri, strălucitori, acoperiţi de pleoapele ostenite. N-a fost deloc de mirare faptul că-n scurtă vreme mi-am dorit să mă mărit cu el.

Ceea ce a fost de mirare și ceea ce continua să mă mire, când stăteam să mă gândesc, a fost faptul că și el a vrut să se însoare cu mine. Câteodată mă mai întrebam dacă-n momentul acela a simțit cumva nevoia de-o anumită stabilitate în viață și dacă s-a gândit că ar putea-o obține prin mine. Dacă așa au stat lucrurile, înseamnă că s-a înșelat în privința mea, precum m-am înșelat și eu în privința lui, pentru că, pesemne, luase drept stabilitate ceea ce nu fusese, din partea mea, decât o doză de timiditate, de care, așa cum s-au brodit lucrurile, tare mult doream să mă lepăd. La adăpostul ei, aveam un temperament năvalnic, predispoziție la gelozie și sete de aventură. Genul de aventură din povestirile lui, nu acela pe care avea să mi-l servească ulterior. Și pe-atunci îmi cunoșteam prea puțin propria mea fire. La data aceea nu mă așteptam să fiu vreodată nevoită să decid ce valori au suficientă importanță pentru mine, spre a-mi nărui căsnicia în schimbul lor. Crezusem că toată lumea-i pricepută la așa ceva și că o persoană iubită de cineva se va dovedi automat lipsită de cusururi. Așa că-n clipa când s-a ajuns la situația de a-i acorda lui Felix înțelegerea după care probabil că tânjise, m-am dovedit a fi cu totul inaptă în acest sens.

În prima parte a nopții vântul se înteți, pe când ploaia biciuia ferestrele, apoi se mai domoli. O dată cu tărăboiul de afară se potoli și harababura din mintea mea. Pe moment m-a cucerit, mai mult sau mai puțin, ideea

că, dacă a doua zi miniaturile nu apar la locul lor, ceea ce bine-nțeles că așa va fi, cel mai bine ar fi să-i vorbesc lui Patrick despre legătura dintre Felix și soții Bodwell, și să-l las pe el să hotărască ce-i de făcut. Dar Felix reușise să-mi strecoare-n suflet un sâmbure de îndoială în ceea ce-l privește pe Patrick. Posibilitatea vagă ca miniaturile să fi fost furate de el în complicitate cu Imogen mă făcea să mă gândesc ce ridicol ar fi să-i dau pe Felix și pe cei doi Bodwell pe mâna lui, drept țapi ispășitori. Însă ideea de-a mă duce la poliție de una singură, fără consultarea prealabilă a vreunei alte persoane, mă făcu să mă zvârcolesc în așternut cuprinsă de-o spaimă nebună. Încercam să-mi fac curaj, că nu e cazul să-mi fac griji, deoarece Felix o să aibă atâta minte să se ocupe de returnarea până-n zori a miniaturilor, apoi aveam din nou certitudinea că n-o s-o facă. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să iau o hotărâre. Nu aveam încotro.

Apoi, brusc, mi-am dat seama ce am de făcut. Îi voi spune toată povestea asta lui Nigel. La urma urmei, miniaturile erau ale lui, deci chestiunea îl privea în mai mare măsură decât pe oricine altcineva și părea mai puțin probabil să aibă de-a face cu furtul, era totodată un tip prevăzător, chibzuit, care nu ar acționa îmboldit de furie. Vom putea discuta lucrurile la rece și vom putea hotărî de comun acord ce-i de făcut. Nu-mi era clar ce speram să obțin cu asta, fiindcă până la urmă cineva tot trebuia să discute cu poliția, dar această hotărâre îmi dădea măcar

senzaţia că împart răspunderea cu cineva. Curând după luarea acestei decizii am adormit şi nu m-am trezit până la ora opt.

Dimineaţa era cenuşie şi tăcută. Ducându-mă jos în capotul care-l deranjase pe Felix, am văzut flori de liliac zdrenţuite de vânt şi risipite pe gazonul îmbibat de ploaie. Dar acum totul încremenise.

Am băut o cafea cu pâinea mea prăjită cea de toate zilele, apoi m-am îmbrăcat, mi-am scos maşina din garaj şi am traversat oraşul, îndreptându-mă spre casa Arliss. La jumătatea aleii din grădină, un ulm se prăbuşise blocând drumul. Copacul avea trunchiul mâncat de putregai şi se ştia că n-o s-o mai ducă mult, dar, cu toate astea, m-a întristat priveliştea lui, cu rădăcinile în aer şi cu groapa căscându-se în locul unde fuseseră smulse din pământ. Pietrişul de pe alee era împestriţat cu băltoace. Am frânat şi am coborât din maşină, am ocolit copacul prăbuşit şi am înaintat cu grijă printre băltoace, către casă.

Până şi pe-această porţiune scurtă, pantofii mi s-au mânjit cu noroi. Bine-nţeles că-n prag nu era nici un pachet cu miniaturi. Nu mă aşteptam să găsesc aşa ceva şi nici nu mi-a mai trecut prin minte posibilitatea că ar fi fost deja găsite şi duse înăuntru. Totuşi, m-am simţit descurajată. Dimineaţa, privită cu alţi ochi, vizita mea la Felix îmi apărea de-a dreptul absurdă. Nu făcuse decât să-i avertizeze pe soţii Bodwell cât de uşor pot fi găsiţi, aşa că până acum trebuie că au plecat din apartamentul lui şi s-au ascuns undeva.

Am sunat la uşă şi cel care a venit să-mi deschidă a fost Nigel. Purta acelaşi costum închis la culoare, croit la două rânduri, şi cravata neagră. Obrajii prelungi îi străluceau discret, proaspăt bărbieriţi.

— A, tu erai, Virginia. Bună dimineaţa. Ce zici, ce noapte am avut? Cu copacul ăla la pământ. S-a prăbuşit aseară. A făcut un zgomot înspăimântător. Toţi erau plecaţi, în afară de mine. Cred că trebuie să iau legătura cu cineva, să vină să-l taie bucăţi şi să-l ia din drum. Cunoşti pe-aici, pe-aproape, pe cineva care se ocupă cu aşa ceva? Nu-i o treabă la care să mă pricep. Poate găsim în vreun anuar adresa unei firme.

Mă pofti înăuntru şi închise uşa în urma mea.

I-am dat adresa unei firme de grădinari-peisagişti care mi-au tăiat un copac ce crescuse mult prea mare pentru micuţa mea grădină, iar Nigel scoase din buzunarul de la piept o agendă şi un creion şi îşi notă numele firmei.

— Bănuiesc că ai venit s-o vezi pe Imogen, spuse el după aceea. E încă-n pat. Nu cred că se scoală vreodată cu mult înainte de amiază. Mă gândeam să mă-ntorc azi înapoi la Oxford, dar acum bine-nţeles că nu pot să mai trec cu maşina pe alee. Cred că m-aş putea duce cu trenul şi aş putea reveni după maşină când o să fie luat copacul de-aici, însă asta poate dura câteva zile.

— Da, e-o treabă grea, nu-i aşa? am încuviinţat eu. Dar dacă nu te grăbeşti cu

plecarea, aş dori să stau de vorbă cu tine. Pe tine am venit să te văd, nu pe Imogen. Este vorba despre miniaturi, am spus cu o ezitare. Presupun că n-ai încă nici o veste, nu?

— Din păcate, nici una, dar sper că poliţia le va găsi mai devreme sau mai târziu, răspunse Nigel, fără să pară prea îngrijorat. Oricum, sunt greu de plasat. Furtul unor obiecte de artă este o treabă adesea mai grea decât cred hoţii. Bine-nţeles că miniaturile n-au cine ştie ce valoare şi cred c-ar putea fi vândute una câte una, fără a atrage atenţia. Totuşi, nu-i văd pe soţii Bodwell în postura de hoţi de obiecte de artă unşi cu toate alifiile. Îmi închipui că au furat colecţia într-un impuls de moment şi probabil că o vor abandona undeva, când îşi vor da seama ce riscuri presupune vânzarea ei. În orice caz, n-am de gând să pun prea mult la suflet toată afacerea asta. E drăguţ din partea mătuşii Evelyn că s-a gândit să mi-o lase mie şi-mi închipui c-a luat hotărârea asta fiindcă-şi dădea seama că sunt singurul membru al familiei care ştie să aprecieze aşa ceva, însă nu mă aşteptam la asta, aşa că dezamăgirea de-a o pierde nu-i chiar aşa de mare pe cât ar fi putut fi.

— Dar între timp am dat de soţii Bodwell, înţelegi, şi-aş vrea să stăm de vorbă, i-am zis

— Cum?! exclamă el, făcând ochii mari. Vrei să zici că i-ai găsit de una singură? Extraordinar! Cum ai reuşit? Dar hai în salon să-mi povesteşti totul. E de-a dreptul interesant, cu atât mai mult, cu cât poliţia pare să n-aibă idee unde anume să-i caute.

Deschise uşa salonului.

Cred că în clipa aceea am scos un ţipăt. Cineva oricum a ţipat. Am auzit un ţipăt şi nu era al lui Nigel. Nu-mi dădeam seama dacă am ţipat, dar am auzit ţipătul şi am avut un şoc zărind-o pe Imogen întinsă pe jos în mijlocul încăperii, cu părul năclăit de sângele ce se închegase stacojiu pe un obraz. Rămăsese cu ochii holbaţi. Avea obrajii livizi. Pe mâinile răşchirate avea sânge şi acesta se adunase în băltoace pe rochia ei, rochia purtată cu o zi în urmă, şi pe covor. Cadavrul părea ţeapăn de-a binelea, de parcă ar fi zăcut acolo ceasuri în şir.

Miniaturile erau la locul lor, pe perete.

CAPITOLUL ŞASE

Nigel nu se pierdu cu firea. Trecu pe lângă mine, cam la un iard de cadavrul lui Imogen încremeni, o privi lung, apoi se-ntoarse, făcându-mă să cred că vrea să dea un telefon. Când-colo, se îndreptă spre uşă şi apăsă pe comutator stingând lumina. Abia atunci mi-am dat seama că găsisem lumina aprinsă la intrarea noastră în încăpere, un licăr gălbui în lumina zilei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, am zis. Era mai bine să fi lăsat lucrurile exact aşa cum le-am găsit.

— Ai perfectă dreptate, spuse Nigel pe un ton mult mai ferm decât al meu. A fost un gest reflex, dar bine-nţeles c-am greşit. Oricum, dacă reaprind lumina, tot nu mai pot

îndrepta lucrurile. O las stinsă. O să le spunem poliţiştilor c-am găsit-o aprinsă când am intrat. Nu crezi că aşa-i cel mai bine?

— Ai de gând să chemi odată poliţia? I-am întrebat.

— Doar dacă nu preferi s-o faci tu.

— Nu, nu, ocupă-te tu de asta.

Luă receptorul, formă numărul, se prezentă celui care-i răspunse şi spuse că doreşte să aducă la cunoştinţa poliţiei un caz de omor. Suuna extraordinar de sec.

Îi spuse interlocutorului de la celălalt capăt al firului:

— A, fără doar şi poate. Nimeni nu se sinucide şi nu moare într-un accident dându-şi în cap cu un vătrai de aramă. Ar fi trebuit să vă spun că victima e domnişoara Imogen Dale, nepoata doamnei Evelyn Arliss, care, după cum ştiţi, a răposat de curând... Da, aş zice că domnişoara Dale e moartă de câteva ceasuri bune, dar abia acum i-am descoperit cadavrul eu şi cu o prietenă... Sosiţi? Vă mulţumesc. Atunci vă aşteptăm.

Puse receptorul în furcă.

Abia când l-am auzit pe el, am observat vătraiul de lângă cadavrul lui Imogen. Îl văzusem de multe ori până atunci, înfipt în cărbunele din găleata de aramă de lângă şemineu. Ar fi trebuit să-mi atragă atenţia dintr-o dată, dar nu-mi sărise-n ochi absenţa lui de-acolo, după cum nu observasem nici lumina aprinsă.

Se părea că n-aveam ochi decât pentru Imogen, dar îmi venea nespus de greu să mă uit la ea. O pâclă întunecată părea să pună

stăpânire pe încăpere. Simţeam că-mi îngheaţă sângele-n vine, voiam să ies de-acolo, dar nu eram în stare să mă clintesc din loc. Nigel făcea faţă mult mai bine acestei situaţii critice. Dar, după cum spusese, în timpul războiului văzuse o mulţime de oameni murind de moarte violentă. Pe el moartea naturală îl înspăimânta.

— Curios, observă el.

Se învârtise încet prin cameră şi acum se oprise în dreptul uşii cu geam.

— Ţin minte cât se poate de clar că aseară era închisă. Zăvorâtă şi sus, şi jos. Am dat o raită în jurul casei, înainte de a urca în camera mea, aşa cum fac şi acasă la mine, ca să mă conving că-s zăvorâte ferestrele şi uşa de la intrarea din spate. Uşa din faţă n-am zăvorât-o, fiindcă toţi ceilalţi erau plecaţi de-acasă, dar pe asta sigur am zăvorât-o. Iar acum are zăvorul tras.

— Presupun că pe-acolo a ieşit asasinul.

Aveam vocea mai piţigăiată ca de obicei, parcă nici n-ar fi fost a mea.

— Sau a vrut să credem c-a ieşit pe-acolo. Una din două. N-o prea văd eu pe Imogen deschizând-o ca să iasă în grădină într-o asemenea noapte. Trebuie să le spunem poliţiştilor treaba asta când vor sosi.

Deodată m-a cuprins furia pe Nigel, pe calmul lui, pe stăpânirea lui de sine, într-un moment în care eu îmi pierdusem controlul şi nu mai garantam că m-aş putea comporta rezonabil. Dacă-n clipa aceea n-aş fi auzit soneria, aş fi putut spune o prostie pe care s-o regret mai apoi.

— Au sosit, am zis și, simțindu-mă parcă eliberată de nemișcarea în care mă com-plăcusem neputincioasă, m-am grăbit să deschid ușa.

— Fantastic de repede, spuse Nigel în urma mea. Sunt de-o eficiență admirabilă. Mă și mir.

Totuși, nu era poliția. Era Patrick Huddleston, care purta din nou una dintre cămășile sale înflorate, arborând cel mai jovial zâmbet cu putință.

— Virginia! — exclamă el, parcă uluit, dar în același timp cât se poate de încântat să mă găsească acolo.

Părea cuprins de-o bună dispoziție debordantă, din care o parte o revărsă, mărinimos, asupra mea.

— Am venit doar ca să-mi iau mașina. Îmi închipui că Imogen încă nu s-a sculat, ori s-a sculat și ea măcar o dată mai devreme? Ați văzut-o? V-a spus ceva? Firește, îmi dau seama că deocamdată nu-mi pot lua mașina, dar m-am gândit c-o să aflu ce-au de gând cu copacul ăla, că dacă mai durează mult până-l vor înlătura, va trebui să închiriez o mașină. Nu-i mare pagubă, n-am vrut decât să aflu cum stau lucrurile. Și, pe cât posibil, s-o văd pe Imogen.

Toate astea nu-mi spuneau nimic, iar voioșia lui era groaznic de enervantă. Îmi venea să urlu.

Schimbă brusc tonul.

— Ce s-a-ntâmplat, Virginia? Ți-e rău?

— Intră, am răspuns. Nu-nțeleg ce-i cu mașina aia, dar... hai... intră.

— E-aici, în garaj, și-atâta tot, spuse el. Când s-a prăbușit copacul, Imogen mi-a zis s-o las aici și n-am mai putut s-o iau. Ce s-a-ntâmplat, Virginia?

După ce a intrat și am închis ușa în urma lui, Nigel apăru din salon și-atunci mi-am zis că nu văd de ce nu i-ar da el, în locul meu, vestea cea proastă. El își asumă solemn această răspundere, întinzând mâna, ceea ce pur și simplu îl uimi pe Patrick, fiindcă se cunoșteau prea de mult ca să-și dea mâna ori de câte ori se întâlneau. Strânse mâna lui Nigel, dar ridică sprâncenele.

— S-a-ntâmplat ceva îngrozitor, Patrick — spuse Nigel în stilul lui anost, de parcă în realitate nimic nu l-ar fi putut speria pe lumea asta —, îmi vine atât de greu să-ți spun, dar mi se pare corect să fii pregătit sufletește. Știu cât de mult țineai la Imogen...

— Ce dracu'? — explodă Patrick și, dându-l la o parte pe Nigel, intră în salon.

Poate era o dovadă de lașitate din partea noastră, însă am rămas locului cu Nigel, uitându-ne unul la celălalt. Am tras cu urechea, dar din cameră nu răzbătea nici un zvon. În cele din umă, Patrick reapăru în ușă. Însuflețirea îi pierise, chipul bronzat îi era cuprins de paloare. Ochii negri i se împăienjeniseră de durere.

— Presupun că ați chemat deja poliția, zise el calm.

— Desigur, răspunse Nigel.

— Când ați descoperit crima?

— Acum câteva minute. Virginia a venit la mine... în legătură cu miniaturile... am intrat

în salon... Iar asta-mi amintește că miniaturile au reapărut. Ciudat, cum de nu mi-am dat seama până acum. Foarte curios, nu? Dar, oricum, e un fleac în împrejurarea de față.

— Erau deja la locul lor când m-am întors aseară cu Imogen, zise Patrick. Am cinat împreună la Trandafirul și Coroana, apoi am adus-o acasă cu mașina, am intrat și am stat de vorbă, minunându-ne și noi, cum și când au fost puse la loc miniaturile. Chiar atunci s-a prăbușit copacul și n-am mai putut pleca cu mașina, așa că Imogen mi-a spus s-o bag în garaj. De-asta am venit azi-dimineață...

Glasul îi pieri aidoma unui firicel de apă înghițit de nisip. Vorbise cu o monotonie atent controlată, dar cu mare concentrare, de parcă, sforțându-se să ne spună aceste lucruri relativ lipsite de importanță, izbutea să alunge un gând apăsător.

— Știți, aveam de gând să ne luăm. Am luat hotărârea asta aseară.

— Dragul meu, e-ngrozitor... îngrozitor. N-am cuvinte să-ți spun cât de rău...

În acest moment Nigel avu un acces de tuse, așa că nu-și putu continua ideea, spre norocul lui, întrucât căsătoria era un subiect care-l făcea să se fâstâcească de fiecare dată când era adus în discuție. Uneori lăsa să se-nțeleagă că vede-n ea o mare fericire, în chip misterios refuzată lui, iar alteori doar o preocupare demnă de niște idioți.

Nici eu nu mă descurcam mai grozav, rămăsesem și eu cu gura căscată.

— Așadar, erați aici, tu și Imogen, când s-a prăbușit copacul — urmă Nigel după o

clipă —, că am avut impresia că-s singur în casă? Știam că ați ieșit să cinați în oraș, iar Paul și Meg se duseseră la film împreună, așa că n-am auzit pe nimeni intrând.

— Unde sunt *acum* Paul și Meg? — am întrebat. Știe cineva?

— S-au dus la cumpărături, îmi răspunse Nigel. Am luat micul dejun împreună, apoi au plecat în oraș, să cumpere ceva de-ale gurii și mai știu eu ce. Cred că trebuie să apară și ei dintr-o clipă-ntr-alta. Dar voi chiar erați aici când s-a prăbușit copacul, Patrick? Nu v-am văzut.

— *Noi* nu te-am văzut pe tine, îi replică Patrick.

— Adevărul e că n-am ieșit din cameră, zise Nigel. Am văzut totul pe fereastră. Deja se-ntunecase, desigur... să tot fi fost vreo unsprezece fără un sfert... dar am văzut hăul care se căscase între copaci. Și eram deja dezbrăcat, îmi pusesem halatul, așa că nu prea merita să mai ies.

— Am ieșit eu cu Imogen, spuse Patrick. Și am înțeles imediat că nu voi putea pleca cu mașina, așa că, după cum v-am mai spus, am lăsat-o în garaj și am plecat acasă pe jos. N-a fost o plimbare tocmai plăcută. Ploaia încă nu se pornise, dar vântul sufla năprasnic.

Încercam să-mi limpezesc gândurile în legătură cu ceva care mi se părea important.

— Cu cât timp înainte de prăbușirea copacului ați ajuns acasă? — l-am întrebat pe Patrick.

— A, nu cu mult, răspunse el. Cu vreo

zece-cincisprezece minute mai devreme, cam așa ceva. De ce? Are vreo importanță?

Mi-am zis că se prea poate să aibă o importanță deosebită, dar nu voiam să-i explic de ce anume.

— Și ești sigur c-ați găsit miniaturile pe pereți? — am întrebat.

— A, sigur că da, a fost primul lucru pe care l-am observat de cum am intrat în cameră. Îți închipui că aveam noi alte chestii de discutat, dar treaba asta ni s-a părut atât de extraordinară, încât am înlemnit și am făcut ochii cât cepele.

— Și asta se-ntâmpla în jur de zece și jumătate?

Patrick se încruntă și mă privi atent.

— La ce te gândești, Virginia?

Mă gândeam la faptul că dacă miniaturile au fost puse la locul lor de către soții Bodwell, aceștia trebuie să se fi mișcat extrem de rapid după ce i-am lăsat în cârciumă la Waggoners, ca să le poată agăța în salon până la ora zece și jumătate.

Dar nu era imposibil. Ajunsesem acasă pe la vreo zece și jumătate, întorcându-mă de la Londra cu trenul, dar zăbovisem o bucată de vreme în Gara Paddington, până mâncasem peștele și cartofii prăjiți. Dacă soții Bodwell nu stătuseră pe gânduri după plecarea mea și merseseră rapid cu mașina, teoretic ar fi putut atârna tablourile pe pereți până să apară Imogen și Patrick. Ar fi putut străbate cea mai mare parte a distanței pe autostrada M4, fiind nevoiți să meargă mai încet doar pe șoseaua îngustă, cu serpentine, care începea la patru mile de Allingford.

Pentru ei intrarea-n casă n-ar fi fost o problemă. Probabil că mai aveau cheile de la casă, iar Nigel lăsase ușa din față nezăvorâtă. Și, mi-am zis eu, probabil că abia au apucat să agațe miniaturile la loc, când Imogen și Patrick au intrat pe ușa din față, așa că s-au strecurat din salon în grădină pe ușa cu geam, lăsând-o, firește, nezăvorâtă.

Bine-nțeles că-și vor fi lăsat mașina pe șosea, fiindcă apropiindu-se cu mașina de casă, ar fi riscat să atragă atenția asupra lor, astfel încât chiar dacă au zăbovit dintr-un motiv sau altul, n-au fost prinși în cursă de copacul prăbușit. Iar Imogen și Patrick, trecând pe lângă mașina lor înainte de a coti pe alee, nu i-au dat atenție.

— La ce te gândești? — își repetă Patrick întrebarea, de data aceasta supărat și, în același timp, suspicios. Ce-i tot dai înainte cu nenorocitele alea de miniaturi, când Imogen... O, Doamne, Imogen!

Se întoarse pe călcâie și se înapoie în salon.

Nigel oftă adânc.

— Bietul om, zise el. Să te hotărăști, în sfârșit, și deodată aceasta... Dar să-ți spun la ce mă gândesc *eu*, Virginia? Imogen era o femeie trupeșă, puternică, și dacă ar fi fost atacată de cineva, s-ar fi luptat și ar fi strigat după ajutor. Eu însă n-am auzit nimic. Am fost sus, la etaj, am citit liniștit și zău că n-am auzit nici pâs. Nu ți se pare curios?

— N-ai auzit-o nici când a venit acasă cu Patrick, am zis eu. Casa are o construcție foarte solidă, iar furtuna a stârnit o larmă

care ar fi înăbușit alte zgomote, și poate că ai și ațipit nițel.

— Ei bine, s-ar putea să ai dreptate. Sper să ai dreptate. Cert e că eram tare obosit. Înmormântarea și tot ce-a urmat... ce mai, a fost o zi grea. Și totuși... Înțelegi, s-ar putea ca biata femeie să fi fost luată prin surprindere de-o persoană în care avea încredere, și n-a apucat să mai ...pe. Altfel spus, a fost atacată de către unul dintre noi. Mă-ngrozesc la gândul ăsta. Dar tu, Virginia, ce crezi? Nu cumva am o imaginație prea bogată?

Nigel era ultima persoană despre care aș fi zis că are o imaginație bogată, dacă se putea totuși vorbi de imaginație în cazul lui, dar nici prost nu era. Oricum, sosirea lui Meg și a lui Paul, întorși chiar atunci de la cumpărături, mă făcu să uit pe moment această întrebare.

A trebuit să le spunem și lor ce s-a întâmplat, însă nici n-apucară să priceapă bine despre ce-i vorba, doar aruncară în fugă o privire înspăimântată, că sosi poliția. În cele câteva minute ce s-au scurs până la sosirea poliției, Meg a scăpat din mână coșul cu cumpărături, și-a dus mâinile la gură, să-și înăbușe țipătul, apoi și-a îngropat fața în pieptul lui Paul. Mi-era limpede că, dacă el n-ar fi avut atâtea pachete în mâini, ar fi cuprins-o la piept, dar până să i le iau, Meg l-a împins brusc la o parte, de parcă el ar fi încercat s-o rețină, a ridicat de jos coșul scăpat din mână și a fugit în bucătărie. Am luat pachetele din mâinile lui Paul și am urmat-o.

Am găsit-o foindu-se, poticnindu-se, făcând mare caz de ordinea în care încerca să aranjeze cumpărăturile, dar deodată s-a așezat la masă și și-a luat capul în mâini.

— Am urât-o, Virginia, îmi zise ea. Am *urât-o.* Când am aflat ce-am aflat despre Patrick și ea, îmi venea s-o omor. *Credeam* că-mi vine s-o omor. Dar nu chiar... nu așa.

— Eu una nu le-aș spune polițiștilor așa ceva — am zis, chiar dacă bănuiesc că au avut de-a face cu oameni care au comis crime imaginare.

— Bine-nțeles că n-o să le spun — îmi răspunse Meg —, dar dumneavoastră știați asta, nu-i așa? Bănuiesc, așadar, c-o să le spuneți.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că eu, de-aș fi în locul dumneavoastră, așa aș proceda.

— Nu cred c-ai face-o.

— Dar cine altcineva ar mai fi avut vreun motiv s-o ucidă?

— Din fericire, nu eu sunt cea chemată să-l depistez pe acela care ar fi avut asemenea motive, am răspuns. Și nici tu. De fapt, nu știm multe despre viața lui Imogen, nu-i așa? Ar putea fi cineva care ține de trecutul ei, poate vreun fost iubit gelos. Nu știai, nu-i așa, că Patrick și ea hotărâseră să se căsătorească? Poate că nu ești singura care o urai din cauza asta. În orice caz, sunt sigură că era vârâtă într-un bucluc și până la urmă a ajuns-o beleaua.

Meg scutură ușor din cap a îndoială față de spusele mele, apoi se sculă și, de-acum

mai liniștită, își văzu de aranjatul conservelor și pachetelor.

Odată sosiți, polițiștii ne adunară pe toți în salonașul cel mic, pentru a nu-i stânjeni în inspectarea cadavrului și a salonului. Păreau să fie mulți la număr. Unul dintre ei era tânărul sergent care venise cu o zi în urmă, când Patrick anunțase furtul miniaturilor, însă locul inspectorului Roper fusese luat de către inspectorul-șef Chance, un tip uscățiv și-n același timp fleșcăit, care lăsa impresia că-și târșâie picioarele și vorbea hârâit, pe un ton lipsit de vlagă. Ai fi zis că a început să ne antipatizeze pe toți, în bloc, încă înainte de-a ne anunța politicos că ar dori să ne audieze, pe rând, în sufragerie și că regretă faptul că așteptarea ni s-ar putea părea prea lungă.

După ce inspectorul-șef ieși din salonaș, Paul zise:

— Bănuiesc c-o să-i ceară fiecăruia dintre noi alibiul.

— Eu n-am nici unul, spuse Nigel. Toată seara am stat singur în camera mea.

— Paul și cu mine am ieșit împreună în oraș, zise Meg. Am fost la film. Cred că ne-am întors la unsprezece și un pic. Am urcat la etaj și... ne-am luat rămas-bun, după care am mers în camerele noastre.

Ușoara ei ezitare lăsa să se-nțeleagă c-ar fi fost vorba de o despărțire care a luat ceva mai mult timp. Mă întrebam dacă alături de Paul cel tânăr și arătos, Meg începea să-l dea deja uitării pe Patrick sau doar se folosea de Paul, pentru a-și abate gândul de la chinurile iubirii.

— Dar tu, Virginia? — mă întrebă Patrick.

Era încă răvășit și livid, dar cu ochii-n patru.

— Adevărul este că de la clinică am plecat la Londra, am spus eu. Am ajuns acasă pe la vreo zece și jumătate.

— La Londra? — se minună Nigel, de parcă drumul la Londra ar fi fost o chestie extraordinar de excentrică din partea mea. Doamne sfinte! N-aș merge în ziua de azi la Londra, nici să mă pici cu ceară. Ce zgomot, ce aglomerație, ce de străini. Și niciodată nu găsești un taxi, când ai nevoie de el. De ce te-ai dus? Nu, iartă-mă, n-am dreptul să-ți pun întrebări.

— Nu-i nici o supărare, am răspuns. Am fost la Felix. Am avut de discutat niște probleme.

— Înseamnă, deci, că nici unul dintre noi n-are alibi, deoarece crima a fost comisă, mai mult ca sigur, după ora unsprezece, spuse Patrick. În jurul acestei ore am plecat eu, iar Imogen încă era în viață. Iar Meg și Paul trebuie c-au sosit doar câteva minute mai târziu, și e greu de crezut că a fost ucisă în acest interval de timp. Asta în cazul în care îmi acceptați afirmația potrivit căreia Imogen era în viață când am plecat. N-aveți, desigur, nici un motiv s-o acceptați. Poate că nici n-o acceptați.

Vocea îi redevenise monotonă. Parcă vorbea de unul singur. Se dusese la fereastră și acum privea încruntat grădina.

— Dragul meu, nu vorbi așa, îi spuse Nigel. De fapt, cred că nici unul dintre noi

n-ar trebui să vorbească așa. Dacă o ținem astfel, nu facem decât să ne călcăm reciproc pe nervi. Mă-ntreb dacă n-am putea bea un ceai. Meg, ce zici, te simți în stare să pui de-un ceai? Sunt sigur că-ți vom fi cu toții recunoscători.

Meg se sculă de pe canapeaua pe care tocmai se așezase și se duse la bucătărie.

Până să se-ntoarcă însă cu tava cu ceaiul, Nigel fusese chemat de către sergent în sufragerie, iar până reveni în mijlocul nostru, ceaiul se răcise. Părea posac și preocupat. Urmară apoi la rând, în ordine, Meg, Paul și Patrick. Eu am fost ultima.

Așteptându-mi rândul, am observat că pe măsură ce reveneau în salonaș toți păreau mai îngândurați decât până atunci. Peste odăiță se așternuse liniștea. Era o liniște care ascundea anumite antagonisme, lăsând să se întrevadă că, în sfârșit, devenim în chip conștient suspicioși unul față de celălalt.

Când am intrat în sufragerie, l-am găsit pe inspectorul-șef Chance așezat la masa lungă din lemn de mahon. Sergentul ședea în capul mesei, cu o agendă deschisă în față. Scrisese deja o mulțime de pagini. Ținea un pix între degete, legănându-l deasupra unei pagini albe, și-mi zâmbea încurajator.

M-am așezat pe scaunul indicat de domnul Chance, mi-am spus numele și adresa și am zis că sunt o veche prietenă a doamnei Arliss și a familiei.

— Și ce vânt v-a adus pe-aici azi-dimineață? mă întrebă el.

Pe când erau audiați ceilalți, avusesem

timp să însăilez o versiune trunchiată a adevărului în ceea ce privește acțiunile mele din ultima vreme.

— Din cauza miniaturilor am venit, am zis. Eram îngrijorată din pricina lor... știți în ce fel au dispărut. Sunt sigură că vi s-a mai povestit asta. Am venit să-l întreb pe domnul Tustin dacă a mai aflat ceva despre ele.

— La ora aceea nu știați c-au reapărut?

— Nu.

— Când ați aflat de reapariția lor?

— În momentul în care am găsit cadavrul domnișoarei Dale.

— Și acesta-i singurul motiv care v-a determinat să veniți până aici? Acela de-a discuta cu domnul Tustin? N-aveați cât de cât idee ce s-o fi întâmplat cu miniaturile?

Am scuturat din cap.

— Doar ceea ce am crezut cu toții, că le-au luat soții Bodwell.

— A, da, soții Bodwell.

Își împreună buricele degetelor. Avea degete lungi, subțiri, cu articulații osoase.

— Poate v-ar interesa să aflați că, pe baza amprentelor, i-am identificat pe soții Bodwell. O pereche periculoasă care se angaja la munci casnice, ca și aici, pescuia motive de șantaj de câte ori i se oferea prilejul și, dacă nu i se oferea nici un motiv, se muta curând în slujba altcuiva, luând cu sine valori minore. Ambii au fost închiși de mai multe ori. Dar purtarea lor de-aici a fost diferită de antecedente. Aproape s-ar zice că aveau de gând să se îndrepte după ultima lor condamnare, deși recomandarea pe care au

prezentat-o la angajare era un fals. Provenea, chipurile, de la un oarecare Sir Oswald Smith-Ogilvie, dar din câte știm, această persoană nu există.

— Doamne, Dumnezeule, mi-a scăpat involuntar.

Apoi, din privirea îngândurată pe care mi-a aruncat-o inspectorul-șef, imediat mi-am dat seama că făcusem o greșeală spunând aceste vorbe. Ar fi fost mai bine să tac.

— Poate că, într-adevăr, au apucat-o pe calea cea dreaptă, urmă domnul Chance. Au lucrat aici un an de zile fără să deturneze, pare-se, nimic. Domnișoara Randall este cât se poate de sigură că n-au existat nici un fel de șmecherii în decontarea cheltuielilor din gospodărie și, din câte am auzit, doamna Arliss nu era omul care să ofere o perspectivă promițătoare unei tentative de șantaj. Faptul că din când în când îi plăcea să facă zarvă în jurul ei nu era cine știe ce motiv să poată fi avută la mână. Așadar, cu excepția dispariției miniaturilor, nu s-a-ntâmplat nimic cât timp s-au aflat aici. Iar acum, modul bizar în care au reapărut obiectele furate pare să-i disculpe, mai mult decât la început, pe soții Bodwell. Mi se pare foarte probabil ca ei să fi descoperit furtul, să fi intrat în panică și s-o fi luat la sănătoasa, știind că la cazierul pe care-l au, bănuiala ar fi căzut asupra lor. Mi se pare, însă, puțin probabil că, dacă ar fi furat tablourile, le-ar mai fi adus vreodată înapoi.

— Într-adevăr, am zis.

— Însă cineva tot a furat tablourile sau, cel puțin, le-a dat jos de pe pereți, iar apoi le-a adus înapoi. Aveți o părere personală, cine ar putea fi făptașul?

— E așa de important? — am întrebat. Vreau să zic... pe lângă... celălalt lucru care s-a întâmplat.

— Am impresia că dumneavoastră sunteți cea care ați pus pe tapet această chestiune, răspunse inspectorul-șef. N-ați spus c-ați venit aici azi-dimineață, fiindcă v-ați gândit la tablouri?

— Da, însă asta se-ntâmpla înainte de-a ști de domnișoara Dale.

— Și dacă există o legătură între cele două lucruri?

— Dar miniaturile au reapărut înainte ca domnișoara Dale și domnul Huddleston să fi intrat aseară în cameră, am răspuns. Domnul Huddleston e sigur că așa stau lucrurile. Deci crima nu poate avea nimic de-a face cu faptul să domnișoara Dale ar fi descoperit cine-i hoțul. Și chiar dacă-l descoperea, tot n-ar fi fost un motiv întemeiat de omor, nu-i așa?

— Poate că nu, dar v-ați minuna dacă v-aș enumera câteva dintre lucrurile care-i împing pe oameni la crimă. Și mai e ceva ! să-i zicem ciudat? — în faptul că cele două evenimente s-au succedat atât de rapid. Îmi puteți spune, cumva, dacă tablourile au fost reașezate la locurile lor inițiale?

— Azi-dimineață mă tem că abia dacă le-am aruncat o privire în treacăt. Am avut un șoc prea puternic. Nu le-am acordat

niciodată suficientă atenţie ca să-mi pot aminti locurile lor iniţiale.

Inspectorul-şef dădu din cap, iar oboseala de pe chip păru să-i sporească. Era deja sătul de mine.

— Acelaşi lucru l-aţi spus cu toţii. Numai domnul Tustin pare să fi fost într-o oarecare măsură interesat de ele. Sunt proprietatea lui, desigur, deci e firesc să fie aşa, dar nici el nu este sigur de locurile lor. Şi, lăsând deocamdată la o parte acest subiect, totuşi, greşesc spunând că o cunoşteaţi destul de bine pe domnişoara Dale?

— O cunoşteam de mult timp — am răspuns —, dar n-aş zice că am cunoscut-o îndeaproape. Între noi au existat relaţii amicale, dar nu intime, în adevăratul înţeles al cuvântului.

— A fost o femeie bogată?

— Mereu zicea că e-n criză de bani.

— Foarte mulţi oameni bogaţi fac asta.

— Da, însă ştiu că a primit o lovitură grea când a aflat că n-o să moştenească nici un ban de la doamna Arliss. Zicea că va trebui să-şi vândă casa şi să se mute într-un apartament, la bloc.

— Ştiţi care era principala ei sursă de venituri? Nu-i aşa că n-avea o slujbă?

— Nu. Cred că moştenise o sumă de bani de la mama ei.

— O soră de-a doamnei Arliss?

— Da.

— Şi-atunci, nu era şi ea o femeie destul de bogată?

— Doar relativ bogată, am răspuns. Cele

două surori trebuie să fi pornit în viaţă cu aceeaşi sumă, dar doamna Arliss s-a măritat cu un bărbat bogat, pe când doamna Dale cu unul sărac, iar soţii Dale au avut doi copii, pe Imogen şi Jennifer, aşa încât ce-a mai rămas s-a împărţit pe din două, deci, cu mare lucru nu s-a ales nici una din ele.

— Această Jennifer Dale nu-i aşa că-i mama domnului Goss?

— A fost. S-a măritat cu un reporter — unul nu tocmai de primă mână —, apoi a murit într-un accident de maşină, pe când Paul era mic. După doi-trei ani, taică-său a decedat în urma unui accident cardiovascular, şi Paul a locuit o vreme la Imogen. A fost foarte mărinimoasă cu el.

— Deci, o femeie generoasă, chiar dacă nu bogată.

— Generoasă cu Paul, în orice caz.

— Agreată, în general?

Nu puteam da un răspuns ferm, aşa că am spus:

— Cred că da.

— Nu era genul de femeie care-şi face duşmani?

— Nu cred. Dar n-am prea fost la curent cu viaţa ei intimă.

— V-a sugerat vreodată că se teme de cineva?

Am ezitat şi inspectorul observă pe dată.

— V-a sugerat? — insistă el.

— Nu tocmai, am răspuns. Încercam doar să-mi amintesc cu exactitate ce mi-a spus. Asta s-a-ntâmplat la scurtă vreme după ce-a aflat că n-o să moştenească nici un ban de la

mătușa ei. A venit la mine acasă și părea atât de necăjită, încât am întrebat-o dacă a dat vreun necaz peste ea și mi-a răspuns că nu-i vorba de necaz, în adevăratul sens al cuvântului, dar am avut senzația că-mi ascunde adevărul. Și totuși, sunt sigură că n-a pomenit o vorbă cum că i-ar fi teamă de cineva.

— V-a surprins logodna ei cu domnul Huddleston?

— Nu cred că mi-a stat gândul la asta. Aveam destule alte griji pe cap atunci.

— Mda, desigur, mă privi inspectorul-șef, dar, în chip nedeslușit, ochii lui păreau să fixeze un punct undeva dincolo de mine. Un singur lucru aș vrea să vă mai întreb, după care o să vă las în pace. E o chestiune de rutină, dar vreți să-mi spuneți unde v-ați aflat aseară între, să zicem, ora nouă și miezul nopții?

— Ora *nouă?* — am întrebat. Dar la ora aceea nu cina cu domnul Huddleston la Trandafirul și Coroana?

— Probabil că da — îmi replică domnul Chance —, însă n-am trecut încă la verificări și probe medicale, puținele lucruri pe care le știm deocamdată sunt, ca de obicei, incerte.

— Păi la ora nouă eram la Londra, am zis.

Această parte a interogatoriului o repetasem tot timpul în sinea mea, pe parcursul discuției noastre. Îmi formulasem și renunțasem la vreo cinci-șase versiuni.

— Am plecat de la clinică — Clinica Lane, unde lucrez cu program redus — în jurul orei cinci și am luat un tren până la Paddington.

Voiam să mă-ntâlnesc cu soțul meu. A stat la mine câteva zile și am discutat problema divorțului. Suntem despărțiți de cinci ani, dar, nu știu de ce, nu ne-am hotărât încă să divorțăm. La plecare i-am promis c-o să-ntorc chestiunea pe toate părțile și-o să-i comunic cum văd lucrurile. Și bine-nțeles că, judecând la rece, mi-am dat seama ce absurzi am fost, de nu ne-am rezolvat situația mai demult și m-am hotărât din senin să mă duc la Londra și să-i spun ce cred. Știu că aș fi putut vorbi cu el la telefon, dar simțeam că avem de discutat o mulțime de lucruri — cum să abordăm toată povestea asta, adică pe cine să angajăm ca avocați și așa mai departe — și că ar fi mai bine să despicăm firul în patru, oricât timp ne-ar lua. Așa că ne-am dat întâlnire și am pus țara la cale, iar apoi m-am întors la Paddington și am luat o gustare rece...

Nu știu de ce, dar ajunsă aici, am avut senzația că am trăncănit prea mult. Ce rost avea să mă lansez în atâtea confesiuni privind viața mea intimă, dacă nu pentru a ascunde alte lucruri? Spusele mele trebuie că sunau îngrozitor de artificial, ca o lecție învățată pe de rost, ceea ce și erau, de fapt. Ceva din felul în care mă privea domnul Chance îmi spunea că am făcut o gafă. Dar nu-mi mai rămânea decât să continuu.

— Am ajuns în Allingford în jurul orei zece și un sfert, am urmat. Aveam mașina parcată lângă gară, așa că m-am dus acasă cu mașina. Acasă am ajuns la zece și jumătate. Din clipa aceea am rămas singură.

Nu pot dovedi kă ulterior n-am mai plecat de-acasă.

Dădu din cap distrat, de parcă nici nu i-ar mai fi păsat de mine, de parcă de la bun început nu-i păsase cine știe ce. Îmi ceru adresa lui Felix, pe care sergentul o notă, apoi adăugă că nu are nimic împotrivă să mă duc acasă, dacă asta mi-e dorința.

Doream foarte mult acest lucru, dar întâi m-am întors în salonaș, unde i-am găsit pe ceilalți înfulecând deja sandvișuri cu cafea și i-am întrebat dacă, rămânând acolo, le pot fi de vreun ajutor. Nimeni nu părea să țină la prezența mea, așa că am ieșit și m-am dus la mașina pe care am băgat-o destul de greu în marșarier pe alee, fiindcă erau parcate acolo toate mașinile poliției, dar până la urmă am răzbit până-n șosea și am pornit spre strada Ellsworthy.

O bucată de vreme am simțit o oarecare ușurare la gândul că sunt singură în mașină, până când brusc mi-am dat seama că șofez neglijent și că era să dau peste un ciclist. După aceea am mers ca melcul și m-am trezit fără veste subjugată de șocul și năpasta acelei dimineți. Am lăsat mașina pe stradă, am intrat în casă și m-am dus glonț la telefon.

Am format numărul lui Felix. Telefonul a sunat îndelung, dar nu mi-a răspuns nimeni. Când mă hotărâsem să renunț, întrebându-mă ce naiba să fac în continuare, am auzit în receptor glasul lui Felix.

— Ah, tu erai, Virginia, zise el de îndată ce am deschis gura. Am avut o presimțire că

tu trebuie să fii. Tocmai urcam câd am auzit telefonul. S-a întâmplat ceva?

— Da, am răspuns. Imogen Dale a fost asasinată aseară. Cineva i-a dat în cap cu un vătrai. Iar miniaturile au apărut la loc — nu știu cât știi despre treaba asta — și le-am spus polițiștilor că te-am vizitat ca să discutăm despre divorț. N-am pomenit nimic despre faptul că-i cunoști pe soții Bodwell, că i-am întâlnit, și nici despre Sir Oswald Smith-Ogilvie.

— Dar chiar vrei să divorțezi? — mă întrebă el consternat. Până acum nu mi-ai spus niciodată nimic. Nu-ți convine situația de-acum?

— Te rog, ascultă-mă, i-am spus. Asta e ceea ce le-am spus polițiștilor. Nu știu de ce nu le-oi fi spus adevărul și poate c-am făcut o prostie, dar am vrut să te scutesc de necazuri. Așa că-ncearcă și tu să nu mă dai de gol. Bagă la cap că ne-am adunat la tine acasă și ne-am hotărât să divorțăm și nu m-am dus la nici o cârciumă și nu i-am întâlnit pe soții Bodwell. Și dacă poți ține secretă legătura dintre tine și ei, n-o să fii amestecat în afacerea asta oribilă de-aici, mai ales dacă ai un alibi pentru a doua parte a serii. Dar eu una nu mi-aș născoci un alibi. Polițiștii s-ar prinde imediat. Și nu știu unde se duc oameni ca soții Bodwell, când e vorba să se facă nevăzuți, dar, să fiu în locul tău, i-aș sfătui să stea ascunși.

La capătul firului se așternu tăcerea. Am așteptat și i-am dat timp de gândire.

Răspunsul lui veni în șoaptă, pe un ton aproape înspăimântat.

— Nu pot, Virginia.

— Ce nu poți?

— Să le spun nimic soților Bodwell.

— De ce?

— Au plecat.

— Unde.

— Nu știu. Imediat după ce-ai plecat aseară, și-au luat catrafusele și au șters-o. Ziceau că se duc în Scoția, să caute de lucru, dar nu știu dacă chiar asta aveau de gând. Nu poți avea încredere în tot ce spun, știi bine. Se puteau duce oriunde.

CAPITOLUL ȘAPTE

Două ore mai târziu, cineva a sunat la ușă și în prag l-am găsit pe Felix. Nu m-am mirat din cale-afară. Mă așteptasem oarecum să-l văd apărând toată după-amiaza, pe care mi-am petrecut-o într-o stare de agitație, curățind bufetele din bucătărie, ultimul lucru pe care l-aș fi făcut, în mod normal, dar nu puteam sta locului.

Cu toate astea, întrebarea mea n-a sunat deloc călduros:

— Ce vânt te-aduce?

— Aș vrea să aflu mult mai mult decât mi-ai spus, îmi răspunse el.

Era cu mașina și în mână ținea o valijoară. Se vedea de la o poștă că are de gând să stea mai mult.

— Niciodată nu vorbești clar la telefon. Te

și văd cu ochii minții cum socotești fiecare bănuț care se adună la convorbirile adiționale. În orice caz, nu vreau să te legi la cap cu poliția din cauza mea. Să știi însă că te-nșeli amarnic în privința soților Bodwell. N-au furat ei miniaturile. De câte ori să-ți mai spun?

— Dar cine?

Nu i-am spus că-s mult mai puțin convinsă de vinovăția lor decât fusesem cu o seară în urmă.

— Credeam că-i limpede, cine.

Felix intră, închise ușa și mă urmă în camera de zi.

— Mie nu mi-e limpede, am ripostat. Nu cunosc atât de bine ca tine străfundurile cugetului criminal.

— N-a fost nimic criminal. Adică, aproape nimic, zise Felix tolănindu-se pe canapea și aprinzându-și o țigară. Nu-mi spune că nu ești în stare să descurci o poveste atât de simplă.

— Mereu îți place să faci pe misteriosul, i-am spus așezându-mă și eu. Abia aștept să mă luminezi.

Felix inhală adânc fumul și-l suflă, puțin câte puțin, pe nări.

— Ești, ca de obicei, sarcastică, spuse el. Nu vrei să te schimbi deloc, nu-i așa?

— Dar tu? De pildă, n-ai de gând să renunți odată la fumat?

— Fiindcă-i mortal? — mă-ntrebă zâmbind. Cui îi pasă dacă trăiesc sau mor? Sunt o persoană de care te poți lipsi oricând. Și cine știe, poate că-s unul dintre norocoșii

care fumează cincizeci de ţigări pe zi şi care apucă bine mersi optzeci de ani.

— Toţi speră asta.

— O să renunţ când n-o să-mi mai permită punga.

— Nu-mi spune mie că, de fapt, dai bani pe toate ţigările alea. N-ai tu vreo sursă ieftină de aprovizionare?

— Ei, câteodată am noroc şi le capăt la un preţ, ce-i drept, mai scăzut de la un amic, însă asta nu se-ntâmplă mereu. Şi gândeşte-te cât de puţine alte vicii am. Beau mult mai puţin decât tine. Dar ţi-am zis vreodată ceva? Cred că fără vreo două-trei vicii mici nu ne-am mai putea numi oameni.

— Ei, cum rămâne cu miniaturile? — am întrebat. Cine le-a luat?

— Bine-nţeles că Nigel.

— Dar sunt ale lui. Chiar tu ziceai ieri că nu le-ar fi luat el.

— Asta s-a întâmplat înaine de-a le fi înapoiat.

Ochii lui albaştri, vioi, străluceau din spatele genelor lăsate-n jos, însufleţiţi de accesul la un secret.

— Ia spune-mi, când a aflat că i-au fost lăsate lui?

— Nu ştiu, am răspuns. Nu m-am gândit la treaba asta.

— Din câte-mi amintesc, în seara când Imogen a fost aici, iar eu am rămas alături şi v-am acultat discuţia, ea ţi-a spus că doamna Arliss îi lăsase totul. Cred că se referea la tot ce are importanţă. Iar miniaturile nu-s chiar lipsite de importanţă, nu-i aşa? Aşa că, la

data aceea ea, şi probabil şi Nigel, credeau că i-au rămas ei. Dar el e genul dispus să creadă că-s ale lui de drept şi, întâmplător, îi dau dreptate. E singurul din familie în stare să le aprecieze la justa valoare. Imogen le-ar fi vândut cât ai zice peşte, dar Nigel le-ar fi păstrat cu sfinţenie. Ia spune-mi, n-a întârziat la înmormântare?

Uneori intuiţia lui Felix îmi făcea pielea ca de găină.

— Adevărul e că a-ntârziat.

— Aha, poftim. A aşteptat până când ceilalţi au pornit la înmormântare, a adunat miniaturile şi le-a ascuns undeva — nu-i lua mai mult de câteva minute —, apoi a venit după voi la biserică. N-avea de unde să ştie că soţii Bodwell îl vor ajuta, luându-şi tălpăşiţa de teamă că vor fi bănuiţi de furt. Apoi, mai devreme sau mai târziu, Huddleston i-a spus că miniaturile îi revin lui şi-atunci şi-a dat seama că şi le furase sieşi. Ceea ce a fost o prostie din partea lui, fiindcă dacă intenţiona vreodată să scape de ele, tot trebuia să dea cărţile pe faţă, să-şi recunoască fapta. Avea de ales între a recunoaşte deschis că le-a subtilizat, ceea ce-mi închipui că nu i-ar fi dat deloc dureri de cap, fiindcă legal, oricum erau ale lui, însă ar fi lăsat impresia că-i un pic nerod, şi între a le pune la loc pe şest, într-un moment când nu era nimeni prin preajmă. Ieri pe unde-a umblat fiecare?

— Toată lumea a lipsit de-acasă până pe la zece şi jumătate. El a fost acasă singur-singurel — am simţit memoria

punându-mi-se în mișcare. După ce ne-am întors cu toții acasă de la înmormântare, Patrick i-a spus lui Nigel că miniaturile i-au fost lăsate lui, iar Meg a zis că nu-s asigurate, fiindcă doamna Arliss încetase să mai plătească ratele. Dar dacă ai dreptate, Felix, miniaturile astea nu pot avea nici o legătură cu uciderea lui Imogen, pe când dacă le-au furat soții Bodwell...

M-am oprit, să-mi caut cuvintele.

— Nu poți să-ți scoți din cap ideea asta? mă întrebă Felix. Dac-ar fi făcut-o, mi-ar fi spus.

— De ce?

— Suntem prieteni foarte buni. N-ar fi avut secrete față de mine.

— Nu-ți împărtășesc încrederea în ei. Dar teoria ta cu privire la Nigel este cât se poate de elegantă și convenabilă. Îi scoate pe toți basma curată. Dar dacă a-ntârziat la înmormântare numai fiindcă nu și-a găsit cravata neagră și soții Bodwell sunt, de fapt, cei care au furat miniaturile... — m-am împotmolit eu din nou. Ziceai că ieri au plecat imediat după plecarea mea și ți-au spus că se duc în Scoția, dar dacă m-au luat în serios și-au hotărât că ar fi mai bine să înapoieze miniaturile înainte de-a pleca în căutarea unei noi slujbe, ar fi putut aunge la Allingford exact înainte de întoarcerea lui Imogen și Patrick și abia ar fi terminat agățarea lor pe pereți, când i-au auzit sosind pe ceilalți. La început m-am gândit c-ar fi tulit-o prin grădină și, astfel, n-ar avea nimic de-a face cu omorul, dar dacă, de fapt,

tocmai dădeau să iasă pe ușa din față și au trebuit să se ascundă într-una din celelalte încăperi, până la plecarea lui Patrick, poate că Imogen i-a găsit și i-a amenințat c-o să cheme poliția și Jim și-a pierdut capul, și... Nu, nu merge. De ce și-ar mai fi bătut capul cu poliția, dacă aduseseră miniaturile înapoi? Era mult prea leneșă de felul ei, ca să fie răzbunătoare. Versiunea ta despre Nigel este, probabil, corectă.

— Bine-nțeles că-i corectă. E simplă și pătrunzătoare, nu? Aproape toate ideile bune sunt simple. Trebuie să-ți scoți din cap ideea că există o legătură între crimă, furt și plecarea soților Bodwell, numai pentru că s-au succedat rapid. E un joc al întâmplării. Sunt trei evenimente separate. Gândește-te la toate celelalte evenimente care s-au întâmplat simultan în întreaga lume, nașteri și decese, crime și revoluții, inundații și incendii. Doar n-ai de gând să le pui pe toate în cârca soților Bodwell, nu? Ce-ai zice acum dacă am lua cina în oraș? Țin minte că Trandafirul și Coroana nu-i deloc rău.

Trandafirul și Coroana era un local vechi, situat în piața din Allingford. Avea fațada în stil georgian, cu ferestre boltite, dar interiorul păstra tavanul scund și grinzile închise la culoare ale unei epoci anterioare, cărora, de curând, le fuseseră adăugate alte grinzi, acolo unde mai încăpuseră, pentru a stoarce locului și ultima picătură de pitoresc. Uriașul șemineu din bar avea niște butuci pe post de orgă de lumini, iar pereții erau ticsiți cu tigăi de încălzit. Sufrageria era discret luminată de

lumânări așezate pe mese și de tuburi fluorescente ascunse printre grinzi. De obicei, prefer să văd ce bag în gură, dar știam că mâncarea este excelentă, deși scumpă.

Nu eram sigură dacă Felix are de gând să plătească masa sau, la un moment dat, o să-nceapă să bâjbâie după poșeta mea și-o să-și strecoare mai multe bancnote în buzunar, astfel încât, la apariția notei de plată, să pară că el e cel care plătește, lăsându-i chelnerului impresia că eu sunt invitata. Așadar, înainte de-a pleca, m-am asigurat că am la mine destui bani ca să acopăr, la nevoie, nota, mi-am pus o rochie de seară, nu fiindcă la Trandafirul și Coroana ar fi fost la mare preț ținuta, ci fiindcă doream să mă simt cu totul altfel decât mă simțeam toată ziua și, în timp ce mă îmbrăcam, mi-am dat seama că-mi pare bine că iau cina în oraș, fie chiar și cu Felix. În ziua aceea nu făcusem cumpărături și dacă am fi mâncat acasă, ar fi însemnat să prăjim o omletă sau să desfacem niște conserve.

L-am lăsat pe Felix să comande și, uitându-mă la el, mi-am zis că aerul lui de distincție, atât de potrivit vârstei pe care o avea, evolua frumos. În sinea mea mă-ntrebam cum de reușise să ajungă aici. Din cine-și făcuse un model? Din aminyirile legate de tatăl său? Din câte știam, își detestase tatăl, dar asta nu înseamnă că n-avusese pentru el o admirație profundă. Nu că aș fi avut informații demne de crezare la adresa lui, dar, dintre toate versiunile servite

de Felix cu privire la copilăria lui, ajunsesem aproape s-o cred pe aceea potrivit căreia tatăl lui a fost militar de carieră, s-a însurat doar după pensionare, cu o femeie mult mai tânără decât el, care la momentul potrivit l-a părăsit, lăsându-l pe Felix în grija lui. Taică-său s-a combinat cu o altă femeie și, cum pe-atunci viața din sătucul din Norfolk, unde se stabilise, era mult mai închistată decât în ziua de azi, familia a ajuns ostracizată. Felix a crescut cu sentimentul că este un proscris, aflându-și de mic copil refugiul în visare. Și pentru ca lucrurile să meargă și mai prost, taică-său era un om violent, ale cărui porniri afective, aproape sentimentale, față de feciorul său se preschimbau într-o clipită în năucitoare răbufniri de mânie. Totuși, s-a îngrijit ca Felix să primească o educație aleasă, deși acesta ura școala aproape la fel de mult ca și pe propriul cămin. Nu putea tolera nici o formă de autoritate.

Simțeam că povestea asta e, în esență, adevărată, chiar dacă taică-său, despre care mi-a spus c-ar fi fost colonel, nu era decât fost sergent, iar școala pentru protipendadă la care ar fi fost trimis nu era decât un simplu gimnaziu. Și se putea să greșesc punând aceste lucruri la îndoială. Câteodată, Felix era în stare să spună adevărul gol-goluț, chiar dacă în aceste împrejurări era mai puțin convingător decât atunci când mințea.

Comandă somn afumat, câte o porție de vițel cu ciuperci și smântână și o carafă cu vin roșu.

— Aș vrea să pricep și eu un lucru, Felix, i-am spus după plecarea chelnerului. De fapt, de ce-ai venit la mine alaltăseară? Nu cumva din cauză că trebuia să te-ntâlnești cu soții Bodwell!

— Ai un fix cu soții Bodwell, spuse el. Ce-are asta de-a face cu ei? Ți-am mai spus că am avut un drum prin împrejurimi și m-am gândit c-o să-mi facă plăcere o vizită la tine.

— M-am gândit că poate te-au înștiințat că doamna Arliss e pe moarte — am zis — și ai crezut că te poți alege cu ceva de la ea, cu frumosul, înainte de a-și da duhul.

— Să știi că uneori mă bagi în sperieți, spuse Felix. Auzi, ce-ți trece prin minte! Doar știi cât am ținut la băbuță.

— Și a avut și ea o slăbiciune pentru tine, chiar dacă n-a avut o părere grozavă despre persoana ta. Dac-o luai cu binișorul, pe loc îți oferea vreun dar care să-ți amintească de ea, poate chiar ceva de preț.

— Drept cine mă iei — ce sunt eu, o pasăre de pradă? — mă întrebă luând o gură de vin. Cred că vulturul este, de fapt, calomniat la modul ordinar, mai ales din cauza urâțeniei lui. Joacă un rol cât se poate de folositor, ca sanitar al naturii, contribuind la menținerea unui echilibru. Apropo, n-ai observat ce sacru a devenit în ultima vreme echilibrul naturii? Nu știu de ce. Natura se dezechilibrează ba într-un sens, ba în altul, de când lumea, și participarea omului la acest proces, participare absolut înspăimântătoare, nu-i decât ceva firesc.

— Nu l-am lăsat să devieze de la subiect.

— Tu nu ești urât ca un vultur — i-am zis — și nu văd nimic sanitar în ușurarea unei bătrâne de câteva dintre valorile ei, și dacă nu-ți dădea nimic, nu-ți era deloc greu să subtilizezi și să vâri în buzunar, la plecare, niște fleacuri. Nu riscai nimic, chiar dacă se observa lipsa lor. Prietenii tăi, soții Bodwell, nu te-ar fi pârât, iar Imogen și Nigel nu m-ar fi necăjit cu atâta lucru. De-*aceea* ai venit, nu-i așa. Numai că ai sosit prea târziu.

— N-ai decât să crezi ce vrei, spuse Felix pe un ton care la el aducea, efectiv, a mărturisire. Știu că n-am cum să te fac să-ți schimbi părerea pe care o ai despre mine, din moment ce ți-ai format-o. Dar ți-am spus ce m-a îndemnat să vin la tine azi. Îți rămân recunoscător pentru faptul că ai ascuns legătura dintre mine și soții Bodwell, dar zău că nu era nevoie și te sfătuiesc să spui polițiștilor totul.

— Nu văd cum aș putea. Mi-am cam asumat o obligație, nu-i așa?

— Nu tocmai. O femeie care încearcă să-și apere bărbatul găsește întotdeauna înțelegere la cei din jur. Și adevărul este că n-am cine știe ce nevoie de protecție. Am toată încrederea în soții Bodwell. Sunt sigur că au fost corecți tot timpul cât au stat aici și aș băga mâna-n foc că aseară nu s-au aflat pe-aproape, ci în drum spre Scoția, după cum mi-au spus. Teoria mea despre această crimă este că are de-a face cu trecutul femeii — cu vreun amant gelos, care nu s-a-mpăcat cu gândul că va fi înlocuit de Huddleston, sau așa ceva. Știai, desigur, că de câtva timp erau amanți, nu-i așa?

— De-o zi-două mi s-a înfiripat și mie această bănuială — am răspuns —, dar tu de unde știai?

— I-am văzut o dată, întâmplător, într-un restaurant. Mi-a sărit în ochi.

— Patrick zice că aseară hotărâseră să se căsătorească.

— Acum zice? *După* ce a aflat că ea n-are nici un sfanț? Nu ți se pare curios?

— Vrei să zici suspect?

— Nu suspect, ci exact cum am zis. Dar cred că pentru mine conduita oamenilor a prezentat dintotdeauna mai mult interes decât pentru tine. Dintotdeauna m-am simțit oarecum frustrat. Dacă aș fi avut un obiect de defulare, aș fi fost cu totul alt om. Cred c-aș fi ajuns artist, scriitor sau poate actor, și dacă n-aș fi fost nevoit să șparlesc în tinerețe, ca să-mi câștig existența...

— Felix — l-am întrerupt eu —, placa asta am auzit-o de nenumărate ori și cred că se și apropie un pic de adevăr, numai că până și un scriitor sau un actor trebuie să se speteascǎ muncind din când în când, și-apoi, de ce încerci să-mi inoculezi ideea că asasinul e Patrick?

— Uf, dar tocmai asta nu-ncerc.

— Nu? Vorbești în dodii, dar până la urmă asta vrei să-mi bagi în cap.

— De fapt, ceea ce încercam să-ți spun este că dacă e greu de crezut că ar fi vrut s-o omoare pe femeia cu care abia se logodise, evident din dragoste, nu pentru banii pe care ea oricum nu-i mai avea, nu același lucru poate fi spus despre micuța secretară, Meg

Randall, care ar fi avut motive s-o ucidă pe Imogen. Nu că mi-ar face plăcere ideea asta. Fata e de-a dreptul încântătoare. Mă-mpac de minune cu ea.

— E prea firavă ca să fie ea, am spus eu.

— A, nu cred. Dacă pare fragilă, nu-nseamnă că nu-i puternică. Luând-o prin surprindere pe Imogen, putea s-o facă harcea-parcea.

— Sper că glumești!

Felix nu-mi răspunse.

M-am gândit că, în glumă sau nu, dacă pe Felix îl putea duce mintea la o asemenea teorie, era posibil ca poliția să gândească la fel. Meg putea da de necaz. Am început să-mi fac griji pentru ea. Nu reușise să-și ascundă în fața nimănui antipatia pe care i-o nutrise lui Imogen și n-avea nici un alibi. Urcase la etaj împreună cu Paul și-și spuseseră noapte bună pe hol, înainte de-a intra fiecare în camera lui, dar n-avea nici un martor care să confirme că n-a mai coborât la parter.

De ce-ar fi făcut însă asta? Dacă a coborât, e greu de crezut că a făcut-o fiindcă se aștepta s-o găsească pe Imogen acolo. Apoi mi-am adus aminte că lumina era aprinsă în salon când, împreună cu Nigel, am dat dimineața peste cadavrul lui Imogen. Poate că Meg a observat lumina aprinsă strecurându-se pe sub ușa închisă, pe când urca la etaj și peste câteva minute a coborât, pur și simplu, ca s-o stingă. Astfel putea da nas în nas cu Imogen, o Imogen fericită și expansivă, poate chiar o Imogen trufașă și

crudă, căreia i-a făcut o plăcere nebună să-i spună lui Meg de logodna ei cu Patrick, zădărând-o până când biata fată și-a pierdut capul. Până la urmă, careva trebuie să-și fi pierdut capul, deci de ce n-ar fi Meg aceasta. Varianta asta avea în ea ceva neplăcut de plauzibil.

Mâncam în tăcere cu Felix, ca o pereche de soți vârstnici, care au avut prea mult parte unul de celălalt, ca să le mai ardă de conversație, când, Felix mă atenționă:

— Uite-l pe Huddleston.

Patrick tocmai intrase în salon și ne-a zărit. Se apropie de masa noastră.

— Ești singur? — îl întrebă Felix. Stai cu noi.

— Îmi dați voie? — își trase Patrick un scaun de sub masă. Când ai sosit? Știam c-ai fost pe-aici, dar credeam că te-ai întors la Londra.

— M-a sunat Virginia, să-mi spună despre Imogen, așa că m-am întors, răspunse Felix. Mi-am zis că-i pot fi de folos.

— Înțeleg.

Glasul lui Patrick suna istovit și rătăcit. La apariția chelnerului, păru iritat de faptul că trebuie să se hotărască asupra consumației, după care, aruncând doar o privire-n treacăt pe meniu, comandă un mușchi filé.

— Nu știu ce-mi veni să ies în lume, dar n-am suportat să rămân acasă. Ieri am fost aici cu Imogen. Ce prostie, să mă-ntorc astă-seară. Se pare că nu mai sunt în stare să gândesc limpede... Ah, îți mulțumesc — i se adresă el lui Felix, când acesta îi turnă în

pahar din vinul nostru. Spune-mi, Freer — nu vreau să fac caz de asta, n-am chef de-așa ceva la ora asta —, am dreptate să cred că tu ai fost acel Sir Oswald Smith-Ogilvie?

— Dacă tot ai pus problema așa — răspunse Felix —, da, eu am fost. Dar cum de-ai ghicit?

Patrick puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia în pumni.

— E o obsesie care mă urmărește de la data întâmplării, zise el. Atunci când soții Bodwell și miniaturile au dispărut deodată și noi încă eram convinși că ei sunt cei care le-au furat, am pomenit ceva despre excelenta recomandare cu care se prezentaseră aici, semnată de un oarecare Sir Oswald și nu mai știu cum — nu-mi aminteam numele exact — și Virginia mi l-a spus imediat, deși avea mult mai puține motive decât mine să și-l amintească. După care a roșit toată și a părut că-i supărată foc pe sine pentru c-a luat-o gura pe dinainte. În clipa aceea comportamentul ei mi-a părut un pic ciudat, dar nu i-am acordat atenție, însă azi-dimineață, când a zis c-a fost ieri la Londra, să te vadă, brusc m-am gândit c-o fi fost din cauză că te știa autorul recomandării și știa că ai de-a face cu soții Bodwell. Fiindcă, la urma urmei, știm cu toții ce fel de om ești și ce-ai făcut din viața ei — urmă Patrick, după care sorbi din pahar. Să nu-ți fie cu supărare.

Felix mestecă și înghiți o bucată din friptura lui de vițel înainte de-a catadicsi să-i răspundă. Părea să chibzuiască cât de jignit

ar fi cazul să pară. Până la urmă păru să decidă că nu-i momentul să facă defel pe jignitul.

— Vreau să pricepi — spuse el grav — că n-am făcut decât atât cât am putut, ca să-i ajut pe soţii Bodwell, fiindcă am avut o încredere oarbă în ei. Ştiam că-s sinceri în dorinţa lor de-a începe o viaţă nouă, dar pesemne că ştiu mai bine decât voi ce greu e s-o iei de la capăt după ce-ai fost închis. Am depus destul de multă muncă voluntară în folosul unora aflaţi în situaţia lor şi ştiu că uneori se-ntâmplă să-i judeci greşit pe alţii şi să-ţi asumi riscuri în numele lor. Bine-nţeles că-n ruptul capului nu i-aş fi lăsat să meargă la doamna Arliss, dacă n-aş fi fost sută la sută sigur că pot avea încredere în ei.

Din câte ştiam eu, singura muncă voluntară depusă vreodată de Felix printre delincvenţi fusese aceea de-a bea cot la cot cu ei, prin cârciumi, şi mi-am zis că, pesemne, Patrick e conştient de acest lucru.

— Asta nu mai contează acum, spuse el dând din mână nerăbdător. De fapt, cred că soţii Bodwell s-au purtat frumos cu doamna Arliss. Ştiu că se considera norocoasă avându-i alături de ea. Iar la urmă, când bătrâna o luase razna, au fost foarte cumsecade cu ea. Dar aş vrea să ştiu unde sunt acum.

— Nostim, zise Felix îngândurat.

— Că vreau să ştiu unde sunt? Nu vreau să ştiu decât dacă ei sunt cei care au furat miniaturile şi, ulterior, dintr-un motiv sau altul, legat poate de vizita Virginiei la Londra,

le-au adus înapoi. Fiindcă, vedeţi voi, se prea poate ca ei să fi văzut ce s-a întâmplat în salon.

— Nu, nu asta am vrut să zic, spuse Felix. Nostimă mi se pare afirmaţia dumitale, cum că la urmă doamna Arliss o luase razna, deşi soţii Bodwell mi-au zis că era absolut normală. Mi-au zis că avea o uşoară paralizie laterală şi că vorbea un pic nedesluşit, dar că a rămas cu mintea complet neatinsă după prima congestie. Chiar aşa mi-au spus.

Patrick îşi săltă capul din mâini şi-l privi pe Felix lung, atent, iar acesta îi întoarse privirea la fel de atent.

— Mă-ntreb de ce, făcu Patrick.

— De ce mi-au spus asta? Ei bine, ştiau că mă interesează bătrâna şi că vreau să ştiu cum se simte.

Fără îndoială că voise să ştie cum s-o abordeze, în caz că s-ar fi dus în vizită la ea.

— Nu, nu asta, ci de ce erau aşa de siguri că-i normală, zise Patrick. Fiindcă în ultima ei săptămână de viaţă a făcut o treabă foarte curioasă, care mă determină să cred că, de fapt, era destul de zăpăcită. Uitaţi, m-a chemat acasă la ea şi mi-a zis să distrug ultimul testament pe care-l făcuse, deoarece, zicea ea, vrea să-i facă dreptate lui Imogen. În ultimul testament, pe care l-am distrus, conform indicaţiilor ei, lui Imogen îi lăsase miniaturile, iar lui Nigel restul, aşa că a-i face dreptate lui Imogen părea să-nsemne că-i lasă ei banii şi lui Nigel miniaturile. La data aceea nu mi s-a părut nimic curios, fiindcă, bine-nţeles, nu ştiam că nu mai există bani.

Doamna Arliss știa însă că nu mai sunt și că prin distrugerea ultimului testament nu face decât s-o dezmoștenească cu totul pe Imogen. Așadar, nu credeți că, în realitate, doamna Arliss uitase că nu mai are un șfanț? La urma urmei, nu era chiar așa normală, deși părea să fie. Chiar că nu știa ce face.

Exact despre asta discutasem împreună cu Meg și Felix în ziua când a murit doamna Arliss, dar nici el, nici eu n-am adus vorba despre acest fapt.

Chelnerul îi puse lui Patrick în față mușchiul filé și Patrick se apucă să mănânce. Pe chip i se așternu o privire stranie, de obsedat, ca și cum ar fi pus mare preț pe ceea ce ne spusese.

— Dar ce mai contează toate astea acum? am întrebat. Oricum nu există nici o legătură între testament și crimă, nu-i așa, și la urma urmei nu asta contează?

Pátrick tresări atât de violent, încât mi-am dat seama că am fost îngrozitor de crudă reamintindu-i de crimă. Lăsă din mâini cuțitul și furculița, părând să constate că nu mai poate înghiți nici o îmbucătură.

— Iartați-mă, azi nu prea mă simt în apele mele, zise el. E o harababură în mintea mea. Cred că testamentul distrus mă obsedează din cauza speranțelor pe care și le țesuse Imogen de-a moșteni toți banii aceia. Știți că din cauza asta nu ne căsătoriserăm mai de mult? Îi intrase-n cap ideea că nu vreau să mă-nsor cu ea decât pentru banii ei și că, dacă n-o să aibă bani deloc, o s-o rup cu ea. Cred că gândul ăsta o necăjea tare mult și a fost convinsă că așa stau lucrurile până aseară, când, în sfârșit, am reușit s-o încredințez că banii nu contează câtuși de puțin și că n-o doresc decât pe ea. A fost pentru prima oară că mă lua în serios. Nu știu cum ne-am fi împăcat. Amândoi eram suciți, dar știți cât de mult mi-am dorit această căsătorie.

— Știu că n-ar trebui să-ți pun această întrebare — am zis —, dar Meg a însemnat vreodată ceva pentru tine?

— Micuța Meg? — zâmbi Patrick forțat. Probabil crezi că m-am purtat urât cu ea și poate că așa și stau lucrurile. Dacă da, m-am purtat mai ales din cauză că nu mi-am dat seama cât de sensibilă e și cât de... necoaptă, ca să zic așa. Dar, știți, nu cred că are sentimente foarte profunde pentru persoana mea. Am impresia că și le-a trecut cu ușurință asupra lui Paul, care, oricum, se potrivește cu ea mult mai bine decât mine. Și pare să simtă pentru ea o atracție deosebită, care pică foarte bine în împrejurările de față. Oricum, Virginia, pentru Dumnezeu, nu mă condamna dacă am gafat în privința puștoaicei. N-am vrut, zău, și pe ziua de azi am îndurat destule.

Se apucă să taie din friptură, dar lăsă neterminat acest gest, renunță și se rezemă de spătar.

— Ce nătărău sunt c-am ieșit în oraș, zise el. Ar fi trebuit să rămân acasă. Vă mulțumesc că m-ați suportat la masa voastră.

Îi făcu semn ospătarului să-i aducă nota de plată.

Fără să dea atenţie acestui fapt, Felix întrebă:

— În legătură cu soţii Bodwell şi ideea ta, că ar fi putut vedea ce s-a-ntâmplat în camera aceea, ce crezi că ar fi făcut, dacă ar fi văzut ceva?

Patrick se-ncruntă consternat.

— Nu sunt şantajişti? Eu asta am înţeles de la poliţie. N-ar fi încercat să profite de pe urma celor văzute?

— Deci, dacă i-aţi găsi pe soţii Bodwell, aţi putea afla, probabil, cine este asasinul.

— Deci ştii unde sunt, spuse Patrick devenind dintr-o dată precaut. Ştie, nu-i aşa că ştie, Virginia? — se-ntoarse spre mine.

— Regret, dar n-am nici cea mai vagă idee, am zis. Ştii ceva, Felix? Asta-i o chestiune gravă, ştii bine, nu-i o glumă.

— Ştiu doar atât cât ţi-am spus, răspunse Felix. Mi-au zis că pleacă să-şi caute o slujbă în Scoţia.

Chipul livid al lui Patrick se îmbujoră un pic. Se aplecă spre Felix.

— Cred că ştii unde sunt. Cred că-i acoperi.

— Nu, scutură Felix din cap.

— Cred că ţi-au spus ce-au văzut, deveni glasul lui Patrick brusc iritat. Cred că asta te-a adus aici.

— Ca să-ncerc şi eu oleacă de şantaj? — întrebă Felix părând interesat şi câtuşi de puţin supărat.

— De ce nu? începu Patrick să tremure.

Fără veste îl cuprinse o furie aprigă.

— Nu-nseamnă că dacă soţilor Bodwell le-a fost frică să fie implicaţi într-o chestiune primejdioasă cum e crima, acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Ce-i un mic asasinat, la urma urmei, când la afacerea asta e rost de un profit?

— Dar sunt mult mai laş decât oricare dintre soţii Bodwell — zise Felix — şi n-am şantajat niciodată pe nimeni. Nu e genul meu. Nu-i aşa, Virginia?

— Din câte ştiu eu, nu, am răspuns.

— Şi dacă ea spune asta, poţi fi sigur că aşa-i, urmă Felix.

— Zău cred că te-nşeli, Patrick, am zis. Dacă ar şti cine a comis crima, Felix l-ar ocoli pe făptaş cât mai de departe cu putinţă.

Patrick ne sfredeli cu privirea ba pe Felix, ba pe mine, apoi furia păru să-i treacă la fel de brusc precum îl apucase.

— Îmi pare rău, zise el. V-am spus că nu-s în apele mele. Îmi promiteţi c-o să uitaţi tot ce-am zis? Aţi fost foarte înţelegători cu mine. Cred c-aş face mai bine să-mi petrec restul serii îmbătându-mă acasă. La revedere.

Se sculă de la masă şi se grăbi, poticnindu-se, către uşă, părând că-i gata să se năruie în orice clipă.

— Lua-l-ar dracu! — sudui Felix —, nu şi-a plătit nota.

— Nu contează, l-am liniştit. Am destui bani.

— Nu-i nimic, dacă-i pe-aşa, am şi eu, zise el. O sumă frumuşică. Totuşi muşchiul filé e al naibii de scump. S-ar putea să fiu nevoit să recurg la un mic împrumut. Dar am la mine carnetul de depuneri, aşa că mâine o

să-ncasez un cec și-o să ți-i dau înapoi. Știi, chiar am avut de gând să-ți ofer și eu o dată o seară ca lumea. Dar bietul om, pur și simplu, nu știe ce face, nu-i așa?

Până la urmă i-am împrumutat patru lire, mai mult decât costa mușchiul, dar mai puțin decât mă așteptasem să-mi ceară, deși în sinea mea mi-am zis că mâine o să descopere că și-a uitat acasă carnetul de depuneri și o să fie nevoit să-mi mai ceară un împrumut.

Pe moment nu m-am supărat. Îi eram recunoscătoare pentru companie și eram amețită de mâncare și băutură. Când ne-am îndreptat spre mașină, mi-a petrecut brațul pe după umeri și m-am rezemat bine de el. Dacă ne-am înțelege să ne vedem îndeajuns de rar, mi-am zis atunci, am putea ajunge cumva la o căsnicie fericită.

La întoarcere, în drum spre strada Ellsworthy, îmi aruncă următoarea remarcă:

— Oricum, un lucru pot să-ți spun despre Huddleston, și anume că se teme de soții Bodwell ca de dracu'.

— De unde ai dedus asta? — l-am întrebat.

— A tot încercat să afle cât știu despre ei, nu? A încercat în mai multe rânduri, pe diferite căi.

— Asta nu-nseamnă neapărat că se teme de ei, poate s-a gândit doar la faptul că știu ceva ce ar trebui să știe și poliția.

— Cred că se teme.

— Din ce cauză?

— Ei bine, să ne-nchipuim că aseară

Imogen și cu el nu s-au hotărât să se căsătorească. Nu știm asta decât din spusele lui. Să ne-nchipuim că el i-a cerut mâna, foarte încântat de mărinimia lui, știind că ea nu mai are banii pe care i-au tot visat și ea i-a dat papucii scurt. Nu-l vezi în stare să se facă foc și pară, la fel de brusc ca și astă-seară, dar cu mult mai înverșunat și să-i facă țeasta zob dintr-un simplu acces de orgoliu rănit?

— Iar soții Bodwell l-or fi văzut și-acum el se-ntreabă când or să-nceapă să-' pună la plată? Nu, adevărul e că nu concep una ca asta. O fi Patrick orgolios, dar sunt sigură că nu și-ar risca vreodată viitorul dintr-un asemenea motiv.

Felix oftă.

— Cred că ai dreptate. Îl cunoști mult mai bine decât mine. Dar tare mi-ar plăcea să pot lua legătura cu soți Bodwell. Încep să mă-ntreb dacă aseară n-au trecut pe-aici, în drum spre Scoția. În definitiv...

Făcu o pauză atât de lungă, încât până la urmă l-am îmboldit c-un „Ei?"

— Mi s-a-nfiripat o idee, atâta tot, îmi răspunse. Nimic deosebit.

După tonul lui, mi-am dat sema că n-are de gând să-mi mai spună nimic despre ideea care-i venise, fie ea deosebită au ba. Dacă aș fi insistat, n-aș fi avut parte decât de răspunsuri evazive, așa că n-am mai spus nici eu nimic și ne-am terminat drumul în tăcere.

Acasă ne-am turnat în pahare ultima băutură a zilei, apoi am deschis radioul,

fiindcă era ora la care se dădeau știrile și constatasem de mai demult că o doză de dezastru economic, greve, demonstrații violente, puciuri militare și deturnări de avioane are un efect soporific asupra mea la ora culcării. Deja eram foarte somnoroasă. Mi-am sorbit băutura și am închis ochii.

Apoi, brusc, m-am trezit de-a binelea.

Glasul impersonal al crainicului tocmai anunța „Bărbatul și femeia care au fost găsiți azi-dimineață împușcați mortal într-un automobil în apropierea satului Deepstead, la zece mile de Allingford, au fost identificați ca fiind James și Rita Bodwell, un cuplu căutat de poliție în speranța că ar fi putut da o mână de ajutor în investigațiile declanșate în urma asasinării lui Imogen Dale".

CAPITOLUL OPT

Felix înșfăcă radioul, parcă voind să stoarcă din el cât mai multe informații. Apoi îl închise în clipa în care glasul indiferent al crainicului se apucă să descrie un masacru oarecare, petrecut într-unul din statele recent înființate ale Africii, dar rămase locului, încruntându-se la micuțul aparat portabil, cu chipul de-o paloare neobișnuită la el. Pe față i se citeau nedumerirea și șovăiala. Își frecă bărbia cu palma, mușcându-și buza de jos. După o clipă, îmi vorbi:

— Virginia, ce-ar fi să vii cu mine la Londra în seara asta?

— De ce-aș veni? — l-am întrebat eu.

— Dacă te las aici, o să fii amestecată în afacerea asta — îmi spuse el — și e vorba aici de niște persoane periculoase. M-aș bucura să te știu la loc sigur, în afară de orice pericol.

— Cine-i periculos?

— Nigel, Paul, Huddleston — unul dintre ei. Chiar și Meg. Până și ea ar putea mânui un pistol.

— De unde să aibă ea un pistol?

— Ce știu eu? Oricum, unul dintre ei este criminalul.

— Nu crezi că te grăbești să tragi concluziile? — l-am întrebat. Soții Bodwell au fost odinioară delincvenți. Nu ți se pare probabil ca vreo persoană de teapa lor să-i fi urmărit și să-i fi împușcat? Chiar tu mi-ai spus că n-ar trebui să-mi închipui că există o legătură între toate întâmplările din ultimul timp.

Felix clătină din cap.

— E cam prea mare coincidența că evenimentul a avut loc atât de aproape de Allingford. Pesemne că au venit aici aseară și au asistat la asasinarea lui Imogen, apoi au încercat să stoarcă ceva de la asasin și pentru asta au fost împușcați.

— De ce împușcați? Sau, dacă tot a avut un pistol, de ce nu l-a folosit și în cazul lui Imogen, în loc să recurgă, cu atâta stângăcie, la un vătrai?

Felix plescăi din limbă iritat.

— N-am cum să-ți spun chiar totul. Până una-alta, nu-mi face nici o plăcere să te știu la un loc cu indivizii ăștia. O să dai de belea cu ei.

— Dar eu nu reprezint pentru nimeni un pericol... Nu știu nimic.

Veni lângă mine, mă apucă de umeri și mă zgâlțâi.

— Virginia, nu vrei să faci și tu o dată cum te rog? Vino cu mine la Londra.

M-am smuls din strânsoarea lui.

— Îmi pare rău, Felix, dar cred c-ar fi o prostie din partea mea. Poliția ar crede că am ceva de ascuns. Mai bine rămâi tu aici, dacă ții neapărat să mă iei sub aripa ta.

— Fie, dacă asta ți-e voia.

— Ce crezi că i-a adus aici? — am întrebat. De ce n-au purces direct în Scoția, dacă chiar au avut de gând să meargă acolo?

Părea să nu-mi fi auzit întrebarea. I-am repetat-o.

Izbucni, fără veste, exasperat:

— De unde dracu' să știu? Acolo mi-au zis că se duc.

— Nu cumva au adus miniaturile înapoi?

— Nu, nu, nu! Nu ei le-au furat!

— De unde știi? Nu ți-au spus nimic, nu? Sau ți-au spus? Ce te face să fii așa de sigur în legătură cu miniaturile, nu cumva faptul că știi motivul real care i-a adus aici?

L-am văzut cum își încleștează și-și descleștează mâinile, făcând parcă un efort teribil să-și păstreze cumpătul.

— Ascultă-mă — zise el cu un calm sub care se ascundea exasperarea —, poate nu ți-a trecut prin minte, dar mi-au fost prieteni de nădejde. Vestea morții lor, căzută din senin, e-o lovitură grea și stilul tău de-a mă bombarda cu întrebări nu mă ajută cu nimic.

Din câte te cunosc, urmează să sugerezi că și eu am de-a face cu povestea asta. Orice s-ar întâmpla, eu sunt întotdeauna vinovatul, știu bine. Nici nu mă aștept la altceva din partea ta. Dar mă așteptam ca, măcar o dată, să fii și tu mai delicată.

— Dar nu te-am acuzat de nimic, am zis. Și sunt sigură că n-ai nimic de-a face cu moartea lor. Violența, ca și șantajul, nu e genul tău. Mi-a trecut prin minte doar că ai putea ști de ce-au venit.

Felix scutură din cap.

— Nu știu cu nimic mai mult decât tine. Nu trebuie să faci mutra asta sceptică. O, Doamne, ce mi-o fi trebuit să vin aici acum două seri? Știi, mi-am zis că m-ai putea ajuta. Cu cât îmbătrânesc, îmi doresc tot mai mult să-mi schimb modul de viață. Cu atât mai mult îmi doresc să fiu genul de om care-ai dori tu să fiu. Și am venit aici în speranța că voi găsi... ei bine, un refugiu, să zicem, în timp ce-mi dau silința de-a exersa rolul de cetățean cumpătat, demn de încredere. Și tot ce ți-a putut da prin minte este c-am venit să fur niște bibelouri de la o bătrână aflată pe patul morții.

— Bietul de tine, iar cauți un adăpost, i-am sugerat eu. Of, Felix, dacă nu mi-ai fi împuiat de-atâtea ori capul cu texte din astea... Dar rămâi aici, te rog, cât poftești. Sunt sigură că-i un lucru mai înțelept decât s-o tai spre Londra. Mai devreme sau mai târziu polițiștii tot vor dori să stea de vorbă cu tine. În locul tău, m-aș duce la ei fără a mai aștepta să fiu căutat.

Oftă sumbru.

— S-ar putea să ai dreptate. O să mă mai gândesc la asta. Poate o să merg mâine dimineață.

N-a mai fost nevoie să se ostenească până acolo, fiindcă au venit ei la noi. Au sosit pe când tocmai luam micul dejun, nu inspectorul-șef Chance, ci sergentul cu părul cârlionțat și un detectiv de la judiciar.

Avusesem din nou o noapte agitată. Nu-mi dădea pace rugămintea formulată de Felix cu o seară în urmă, pe care o respinsesem din capul locului, fiind de prea multe ori pățită cu el în trecut. Dar dacă spusese și el o dată în viață adevărul, nu fusese oare hain și ipocrit refuzul meu de a-l ajuta?

Crezusem că m-am dezobișnuit să-mi fac griji în legătură cu el. Luasem de mult hotărârea de-a nu mai crede în promisiunile lui, cum c-o să se dea pe brazdă, și-n același timp îmi dădusem seama că nu voi putea accepta niciodată modul lui de viață de care nu părea a fi în stare să se dezbare. Încercările mele de odinioară de acceptare a stării de fapt îmi lăsaseră un gust amar.

Cu toate astea, avea în el ceva ce-mi răsturna de fiecare dată părerile și mă îndemna să cred că poate ar trebui să mai încerc o dată. Era ciudat faptul că după atâția ani părea să aibă pentru mine o afecțiune sinceră și afecțiunea nu-i ceva să se găsească pe toate drumurile și să fie respinsă cu nechibzuință.

La ceasurile nopții, acest gând nedeslușit luase proporții uriașe în mintea mea. Știam

că ar fi mai ușor să mă las călăuzită de înțelepciune la lumina zilei, însă stând în întuneric singură, cuprinsă de insomnie, dorința arzătoare de-a avea din nou pe cineva, chiar dacă nu perfect, care să mă iubească, se amplificase în sufletul meu până când ajunsese să mă sperie. Ba simțeam că dacă aș ceda acestei porniri ar însemna să-mping lucrurile la limita absurdului, ba mi se strecura-n suflet îndoiala că dacă i-aș rezista aș da dovadă de-o prostie crasă. În consecință, când Felix mi-a adus la așternut o ceașcă cu ceai, am fost irascibilă și ingrată de parcă el era de vină că petrecusem o noapte albă, hărțuită de conflicte lăuntrice, și asta l-a jignit atât de mult, încât, întâlnindu-ne la micul dejun, am rămas amândoi tăcuți și ursuzi. Sosirea polițiștilor ne-a făcut să ieșim din această stare.

I-am poftit în camera de zi. După ce ne-am așezat cu toții, tânărul sergent cu mutră nevinovată ne întrebă dacă am auzit știrea despre soții Bodwell. Am răspuns că am auzit-o cu o seară-n urmă la radio.

— Aha, la radio, zise sergentul de parcă era vorba de-o invenție nouă, uluitoare. Bănuiesc că i-ați cunoscut, domnule, urmă el, uitându-se la Felix.

— Da, răspunse Felix. Presupun că asta o știți de la domnul Huddleston.

— Întocmai, domnule. Mi-a spus că sunteți cel care i-ați recomandat atunci când s-au angajat la doamna Arliss.

— Nu v-a spus că am falsificat o scrisoare de recomandare?

— Aici voiam s-ajung, zâmbi sergentul bine dispus, de parcă nu se putea stăpâni să nu admire un truc atât de abil ca falsificarea unei recomandări. Înseamnă că i-aţi cunoscut binişor.

— Destul de bine, răspunse Felix.

— Ştiaţi că au cazier?

— Ah, da.

— Când i-aţi văzut ultima oară?

— Alaltăseară. Cred că era nouă şi un pic. După ce au plecat de-aici au venit la mine şi cred că aveau de gând să rămână vreo zi-două, până se hotărau ce să facă mai departe, dar în aceeaşi seară am primit vizita soţiei mele, care, găsindu-i la mine, i-a ameninţat că-i dă pe mâna poliţiei dacă nu înapoiază miniaturile pe care era convinsă că ei le furaseră. Întâmplător, se înşela în această privinţă, însă ei s-au speriat şi s-au hotărât să plece în Scoţia, să caute de lucru.

Sergentul se-ntoarse către mine.

— Da, doamnă Freer, adevărul este că-n această privinţă v-aţi înşelat. Domnul Tustin a recunoscut că el a ascuns miniaturile, iar ulterior, văzând câtă îngrijorare a provocat, s-a hotărât să le pună la loc. A fost interogat aseară, când a devenit clar faptul că soţii Bodwell s-au aflat prin împrejurimi şi a apărut posibilitatea ca ei să fi fost cei care au înapoiat miniaturile. Însă indiferent de motivul întoarcerii, n-au avut nimic de-a face cu furtul.

Felix îmi aruncă o privire de tipul „Ţi-am zis eu".

— Eram sigur că le-a luat Tustin, zise el.

— Totuşi, am dori să ştim dacă ne puteţi spune, cât de cât, ce anume i-a adus aici pe soţii Bodwell? — continuă sergentul.

Felix îşi chibzui o clipă răspunsul, apoi scutură din cap.

— Dar chiar sunteţi sigur c-au fost aici ? — întrebă el. N-au fost găsiţi la oarece depărtare de Allingford? Aşa s-a anunţat la radio.

— Da, maşina în care au fost găsiţi fusese trasă de pe şosea la vreo sută de metri mai încolo pe un drum de ţară, în apropiere de Deepstead, răspunse sergentul. La vreo zece mile de-aici. Şi nu-i deloc sigur c-au trecut şi pe-aici, deşi, trebuie să recunoaşteţi, pare destul de probabil.

— E ultimul loc unde m-aş fi gândit c-ar fi dispuşi să vină, spuse Felix.

— Deci n-aveţi idee ce motive ar fi avut să vină aici?

— Nu, tot ce ştiu este că mi-au spus că pleacă-n Scoţia.

— I-aţi văzut plecând?

— I-am văzut punându-şi bagajele în maşină şi luând-o din loc, dacă la asta vă referiţi.

— N-aveau, întâmplător, vreun pasager cu ei?

— Nu.

— Fiindcă cineva, fie că era din Londra sau nu, i-a dus cu maşina la Deepstead. Bodwell stătea pe locul de lângă şofer, iar Rita Bodwell pe bancheta din spate. Nici unul dintre ei n-a condus până acolo. De fapt, amândoi erau probabil morţi înainte

de-acest ultim drum. Dacă asasinul ar fi vrut să-i ducă cu forța în locul acela părăsit înainte de a-i omorî, ar fi stat pe bancheta din spate, cu pistolul înfipt în ceafa șoferului și i-ar fi spus încotro s-o ia. Dacă, bine-nțeles, nu era o persoană în care aveau încredere.

Se-ntoarse din nou către mine.

— Când i-ați văzut ultima oară, doamnă Freer?

— Cred că-n jurul orei opt jumătate, am răspuns. Am avut o discuție într-o cârciumă numită Waggoners, aproape de capătul străzii Little Carbery, apoi am plecat și am ajuns acasă pe la zece și jumătate. Domnului Chance i-am spus la ce oră am ajuns acasă, dar nu i-am spus că i-am întâlnit pe soții Bodwell.

Sergentul știa asta foarte bine.

— Mda. Iar dumneavoastră, domnule Freer? Aveți ceva-mpotrivă să ne spuneți ce-ați făcut după ce au plecat soții Bodwell de la dumneavoastră?

Felix izbucni brusc în râs.

— Deci credeți că eu sunt persoana în care aveau încredere, nu?

— Nu-i decât o chestiune de rutină, domnule, zise sergentul.

— Mi-ați putea spune cum am dispărut de la fața locului după ce i-am omorât?

— Ucigașul a putut dispărea în vreo două moduri, răspunse răbdător sergentul. Fie a avut o mașină parcată din timp pe drumul de țară și a plecat cu ea — ploaia deasă oricum șterge toate urmele, fie a plecat pe jos.

— În acest caz ploaia l-ar fi udat până la piele.

— Așa s-ar zice. Ce-ar fi să-mi spuneți unde ați fost în seara aceea?

Felix păru să reflecteze. În realitate, eram sigură că are răspunsul pregătit și n-are nevoie de timp de gândire, dar simte că-i mai bine să pară un pic nesigur pe el.

— Să vedem, făcu el. Alaltăieri. Da, îmi amintesc. Soția mea a plecat acasă la ea și soții Bodwell au pornit la drum și, una peste alta, nu m-am simțit deloc în apele mele și m-am întors la Waggoners și acolo m-am întâlnit cu niște prieteni, cu John și Myrtle Lewis, care locuiesc tot pe strada Little Carbery, la numărul 66. Am rămas acolo până la ora închiderii, apoi m-am dus acasă la ei. Cred că am stat până la ora unu. John Lewis e mare meșter la vorbă și a prins una din serile-n care ne tot explică cum ar trebui să se-ndrepte lumea asta a noastră. Punctul meu de vedere, i-am spus eu, este că nimic n-o poate îndrepta până când medicina n-o să descopere o pilulă care să transforme fundamental natura umană. S-ar zice că-i un punct de vedere cam sumbru. Oricum, nu asta doreați să știți, nu? Dar ăsta-i alibiul meu. Ei bine, domnul și doamna Lewis pot să-l confirme.

— Vă mulțumesc, domnule.

Sergentul își notă adresa soților Lewis, apoi se uită iarăși la mine.

— N-aveți nimic de adăugat, doamnă Freer?

— Nu, am răspuns.

— Sigur nu vă vine-n gând vreun posibil motiv care să-i fi determinat pe soţii Bodwell să se-ntoarcă la Allingford?

— Mă tem că nu, doar dacă n-au vrut să-şi recupereze ceva lucruri lăsate în casa Arliss sau aşa ceva, vreun alt motiv din ăsta, simplu.

— Şi au văzut cum a fost ucisă domnişoara Dale.

— Posibil, nu?

— Da, însă am sentimentul că... ei bine, nu-i decât o presimţire, nimic concret... că motivul care i-a adus înapoi e cheia întregii noastre anchete. Dacă vă vine-n minte ceva, orice ar putea aduce o rază de lumină, vă rămânem îndatoraţi dac-o să luaţi legătura cu noi.

Ne mulţumi pentru sprijinul acordat şi plecă împreună cu detectivul.

După plecarea lor, m-am dus la bucătărie, am băgat farfuriile de la micul dejun în spălător, apoi am urcat la etaj şi am strâns paturile. M-am întors apoi la parter, mi-am îmbrăcat pardesiul şi am aruncat o privire în camera de zi. Felix stătea întins pe canapea, într-una din pasele lui visătoare şi privea lung tavanul, învârtind o ţigară între degete. Auzind uşa, întoarse capul şi, văzându-mă în pardesiu, mă întrebă unde plec.

— Mă duc să discut cu Nigel, am zis. Vreau să-l întreb ceva. Vrei să vii cu mine?

— Nu cred, răspunse el. N-am dormit bine. Mă simt cam obosit.

— Nu vrei să-i suni pe prietenii tăi, pe soţii Lewis?

— Ce rost ar avea?

— Să le spui ce să le zică poliţiştilor în legătură cu seara pe care, pasămite, ai petrecut-o în compania lor.

— Vrei să spui că nu crezi c-am făcut ce-am spus?

— După cum ştii, necazul e că niciodată nu ştiu când să te cred şi când nu.

Se săltă brusc în capul oaselor.

— Vrei să spui că, după tine, eu sunt persoana de încredere despre care nenorocitul ăla de sergent zice că i-a dus pe soţii Bodwell cu maşina la Deepstead? Doamne Dumnezeule, mă-ntreb ce trăsnaie o să-ţi mai treacă prin minte? Şi de ce, dintre toate locurile posibile, tocmai la Deepstead? Nici n-am ştiut că există până când n-am auzit de el aseară la radio.

— Oricine-ar fi cel care i-a abandonat acolo, a vrut să lase impresia că veneau de la Allingford, aşa încât bănuiala să cadă asupra cuiva dintre cei de-aici.

Felix mă privi neîncrezător.

— Pui problemele într-un mod mult prea complicat pentru mine. Ştii că-s un om simplu de felul meu. Nu mă pricep la chestii din astea. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, ceea ce i-am spus sergentului despre soţii Lewis este adevărul gol-goluţ. Nu-s chiar aşa nerod să mă apuc să inventez poveşti de genul ăsta.

Mi-am zis că se prea poate să fie adevărat şi, spunându-i că nu ştiu la ce oră o să mă-ntorc, am ieşit, lăsându-l cu reveriile şi cu rotocoalele lui de fum.

Intrând pe aleea de pe domeniul Arliss, am găsit drumul blocat de un camion; câţiva oameni lucrau de zor, ciopârţind ulmul prăbuşit. Am ieşit pe poartă în marşarier şi am parcat maşina pe şosea, să nu blocheze accesul camionului, în caz că avea să plece-n scurt timp, după care am pornit pe jos şi am luat-o spre casă peste peluză.

Era o dimineaţă plăcută, învăluită într-o ceaţă subţire, şi iarba jilavă era moale sub picioarele mele. Uitându-mă la casă, m-a încercat ciudata senzaţie că ceva din aspectul ei s-a schimbat de la ultima mea vizită. Dar totul nu era decât o iluzie provocată de ceaţa care o făcea să pară situată mai departe decât de obicei. Cu toate astea, faţada ei deloc arătoasă părea să fi căpătat o înfăţişare nouă, impenetrabilă, o muţenie menită să ascundă cine ştie ce secrete. La urma urmei, casa fusese martoră la tot ce se-ntâmplase cu două nopţi în urmă. Casele ştiu întotdeauna totul.

Ocolind copacul şi uriaşa groapă din care-i ieşiseră rădăcinile, am dat nas în nas cu Nigel. Stătea cu mâinile la spate, supraveghind lucrul cu expresia cuiva care simte că nu se face treabă ca lumea dacă nu stă cu ochii pe lucrători.

— Ah, Virginia — zise el zărindu-mă —, ai auzit, desigur, vestea asta extraordinară despre soţii Bodwell. E dureros şi-nspăimântător ce s-a-ntâmplat. Şi, de bună seamă, are, într-un fel, o legătură cu moartea lui Imogen, deşi nu văd cum. Ai vreo părere în legătură cu asta?

— Doar atât că or fi văzut crima şi au încercat să profite de acest fapt, am răspuns. Aveau năravul şantajului. Însă mai e o chestiune pe care am discutat-o cu Felix azi-dimineaţă. Mă-ntreb dacă ai vreo idee în privinţa asta. Imogen a fost omorâtă cu vătraiul. Soţii Bodwell au fost împuşcaţi. Dar dacă ucigaşul avea o armă, de ce n-a împuşcat-o pe Imogen?

— Bună întrebare, zise Nigel. La asta nu m-am gândit. Însă, vorba ta, de ce n-a împuşcat-o? Pot să-ţi spun însă măcar de unde provenea pistolul. Le-am spus şi poliţiştilor. Unchiul meu a avut un revolver din primul război mondial şi locul acestuia era în sertarul de jos al biroului din salonaş. Ţin minte că-l scotea şi mi-l arăta pe când eram copil, deşi în ruptul capului n-ar fi vorbit despre nimic legat de război. Dar arma o păstra ca pe un trofeu şi, când a murit, mătuşa Evelyn a păstrat-o în amintirea lui. Asta-nseamnă, bine-nţeles, că ucigaşul soţilor Bodwell trebuie să fie cineva din casă, care ştia unde este ţinut revolverul, nu vreun complice de-al lor din Londra. De fapt — urmă el cu glas scăzut —, acesta este şi unul dintre motivele pentru care am ieşit afară azi-dimineaţă. M-a împoldit convingerea că unul dintre cei de-ai casei este ucigaşul. Ah, nu exclusiv cei de-ai casei, fiindcă şi Patrick trebuie inclus pe lista suspecţilor. Şi-nţeleg că, din punctul tău de vedere, şi eu mă pot număra printre ei, zise Nigel pufnind într-un râs nervos. Bănuiesc c-ai auzit despre gafa îngrozitoare pe care am comis-o cu miniaturile.

— Că ți le-ai furat singur? — l-am întrebat. Deci e adevărat?

— Mă tem că-i cât se poate de adevărat? Și nu-i așa că nu mă caracterizează deloc gestul ăsta? Adică faptul că am cedat unui asemenea impuls. Unui impuls nesăbuit. Fiindcă a fost curată nesăbuință să le fur. La urma urmei, în mod normal, nu sunt un impulsiv, nu? Tu ce zici, sunt?

Cunoșteam puțini oameni care să fie mai puțin impulsivi decât Nigel.

— Hotărât, nu, am răspuns. Dar bănuiesc că toți avem clipe de slăbiciune.

— Am făcut-o de ciudă, continuă el. Am crezut că i-au fost lăsate lui Imogen și ea era absolut incapabilă să le aprecieze la justa lor valoare. Știi că, dincolo de valoarea lor, sunt foarte frumoase. Nici prin gând nu-mi trece să le vând. Pe urmă, după înmormântare, am descoperit că mi-au fost lăsate mie. Cred că-n momentul acela ar fi fost un lucru înțelept din partea mea să recunosc că eu le-am furat. La urma urmei, nu făcusem nimic ilegal. M-a părăsit însă curajul, și-n seara aceea, când toată lumea era plecată de-acasă, m-am gândit ce ușor ar fi să le pun la loc. Și mi-am zis c-o să scap ușor. Dar când am aflat de moartea soților Bodwell, am simțit nevoia să spun poliției adevărul. Vezi, toată lumea era convinsă că ei sunt cei care le-au furat și apoi, din cine știe ce motiv tainic, s-au întors și le-au adus înapoi, iar asta are o legătură cu uciderea lor. Mi s-a părut, deci, de datoria mea să-mi mărturisesc vina. Foarte umilitoare treabă. M-am simțit al naibii de penibil. Dar acum îmi pare bine c-am trecut și peste asta și că mi-am mai ușurat conștiința.

— Poliția m-a întrebat dacă am idee ce i-a adus încoace pe soții Bodwell, am zis. Le-am spus că n-am.

— La fel le-am spus și eu. La fel și Patrick. Și Paul. Și Meg. Îmi închipui că unul dintre noi minte, dar nu știu care.

— Revolverul pare să trimită la unul dintre voi.

Nigel schiță un zâmbet în doi peri.

— Să nu uităm că, poate, ar trebui să te avem și pe tine în vedere, Virginia. Cunoșteai obiceiurile casei destul de bine ca să știi unde-i ținut revolverul. Ca să nu mai pomenim de Felix. Azi-dimineață Patrick mi-a spus că iar e aici.

— Da, a venit de îndată ce a aflat de uciderea lui Imogen.

— Atunci, deține vreo informație în legătură cu asta?

— Nu, dar îi place să fie mereu în vâltoarea evenimentelor. E foarte curios din fire. Și-acum, mă duc să stau de vorbă cu Meg.

— Da, du-te. Biata copilă, e mult prea tânără să fie amestecată într-o poveste atât de cumplită. Nu vreau să zic că tinerii ar fi la fel de sensibili la orori ca vârstnicii. Când îmi amintesc prin ce-am trecut în război, mi se pare că-n zilele acelea m-am purtat uimitor de calm și imperturbabil.

Mă salută dând scurt din cap și porni să se preumble pe pajiște.

Am găsit-o pe Meg în bucătărie, spăla apatic o căpățână de salată. Era mai palidă ca de obicei și stătea gârbovită deasupra chiuvetei cu un aer obosit, de parcă ar fi îmbătrânit peste noapte. Când mă auzi intrând, se-ntoarse și schiță o umbră de zâmbet.

— Nu-i treaba mea să gătesc, zise ea. Eu sunt secretară. Dar cineva trebuie s-o facă și pe asta. Doamna Jones, care o ajuta pe Rita Bodwell la curățenie, a sunat azi-dimineață să ne anunțe că n-o să-i mai calce piciorul într-o casă unde a fost comisă o crimă. Iar poliția vrea să rămânem pe loc și trebuie să mai și mâncăm. Paul s-a oferit să mă scoată la prânz în oraș, dar acum nu-mi arde să ies. Simt nevoia să mă ascund. Nu vă vine uneori să vă ascundeți? Paul zice că presa precis o să dea buzna curând și cred c-o să-nnebunesc.

— Dac-or să apară ziariștii, eu una i-aș lăsa în grija lui Nigel, am zis. O să se descurce foarte bine. Nu văd ce motive ar avea să vă deranjeze. Pot să te-ajut la pregătirea prânzului?

— A, nu fac cine știe ce și nu-i nici o grabă.

Se apucă să rupă salata bucățele de parcă se răzbuna pe ea.

— Cel mai rău e că-s speriată de moarte. Dumneavoastră nu?

— Cred că-ntr-un fel, da. Speriată la gândul că cine știe ce-o să se mai întâmple. Asta voiai să spui?

— Cred că speriată să descopăr ce poate

fi viața. Totul apare brusc altfel decât am crezut că este și nimic n-o să mai fie ca înainte. Cred că vorbele mele vă par îngrozitor de copilăroase.

— Mai devreme sau mai târziu toți trecem prin asta, am răspuns eu.

Eu una trecusem atunci când începusem să-l cunosc mai bine pe Felix.

— Dar dacă ești norocos, trecerea e mai ușoară decât în cazul tău. Te-a interogat poliția aseară?

— Da, dar numai sergentul. S-a purtat drăguț. Nu părea să creadă că eu sunt ucigașul. Dar probabil că, chiar dacă ar crede așa ceva, nu și-ar da-n vileag gândurile. Domnul Chance a vorbit o grămadă de vreme cu domnul Tustin. Domnul Tustin i-a spus de revolverul din sertarul biroului. Știați de el?

— Chiar el mi-a spus adineauri, am răspuns. L-am întâlnit în grădină. Dar ce-i face să creadă c-a fost folosit tocmai revolverul ăsta? L-au găsit?

— Nu cred. La urma urmei, ucigașul nu l-ar lăsa pur și simplu la fața locului, nu? L-ar arunca undeva. Dar cel ținut ascuns de către doamna Arliss nu mai e de găsit și, aproape sigur, e arma crimei.

Lăsă salata din mână și se așeză la masa din bucătărie. Arăta palidă și obosită.

— A cui a fost ideea să-l caute? — am întrebat-o. Cine i-a descoperit lipsa?

— Domnul Tustin, răspunse Meg. Când au venit cei de la poliție și ne-au spus ce-au pățit soții Bodwell, pur și simplu s-a dus

direct la birou, a tras sertarul de jos și-a zis: „E-e, interesant", după care le-a povestit polițiștilor totul despre revolver.

— Deci, de la bun început a fost sigur că pe soții Bodwell i-a ucis cineva de-aici, de-al casei sau cineva care cunoștea obiceiurile casei.

Meg dădu îndurerată din cap.

— Și dacă acela ar fi fost el, n-ar fi atras atenția asupra absenței revolverului, nu-i așa? — mă întrebă ea.

Mai rămâneau în calcul doar Patrick și Paul, doi oameni pentru care simțea o mare atracție, deși n-aș fi putut ghici care dintre ei reprezintă pentru ea mai mult în clipa aceea. Mi-am zis că precis nu poate da nici ea un răspuns la această întrebare, lucru care nu face decât să-i sporească neliniștea și nelămuririle.

— Poate că Nigel a fost peste măsură de ingenios, am zis eu ca s-o consolez. Poate că, de fapt, el e criminalul.

Meg mă scrută cu privirea. Îi surâdea această posibilitate, însă îmi spuse:

— Nici dumneavoastră nu credeți ce spuneți.

— Nu sunt sigură, am zis. Cred c-ar intra excelent în pielea unui ucigaș. Susține că-n timpul războiului a fost al naibii de feroce. S-a obișnuit cu vărsarea de sânge. Nenorocirea e că nu văd ce motive ar fi avut s-o omoare pe Imogen. Aparent, n-are nici un motiv.

— Și nici ca să-i omoare pe soții Bodwell.

— Soții Bodwell au fost uciși, deoarece au

fost martori la asasinarea lui Imogen, asta-i limpede. Spune-mi ceva, Meg. Tu i-ai cunoscut pe soții Bodwell mai bine decât oricare dintre noi. Nu-ți amintești vreun lucru pe care l-ar fi putut ști despre cineva dintre cei de-aici și pe care l-ar fi putut folosi în scop de șantaj? Fiindcă sunt sigură că asta i-a adus aici în seara aia. Au vrut să stoarcă totul, până la ultima picătură, înainte de-a pleca să caute de lucru în Scoția.

Nu mă așteptam să capăt un răspuns revelator la această întrebare. Eram sigură că nu știe nimic. Dar nu mă așteptam nici la reacția care a urmat. Mi-a aruncat o privire îngrozită, apoi a început să plângă în hohote. Plângea în gura mare, ca un copil, ținându-și pumnii strânși la ochi. Trupul ei mărunt, firav se cutremura convulsiv.

Toate emoțiile înfrânate-n ultimele zile, poate chiar de la moartea doamnei Arliss încoace, se revărsară într-un torent de suspine și sughițuri.

Ușa se deschise și intră Paul.

— Ce dracu' i-ați făcut? — țipă el furios la mine, după care o strânse pe Meg la piept.

După ce o clipă am avut impresia că o să-l respingă, ea își îngropă fața în umărul lui și i se cuibări la piept. Paul mă privi peste capul ei. Nu-mi imaginasem nicicând că acest chip tânăr, blajin, ar putea arăta vreodată atât de răutăcios.

— E opera dumneavoastră? — mă luă la întrebări.

— Nu-i face rău, am răspuns. Era timpul să tragă un plâns zdravăn.

— Dar ce i l-a stârnit?
— Nu contează.
— Ba contează. Ce i-ați spus?
— De ce n-o întrebi pe ea? Stăteam de vorbă și deodată i-a dat drumul. Găsesc că-i ceva firesc.
Se încruntă la mine îngrijorat, neputându-se hotărî dacă să mă creadă sau nu.
— Meg, scumpo — spuse el șovăind —, ca s-a-ntâmplat?
Meg se porni să plângă și mai amarnic și se cuibări și mai strâns la pieptul lui. El îi mângâie ușor părul, dezvelindu-i chipul, apoi o sărută pe frunte. Mi-am zis c-ar fi timpul să-i las singuri.
Dar până s-ajung la ușă, Paul spuse:
— Ați speriat-o, nu-i așa? I-ați spus ceva ce a băgat-o în toți sperieții.
— Nu știu, poate i-am spus, am răspuns, ieșind din bucătărie.
M-am dus acasă și l-am găsit pe Felix întins pe canapea, exact ca la plecare. Se prea poate să nu se fi urnit de-acolo cât timp am lipsit, dar în farfurioara de lângă el erau acum mai multe mucuri de țigară.
Ridicându-și privirea, îmi puse întrebarea:
— Ei bine, ce-ai aflat de la Nigel?
— Câteva lucruri de-a dreptul interesante.
— Nu-i așa c-am avut dreptate în legătură cu miniaturile? — mă tachină Felix. Dar n-ai crede în ruptul capului un lucru până când nu-l afli de la poliție.
— Nigel mi-a spus că arma cu care au fost împușcați soții Bodwell este probabil una care i-a aparținut doamnei Arliss, am zis.

O ținea într-unul din sertarele biroului și a dispărut.
— Doamna Arliss ținea un pistol? Ce extraordinari sunt unii oameni, nu-i așa? Cine-ar fi crezut?
— Am întâlnit-o și pe Meg, am continuat eu, scoțându-mi pardesiul și aruncându-l pe spătarul unui scaun. Vreau să beau ceva.
— Ce dorești — un whisky?
— Te rog.
Ieși mormăind în barbă, dezaprobator, și-n câteva clipe se-n-ntoarse cu câte un pahar pentru fiecare.
— Ce ziceai de Meg? — mă întrebă așezându-se la loc.
— N-am spus decât că m-am întâlnit și cu ea. Dar e ceva ciudat cu ea, Felix. Am întrebat-o doar dacă are idee despre ce-ar fi putut ști soții Bodwell despre careva dintre cei din casă și subit au și apucat-o pandaliile. A plâns și s-a tânguit și s-a zvârcolit. Iar Paul a intrat și m-a acuzat că am băgat-o în sperieți și interesant e că am impresia că într-adevăr am băgat-o.
Felix sorbi prudent o gură de whisky, apoi puse paharul jos cât mai departe de el, vrând parcă să se asigure că o să-i ajungă până când eu golesc vreo două-trei.
— Vasăzică, știe ceva și preferă să păstreze taina, zise el. Sau, poate că abia acum o fi priceput despre ce-i vorba. Și n-a mai rezistat, i-au cedat nervii. Bine-nțeles că-i ceva în legătură cu Huddleston.
— Așa m-am gândit și eu. Nu cred că și-ar ține gura pentru nimeni altcineva, nici măcar pentru Paul.

— Nu.

Felix se cufundă în gânduri. Pleoapele i se lăsară până ochii i se închiseră aproape de tot. Își încreți fruntea înaltă. Își încleștă mâinile și păru să cadă într-un fel de transă mai ușoară sau cel puțin să uite că nu-i singur. Întreaga atenție i se concentra asupra unei probleme numai de el știută. Dar, brusc, deschise ochii și privirea lui senină, ochii lui albaștri rămaseră pironiți asupra mea.

— Am sperat că nu va trebui să mă refer la asta — zise el —, dar ar fi mai bine să mărturisesc că în ceea ce-i privește pe soții Bodwell n-am fost absolut sincer cu tine.

— Mă uluiești, zău, am zis eu.

— Nu mă lua așa, aici e vorba despre ceva grav.

Își frecă fruntea cu un gest care-i șterse încrețiturile și-i așternu pe chip o mină prietenoasă.

— Eram prieteni, mă-nțelegi. Aveam încredere în ei. Mi-aș fi băgat mâna-n foc pentru ei. Am fost convins că s-au hotărât să nu mai practice șantajul. Și mi-au povestit ceva despre Huddleston și mi-au zis c-ar merita osteneala la o adică, dar amândoi au râs și prin purtarea lor m-au încredințat că nici prin gând nu le trece să se folosească de ocazie, că totul nu-i decât o glumă. Din cauza asta nu ți-am spus nimic până acum. Mi-am zis că n-ar face decât să complice lucrurile și să le păteze amintirea. După cum știi, prietenii înseamnă mult pentru mine și nu mi-ar plăcea să le fiu necredincios.

Asta nu era ipocrizie. Un prieten, fie el oricum, îi întărea lui Felix convingerea că nu-i chiar așa de imperfect pe cât recunoștea, în sinea lui, câteodată, că este. Dar n-aveam nici un chef să mă las impresionată de acest aspect.

— Unde vrei să ajungi? — l-am întrebat.

— La ce mi-au spus soții Bodwell despre Huddleston.

— Ce ți-au spus?

— Un fleac. Se pare că, după prima congestie cerebrală, doamna Arlissl-a chemat și l-a pus să întocmească un testament nou...

— L-a pus să distrugă un testament, am intervenit eu.

— Nu, aici e buba, spuse Felix. Ăsta-i lucrul pe care-l știau soții Bodwell. Patrick a întocmit un testament nou acolo pe loc, iar soții Bodwell au asistat ca martori la semnare. Ăsta-i testamentul pe care el l-a distrus discret, testamentul în care îmi închipui că doamna Arliss i-a lăsat lui Nigel banii și lui Imogen miniaturile. N-a pomenit ea de faptul că vrea să-i facă dreptate lui Imogen? Și știa că miniaturile sunt singurele obiecte de preț care i-au mai rămas. Dar Huddleston n-avea de unde să știe asta. El credea că-i plină de bani și că mintea ei bătrână a luat-o razna, așa că dacă o să distrugă acel ultim testament, cel anterior o să rămână valabil și doldora aceea de bani îi va reveni lui Imogen, cu care spera să se însoare. O gafă regretabilă și o totală lipsă de profesionalism, iată ce l-a adus în puterea

soţilor Bodwell. De aceea a încercat aseară în fel şi chip să afle ce ştiu despre ei. Şi mă tem că asta i-a adus aici alaltăseară. În ciuda promisiunilor pe care mi le-au făcut, că se vor îndrepta, au vrut să stoarcă tot ce se putea de la el, înainte de-a purcede spre Scoţia.

— De unde au ştiut că Patrick susţine că doamna Arliss i-a cerut să distrugă un testament şi nu să întocmească unul nou? — l-am întrebat pe Felix.

— Rita l-a auzit spunându-i treaba asta lui Meg încă dinainte de moartea doamnei Arliss.

— Înţeleg. Da. Deci crezi că au venit până aici ca să ia nişte bani de la Patrick, au aflat, într-un fel, că acesta-i plecat la casa Arliss împreună cu Imogen, l-au văzut prin uşa de sticlă omorând-o pe Imogen, şi-au zis că pe chestia asta or să se aleagă cu un profit şi mai mare decât îşi propuseseră iniţial şi au sfârşit prin a fi ucişi. Însă ce rost avea s-o ucidă Patrick pe femeia cu care avea de gând să se-nsoare? Iată un lucru pe care încă nu mi l-ai spus.

— Ţi-am sugerat o posibilitate. Orgoliul rănit al celui respins.

— Nu cred una ca asta.

— Atunci, de ce n-ar fi orgoliul rănit al lui Imogen? Dacă el a refuzat s-o ia de nevastă fără bani şi atunci ea l-a ameninţat c-o să-i pună pe soţii Bodwell să-l dea-n vileag cu măsluirea dispoziţiilor testamentare, nu se putea-ntâmpla să se piardă cu firea şi s-o omoare?

CAPITOLUL NOUĂ

Câteva clipe am cumpănit posibilitatea sugerată de Felix.

— Nu-i cu neputinţă, am zis după o bucată de vreme.

— Dar nu pari deloc impresionată.

— Nu ştiu. Am sentimentul că nu mai ştiu nimic despre nici unul dintre ei. Acum câteva zile aş fi zis că tot ce s-a-ntâmplat este de neconceput, am spus ridicându-mă în picioare. O să pregătesc ceva de prânz. Din păcate, numai sandvişuri.

— Excelent.

M-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit din drum.

— Felix, ştiu că sună melodramatic, dar dacă e un strop de adevăr în tot ce-am discutat, nu-nseamnă că asupra lui Meg planează un pericol?

— N-aş zice că nu planează, răspunse el.

— Desigur, ea nu ştie nimic din ce se-ntâmplă-n jurul ei, dar încearcă să intuiască.

— Asta în cazul în care soţii Bodwell nu i-au pomenit cumva că au asistat în calitate de martori la întocmirea unui testament. Eu unul nu ştiu dacă i-au pomenit sau nu.

— Ei bine, şi-atunci n-ar trebui să mergem la poliţie?

— Ca să le spunem ce mi-au povestit soţii Bodwell? Ce motive ar avea să-mi dea crezare?

— Ce motive ar avea să nu-ţi dea?

— Faptul că Huddleston va tăgădui acest lucru și că n-au nici o dovadă împotriva lui, în afară de cuvântul meu. Iar el este un cetățean respectabil.

Aici Felix avea oarecare dreptate. M-am dus la bucătărie, am deschis o conservă cu șuncă și am făcut câteva sandvișuri și cafea. În tot acest timp mă întrebam, ca de-atâtea ori, cum o fi să fii în pielea lui Felix. De obicei, era atât de convingător, încât bine-nțeles că ar fi fost crezută orice bazaconie care i-ar fi ieșit pe gură, dar în același timp, în străfundul conștiinței sale, i se părea ceva firesc să nu fie crezut. Și cu cât mai aproape era de adevăr, cu atât mai mult se aștepta să i se pună spusele la îndoială. Întotdeauna o parte din el se temea teribil să nu fie dată-n vileag. Uneori îl simțeam atât de patetic, încât îmi venea să-l iau sub aripa mea ocrotitoare, deși știam că nu i-ar face deloc bine. Încercarea de a-l apăra pe Felix de el însuși ar fi fost o minunată pierdere de vreme.

Am pus sandvișurile și cafeaua pe-o tavă și le-am dus în salon.

După-prânz i-am spus că mă duc la cumpărături și am pornit către Whitefield's, să iau ceva de mâncare pentru cină. Deși piața nu era chiar așa de aproape, am mers pe jos în loc să iau mașina, fiindcă aveam nevoie să fiu câtva timp singură, să cuget în tihnă la câteva lucruri. N-aveam chef să gătesc ceva ce-ar fi solicitat multă atenție, așa că n-am cumpărat decât niște cotlete, o conopidă și niște fructe, dar cumpărăturile

făcute pentru noi doi în locul celor făcute doar pentru mine mi-au stârnit o nostalgie deloc neplăcută. Aproape că mă bucuram. Pornind spre casă, mi-am dat seama că n-am apucat să chibzuiesc mai deloc, după cum intenționasem, ci-mi pierdusem timpul visând prostește la avantajele prilejuite de cumpărarea a două cotlete în loc de unul și a unei conopide care nu era cea mai mică de pe tarabă, și mi-am zis că nu-i a bună, într-un moment în care însuși Felix dădea semne că-i stăpânit de instincte domestice.

Mă plimbam agale, acordându-mi răgazul necesar spre a-mi aduce aminte că viața alături de Felix, cel puțin pentru mine, este insuportabilă. Îmi ziceam că există, pesemne, femei pe care le-ar putea face foarte fericite. Ca să nu-l nedreptățesc, trebuie să recunosc că pentru amândoi a fost un ghinion faptul că afecțiunea lui a ajuns să se reverse asupra mea.

Deschizând ușa de la intrare, am auzit frânturi de dialog în salon. Oaspetele era Nigel. După ce mi-am dus coșul cu cumpărături la bucătărie și m-am alăturat lui Felix și lui Nigel, acesta din urmă se sculă de pe scaun și exclamă: „Ah, Virginia“, de parcă ar fi fost ușor surprins să dea de mine în propria mea casă, și rămase locului, privindu-mă serios îngrijorat, ceea ce îmi strecură-n suflet teamă:

— Ce s-a-ntâmplat? — l-am întrebat cu sufletul la gură.

— E vorba de Meg, răspunse el. Se pare c-a dispărut. Am trecut pe-aici să văd dacă,

întâmplător, nu-i la voi. Felix zice că n-aţi văzut-o.

— De azi-dimineaţă n-am mai văzut-o, am zis. Dar cum adică a dispărut?

— Se pare c-a plecat de-acasă fără să fi lăsat nimănui vorbă.

— Când?

— Nu ştim. O aşteptam să apară la prânz şi după o vreme mi-am zis că s-a făcut târziu, dar nu-mi ardea să comentez chestia asta, fiindcă, în fond, e cât se poate de drăguţ din partea ei că are grijă de noi toţi, aşa că am mai aşteptat o bucată de vreme, iar apoi, pe la vreo două şi un sfert, m-am gândit că s-a-ntâmplat ceva şi m-am dus s-o caut, şi am constatat că nu-i nicăieri. Am căutat-o prin toată casa şi-n grădină, dar nici urmă de Meg.

— Unde a fost Paul în tot acest timp? — am întrebat. Nu s-a alarmat şi el?

— Nu sunt sigur, dar am impresia că s-au certat, răspunse Nigel. L-am găsit inventariind cărţile lăsate de mătuşa Evelyn, punându-le deoparte pe cele de care nu avea nevoie şi, când l-am întrebat dacă n-a văzut-o pe Meg, a mormăit posac că nu şi că oricum nu-i arde de prânz.

— Ultima oară când i-am văzut, n-aş fi zis că-s puşi pe ceartă, am zis eu, aducându-mi aminte ce drăgăstos o ţinuse Paul în braţe pe Meg, care bâzâia, de zor. Dar dacă s-a lăsat cu vreo gâlceavă între dânşii n-ar explica asta dispariţia ei? Pur şi simplu o fi ieşit din casă, să scape de el o bucată de vreme.

— Sunt sigur că aşa stau lucrurile, zise Felix.

Am avut dintr-o dată certitudinea că lucrurile nu stau aşa sau, cel puţin, că nu asta-i părerea pe care şi-o făcuse Felix. Îi cunoşteam aşa de bine modulaţiile glasului, încât îmi dădeam seama cu uşurinţă că nu crede ce-a zis. În plus, nu-mi dădea deloc pace gândul funest că Meg ştie lucruri care s-ar putea dovedi periculoase.

— A luat ceva cu ea? — am întrebat. Vreo valiză sau altceva?

Nigel păru să fie un pic pus în încurcătură.

— Mă tem că nu prea mă duce mintea la ce-ar putea lua o fetişcană cu ea, dacă i se năzare brusc c-a sosit momentul s-o şteargă. Am aruncat o privire-n dormitorul ei şi am impresia că, dacă a luat ceva cu ea, n-a luat cine ştie ce. Şifonierul era plin de rochii. Sertarul era plin de... de ciorapi şi alte chestii de-astea. Pe măsuţa de toaletă erau cosmetice şi o perie de păr. Dar atunci când l-am îndemnat pe Paul să mă ajute în căutările mele, am căzut amândoi de acord că poşeta ei părea să lipsească. Ştiu că asta ar putea sugera faptul că s-a hotărât brusc să plece-n oraş şi să ia prânzul de una singură, vrând să scape de Paul şi de mine, ca să nu mai zic de casă, şi totuşi, sunt îngrijorat. Sincer vorbind, azi sunt cam întors pe dos şi observ că am tendinţa să-mi imaginez tot ce-i mai rău. Totuşi, îmi închipui că, după părerea voastră, mă port prosteşte.

— Din punctul tău de vedere, care-ar putea fi lucrul cel mai rău? — întrebă Felix.

— Ei, acela că a dat de necaz.
— Nu că pur și simplu s-a hotărât să meargă la poliție?
Ne așezaserăm toți trei. Nigel stătea cu mâinile pe genunchii lui dolofani și ne privea ba pe unul, ba pe celălalt, parcă sperând să surprindă pe chipurile noastre vreo expresie care să-i dezvăluie ceva important.
— La poliție! — exclamă el. Doamne Dumnezeule, cum de nu mi-a trecut prin minte? Credeți, deci, că știa sau avea impresia că știe ceva despre întâmplările astea îngrozitoare, ceva ce-ar trebui să le spună polițiștilor? Pesemne c-a plecat după venirea lor. Ce ziceți, i-or fi zis ceva care-a pus-o pe gânduri în legătură cu vreun lucru știut de ea, dar a cărui semnificație îi scăpase mai devreme? Cred că-i cu putință una ca asta.
— Vasăzică, au mai venit o dată polițiștii? — l-am întrebat, realizând abia după aceea că am pomenit cuvântul poliție pe tonul cu care aș fi vorbit despre niște gângănii scârboase, care au invadat casa.
Nigel continua să-și frece genunchii.
— A, da — zise el —, au vrut să se uite la toată încălțămintea noastră. După noroi, știți, în caz că vreunul dintre noi a fost cel care a dus cu mașina cadavrele soților Bodwell până la drumul acela de țară unde au fost găsite, iar apoi s-a-ntors acasă pe jos, prin ploaie. Asta-nseamnă o plimbare foarte lungă pe-o noapte ca aia. Eu unul n-aș fi avut nici un chef s-o fac. Nu-s sigur că poliția ne-a avut în vedere pe toți, dar fapt e că ne-au luat toți pantofii pe care i-am purtat în seara aceea. Întâmplător, ai mei au fost de-atunci lustruiți. Mi-i fac în fiecare dimineață, dar am simțit că treaba asta li s-a părut suspectă. Iar Meg și Paul aveau amândoi câte o pereche de pantofi murdari de noroi, dar, vă aduceți aminte, ei au fost la cumpărături după micul dejun în dimineața de după furtună și a fost de-ajuns s-o ia pe alee, printre băltoace, ca să se umple de noroi pe pantofi.
— Țin minte că m-am mânjit și eu destul de tare când am mers pe alee și am ocolit copacul, i-am zis. Dar crezi că există vreo legătură între dispariția lui Meg și treaba asta?
— Aș vrea să știu și eu, răspunse Nigel. Înțeleg însă că-ngrijorarea mea vă pare neîntemeiată.
— Nu neapărat, zise Felix. În locul tău însă aș aștepta un pic, să văd dacă apare-n scurt timp și dacă nu se-arată, aș anunța poliția. Dacă s-a dus la poliție, nu cred că or s-o rețină mult. Până te-ntorci, s-ar putea chiar s-o găsești acasă.
— Sper, spuse Nigel sculându-se în picioare. Da, sper s-o găsesc. Dar sunt un tip panicard de felul meu. După câte s-au întâmplat în ultima vreme, nu pot să nu mă gândesc că poate a dat de necaz, că poate a ajuns-o năpasta. Avem o fiară printre noi, o fiară primejdioasă. Și mie Meg îmi pare genul de fată cuminte. De-a dreptul naivă. Doamne, sper din tot sufletul să aveți dreptate că n-are rost să-mi fac griji.
Porni către ușă. L-am condus până la

ieșire, după care m-am întors în salon. Felix tocmai se întinsese la loc pe canapea. Părea liniștit și relaxat.

— Nu te-nțeleg, i-am spus. Nu pari deloc îngrijorat în privința lui Meg, deși, cu puțin înainte de a-l conduce pe Nigel, ai fost de acord cu mine c-ar putea fi în primejdie. Ce-ai pățit? Nu-ți pasă deloc de ea?

— Îmi pasă în măsura în care am luat măsuri s-o protejez, zise el. Mi-am zis că-i recomandabil să fac asta.

— Nu-nțeleg, am repetat. Ce măsuri puteai lua?

— Am scos-o din scenă, atâta tot.

— Vorbești aiurea.

— E foarte simplu, zise el. Am trimis-o la Londra. Mai exact, în strada Little Carbery.

— Acasă la tine? Cum Dumnezeu ai convins-o să plece acolo?

— Întâmplător, am oarecare trecere la ea și mi-a ascultat sfatul fără crâcnire. Știu că te uluiește gândul că cineva mi-ar putea purta respect și m-ar putea lua în serios, dar tânăra asta foarte frumușică și inteligentă mă prețuiește nespus de mult. Și dă-mi voie să-ți spun că ăsta-i un sentiment minunat de reconfortant după tratamentul de care, îndeosebi, am parte. Și aș înflori dac-aș mai avea un pic parte de el.

— Dar când te-ai întâlnit cu ea? — am întrebat.

— Imediat după ce-ai plecat la cumpărături. A venit aici anume ca să-mi ceară sfatul, ce-ar trebui să facă. Mi-a spus c-a ieșit la plimbare ca să-și mai limpezească

gândurile, apoi s-a gândit că-s genul de om care ar putea-o ajuta. Mi s-au confirmat bănuielile. Soții Bodwell i-au povestit că au fost martori la întocmirea unui testament și s-a prins că asta se bate cap în cap cu povestea iubitului ei Huddleston, cum că a fost chemat de doamna Arliss să distrugă un testament. Nu i-a dat prin cap că ar putea-o paște vreo primejdie din cauza lucrurilor pe care le știe, dar era teribil de necăjită la gândul că, probabil, e de datoria ei să spună poliției tot ce știe, și o îngrozea și gândul c-o să-l bage pe Huddleston în bucluc. E o fată tare bună, Virginia, nespus de cinstită, loială și sensibilă. De ce nu există mai multe fete ca ea?

— Dar de ce n-ai sfătuit-o să meargă la poliție? — l-am întrebat eu. Povestea ei despre testament ar întări-o pe a ta. N-ar mai fi vorba de cuvântul tău contra cel al lui Patrick.

Felix oftă.

— Pui și tu atâtea întrebări.

— Ei bine, de ce n-ai trimis-o la poliție?

— De fapt, când s-a ajuns aici, m-am îndoit c-o să se ducă.

— Deci ai băgat-o în sperieți și ai trimis-o să se ascundă în strada Little Carbery.

— Nici vorbă. N-am făcut decât să-i sugerez că poate i-ar prinde bine un pic de liniște și pace, timp în care să-și facă ordine-n gânduri. S-a arătat foarte recunoscătoare. Ce-i drept, i-am explicat că s-ar putea să planeze și asupra ei o oarecare amenințare, dacă rămâne aici și se apucă să

spună altcuiva tot ce știe, dar am avut grijă să n-o sperii prea tare.

— Destul cât s-o expediezi la Londra cuprinsă de-o panică nebună, fără să-și ia măcar o periuță de dinți.

— Știi, câteodată am impresia că se acordă o importanță exagerată periuțelor de dinți, spuse Felix.

— I-ai dat cheia de la apartament?

— Bine-nțeles.

Expresia lui mă lăsă perplexă. Mă privea satisfăcut, cu o mină calmă, care de obicei trăda faptul că-i pierdut într-o visare ce-l încântă peste măsură. Deodată am început să am suspiciuni.

— Felix, chiar s-au întâmplat toate astea? am întrebat.

— S-au întâmplat, răspunse el.

— A venit aici să-ți ceară sfatul, ți-a spus ce i-au povestit soții Bodwell despre calitatea lor de martori la întocmirea unui testament și ai trimis-o la Londra?

— Nu asta ți-am zis și eu?

Mi-am privit ceasul de mână.

— N-a avut încă timp să ajungă la tine acasă, dar când o să ajungă, o să-i dau telefon, să văd ce are de spus despre toate astea.

— Asta voiam să-ți propun și eu, zise Felix. Ține la tine.

O să-i pară bine să te-audă. Telefonul tău o va îmbărbăta.

Spusele lui sugerau că, într-adevăr, o trimisese la el acasă. Dar căutătura continua să mă lase perplexă. Simțeam că,

neîndoielnic, îmi ascunde ceva, dar nu-mi dădeam seama dacă-i vorba despre ceva ce-i spusese Meg sau despre vreo ispravă de-a lui. N-aș fi obținut însă nimic hărțuindu-l cu întrebările, așa că l-am lăsat în pace și m-am dus la bucătărie să scot cumpărăturile din coș. Abia mă apucasem de treabă, că a sunat soneria.

În ușă era inspectorul-șef Chance, însoțit de tânărul sergent.

Sergentul îmi zâmbi atât de voios, încât părea că-i de-a dreptul încântat să mă revadă. Domnul Chance mă salută ursuz. Intră târșâindu-și picioarele. Lăsa impresia că, după el, n-are nici un rost să se grăbească într-o chestiune absolut neînsemnată.

I-am condus pe cei doi în salon, unde Felix părea să fi adormit întins pe canapea. În realitate, doar închisese ochii, și de-ndată ce detectivii intrară în cameră, ochii i se deschiseră strălucitori, șireți și oarecum pregătiți pentru interogatoriul care avea să urmeze. Sări în picioare, îi pofti pe cei doi oaspeți să ia loc și-i întrebă dacă nu li se pare că-i prea devreme ca să le ofere ceva de băut. Refuzară să fie serviți cu băutură, însă dădură curs invitației de-a lua loc pe scaune, deși domnul Chance păru s-o facă în silă, parcă expunându-se riscului de-a stabili, în acest fel, o relație socială, pe care nu și-o dorea deloc, cu Felix și cu mine.

— Aș dori să vă pun doar două-trei întrebări, spuse el. N-o să vă răpesc mult timp. Doar cât să verific două-trei lucruri pe

care i le-aţi spus azi-dimineaţă sergentului Peabody. Vreau să ştiu cu exactitate ora la care au plecat soţii Bodwell din Londra după vizita doamnei Freer. Mi-o puteţi spune?

— Cred că i-am spus sergentului că s-a-ntâmplat în jurul orei nouă, răspunse Felix.

— Sânteţi sigur? Nu v-aţi mai gândit la chestiunea asta?

— Nu, era în jurul orei nouă sau la scurtă vreme după nouă.

— Nu se poate să fi fost mai devreme?

— A nu, decât cu câteva minute în plus sau în minus.

— Păcat, spuse domnul Chance pe tonul resemnat al omului obişnuit cu decepţiile în profesia lui. Sunteţi sigur, în continuare?

— Cât se poate de sigur.

— Atunci, se ridică întrebarea de ce au venit aici. V-aţi mai gândit şi la altceva între timp, de la discuţiile de azi-dimineaţă cu sergentul Peabody?

Felix scutură din cap fără cea mai mică ezitare. Avea o expresie afabilă, de om dispus să dea o mână de ajutor.

— Din păcate, nici una.

— Dar i-aţi cunoscut bine.

— Am crezut că-i cunosc.

— Nu v-au sugerat niciodată că au prins cu mâţa-n sac pe cineva de-aici, pentru care ar merita osteneala să se înapoieze, să vadă cu ce s-ar putea alege înainte de-a porni în căutarea unei slujbe noi?

— Nu, răspunse Felix. Dacă asta au făcut, mie în nici un caz nu mi-au spus nimic.

Îmi venea să-l dau de gol. Voiam să-l întreb cum rămâne cu testamentul la a cărui întocmire asistaseră în calitate de martori şi care, probabil, le dăduse prileul să-l strângă cu uşa pe Patrick. Dar, exact în clipa în care am vrut să deschid gura, mi-am dat seama că niciodată n-auzisem despre testament decât ceea ce-mi spusese Felix şi era foarte posibil ca şi acesta să fie o născocire de-a lui. O născocire destul de complicată, chiar şi pentru el, dar nu adevărul garantat. Şi era clar că pe moment n-avea de gând să pomenească despre testament. Nu ştiam ce motive avea în acest sens, dar îmi dădeam seama că dacă aş scăpa o vorbă, ar fi în stare să mă contrazică.

— Nu mi-a venit în minte până acum — spuse el cu un aer îngândurat şi sincer dispus să dea o mână de ajutor —, dar dacă tot aţi adus în discuţie această posibilitate, se prea poate să-l fi avut cu ceva la mână pe domnul Tustin. Dar cred că v-aţi gândit şi dumneavoastră la asta.

— Vreţi să spuneţi că-i posibil să-l fi văzut furând miniaturile, spuse domnul Chance.

— Pare posibil, nu? Erau în casă în clipa-n care le-a furat.

— Da, e foarte posibil, încuviinţă domnul Chance, fără să pară însă deloc entuziasmat. Totuşi, sunt sigur că domnul Tustin nu s-ar fi lăsat în ruptul capului şantajat pentru aşa ceva. Aflase încă înainte de întoarcerea soţilor Bodwell că miniaturile îi aparţin de drept şi că n-a comis un delict, chiar dacă asta fusese intenţia lui iniţială.

— Dar știau soții Bodwell de treaba asta? — întrebă Felix. Nu se putea-ntâmpla să vină în speranța că-i vor stoarce măcar câțiva bănuți? Știau că domnul Tustin e un tip respectabil, genul de om care ține mult la reputația lui. Nu mi-e deloc greu să mi-l imaginez dispus să le cumpere tăcerea cu o sumă infimă.

— Hm. Mda. Bine, păru să mediteze domnul Chance asupra acestei posibilități cu o figură impenetrabilă, care nu lăsa să se vadă ce crede. Dar sunteți sigur că soții Bodwell n-au plecat din Londra mai devreme de ora nouă?

Felix dădu din cap cu un aer grav.

— Regret că mai mult de-atât nu vă pot fi de ajutor.

Îi conduse pe cei doi polițiști la ușă. Când se-ntoarse în cameră, l-am întrebat.

— Felix, nu-i așa că soții Bodwell nu ți-au spus nici o vorbuliță despre faptul că l-au văzut pe Nigel furând miniaturile?

— Nu, răspunse el.

— Atunci de ce-ai încercat așa, dintr-o dată, să-l înfunzi pe bietul Nigel?

— N-am vrut să fiu chiar atât de mojic. Simțeam că ar trebui să-i servesc, totuși, cu ceva. Și nu-i deloc o teorie proastă, nu?

— Bine că măcar n-ai sugerat că el e cel care a omorât-o pe Imogen, deși n-a lipsit mult s-o faci.

— N-avem certitudinea că nu el a făcut-o, nu-i așa, chiar dacă încă n-am scos la iveală un posibil mobil? Dar mai are timp să apară.

— Spune-mi, de ce-i domnul Chance așa

de pornit pe ideea de-a te face să spui că soții Bodwell au plecat din Londra înainte de ora nouă?

— Ah, asta se vede de la o poștă, se-ntinse Felix, în stilul lui, pe canapea. Să ne-nchipuim că aveau la mână pe cineva de-aici, după cum bine știm, de fapt, că-l aveau pe Huddleston, și să ne-nchipuim că voiau să stoarcă niște bani de la el, or, nu-i deloc improbabil că ar fi dat telefon din timp, să se asigure că are banii și să pună la cale întâlnirea. Și să ne-nchipuim că Huddleston le-a dat întâlnire la casa Arliss, a pus mâna pe pistol, i-a împușcat în mașină de cum au sosit, i-a dus la Deepstead, i-a abandonat și a aruncat arma. Bine-nțeles că Imogen ar fi trebuit să fie implicată în povestea asta, fiindcă ar fi fost nevoită să-l urmeze pe Huddleston cu mașina lui, să-l ia cu ea după ce el abandona mașina soților Bodwell și să-l aducă acasă. Și-atunci se prea poate ca el să se fi speriat de faptul că ea știe tot ce-a făcut. I-o fi fost teamă că ea nu-și va putea ține gura în clipa în care va fi încolțită de justiție. Așa că a omorât-o și pe ea. Cu alte cuvinte, nu soții Bodwell au fost uciși fiindcă au asistat la asasinarea lui Imogen, ci aceasta a fost omorâtă deoarece a asistat la uciderea lor. Chance crede că toate aceste detalii se leagă de minune.

— Dar elementul temporar îi anulează această ipoteză.

— Absolut. Dacă soții Bodwell n-au părăsit Londra înainte de ora nouă, n-aveau cum ajunge aici, în cel mai bun caz, mai

devreme de zece și un sfert. Și ar fi trebuit să fie uciși, transportați la Deepstead, iar Imogen și Huddleston ar fi trebuit să se înapoieze acasă înainte de unsprezece fără un sfert, când s-a prăbușit copacul. N-aveau cum ajunge așa de devreme.

— N-ar fi putut ajunge conducând rapid?

— Pe drumuri de țară înguste, cu două cadavre în mașină? Sunt sigur că ar fi mers cât se poate de-ncet, ca să nu atragă atenția asupra lor. Și n-aveau de unde ști c-o să cadă copacul. Nu știau că ar trebui să se grăbească acasă.

— Da, înțeleg.

Eram însă impresionată de ingeniozitatea teoriei lui și nu voiam să mă despart de ea prea curând.

— Când te-ai gândit la toate astea?

— În timp ce Chance mă tot pisa la cap cu ora la care au părăsit soții Bodwell Londra. Mi-am dat seama pe loc încotro bate și tare mă tenta să-i spun că au plecat cu o jumătate de oră sau cu o oră mai devreme decât în realitate, fiindcă ar fi fost încântat să primească acest răspuns.

— De fapt, nu trebuie să fi fost neapărat Patrick și Imogen, am zis. Puteau fi Meg și Paul.

— Numai că nici unul dintre ei n-are mașină, prin urmare cel care a mers în spate ar fi trebuit să ia Rolls-ul și asta ar cam fi bătut la ochi. Sau ar fi putut lua mașina lui Imogen, care era în oraș cu cea a lui Huddleston, însă aceștia ar fi putut sosi acasă înaintea lor și ar fi văzut că lipsește din

garaj. Într-adevăr, singurul lor alibi este acela că au fost împreună la film, ceea ce nici nu este cu adevărat un alibi, pe când Huddleston și Imogen au fost la Trandafirul și Coroana, unde consumatorii îi vor fi ținut minte.

— Îmi închipui că domnul Chance a verificat treaba asta... adică faptul că n-au plecat mai devreme de ora indicată de Patrick.

— Mă-ntreb... — se-ntrerupse Felix, apoi sări în picioare. Știi ceva, cred c-o să mă duc chiar eu să verific treaba asta. O să intru-n vorbă cu ospătarul. Asta-nseamnă că, probabil, voi fi nevoit să comand ceva de băut. Îmi poți face un mic împrumut? Am uitat să mă mai duc azi la bancă, dar îți promit c-o să mă duc mâine.

I-am dat niște bani și a plecat.

Abia după plecarea lui, mi-am dat seama de ce era atât de fericit, cu capul în nori. Se și vedea în postura de mare detectiv. Mi-am dat seama că de azi-dimineață jucase întruna acest rol. Nu era dispus să le expună polițiștilor nici una dintre ipotezele lui nu fiindcă ar fi avut ceva de ascuns ori fiindcă s-ar fi temut că n-or să-l creadă, ci fiindcă voia să rezolve singur misterul.

Expedierea lui Meg la Londra devenea astfel justificată. Mulți dintre marii detectivi din romanele polițiste își făcuseră un obicei din a ascunde martorii importanți prin niște hoteluri de mâna a treia până-n clipa în care puteau fi scoși la iveală cu un maximum de dramatism. Numai că, din câte-mi aminteam

eu, martorii aceia dispăreau în chip nefericit exact atunci când era mai mare nevoie de ei. Asta făcea parte din scenariu.

Gândul acesta avu darul să mă neliniștească. Nu l-am luat însă foarte în serios, deoarece, la urma urmei, Meg nu știa ce rol joacă în plăsmuirile lui Felix și nu trebuia să se conformeze întru totul regulilor.

Cu toate astea, îmi doream s-o fi trimis la poliție în loc s-o expedieze la el acasă, fiindcă acolo ce altceva putea face decât să-și piardă timpul până ce se hotăra să facă poliției destăinuiri în legătură cu testamentul la a cărui întocmire au fost de față soții Bodwell, or, până la urmă asta și trebuia să facă, oricât de mult ar fi vrut să-l protejeze pe Patrick. Însăși dispariția ei ar sugera poliției că ascunde ceva și, o dată ce aveau această certitudine, polițiștilor nu le lua mult timp să afle ce anume. În condiții de stres, n-ar rezista cine știe cât. Ar ceda curând. Firește, întâi ar trebui s-o găsească, dar nu mi se părea că asta ar reprezenta o dificultate pentru ei. Una peste alta, păcat că marele detectiv se comportase atât de iresponsabil.

Se întoarse după aproximativ o oră, cu un aer solemn și absent. N-avea încă nimic să-mi spună, în afară de faptul că, așa cum spusese și Patrick, acesta împreună cu Imogen fuseseră, în seara crimei, la Trandafirul și Coroana, până în jur de zece și un sfert. Astfel, cădea cu totul ipoteza că ulterior îi omorâse pe soții Bodwell, le transportase cadavrele cu mașina la

Deepstead și apoi se întorsese la casa Arliss înainte de-a se prăbuși copacul.

— N-am pus nici o clipă asta la-ndoială, zise Felix, dar trebuie să verificăm totul. Ei, ce-ar fi să dai un telefon, să vezi dacă Meg n-are probleme?

Tocmai mă gândeam și eu s-o sun. Am luat receptorul, am format numărul și n-am lăsat receptorul în furcă până când n-am auzit telefonul de la celălalt capăt al firului sunând de zece ori.

— Încă n-a ajuns, am zis.

Felix se-ncruntă.

— Dar trebuia să ajungă. A avut suficient timp la dispoziție.

— Poate că avea de gând să mai facă și altceva înainte de-a merge acolo, am zis eu.

— Se poate. O să mai încercăm o dată mai târziu. Ei, și-acum ce mâncăm? Să fac eu ceva de mâncare sau faci tu?

— N-avem decât cotlete, am răspuns. Mă ocup eu de masă.

Răsuflă ușurat, de parcă ar fi avut prea multe pe cap, ca să mai fie-n stare să gătească. Cu toate astea, se furișă în bucătărie, încurcându-mă la tot pasul în timp ce pregăteam masa. Rămase tăcut aproape tot timpul, sorbind un whisky subțiat în stilul lui, dar părea să aibă nevoie de un auditoriu, căruia să-i comunice reflecțiile sale profunde.

— Nu — mormăi el după puțin timp, pe când cotletele începeau să sfârâie în uleiul încins — nu se leagă?

— Te pomenești că scârțâie vreuna din

ideile tale strălucite? — l-am întrebat. Ştii ceva, ar trebui să bei un pahar de Bourbon.

Nu-mi răspunse la întrebare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu mă ating de-aşa ceva. Gândul care nu-mi dă pace este că Huddleston şi-ar fi putut da întâlnire cu soţii Bodwell la Deepstead, *înainte* de-a se duce la Trandafirul şi Coroana. Nu m-am gândit să verific ora la care a ajuns acolo cu Imogen, ci numai la care au plecat. Iar soţii Bodwell puteau ajunge la Deepstead mai devreme decât la Allingford, aşa că mai câştigau un pic de timp după plecarea lor din Londra. Dar, fără a mai socoti faptul că poliţia va fi verificat mult mai temeinic decât mine alibiul lui Huddleston, soţii Bodwell în ruptul capului nu ar fi acceptat o întâlnire într-un loc atât de lăturalnic cu drumul acela de ţară. Erau profesionişti. N-ar fi gafat în halul ăsta. Buba e că singurul mobil al lui Huddleston de-a o ucide pe Imogen, care-mi mai vine-n minte, e al naibii de încurcat, nu-i aşa? Vreau să zic ameninţările ei cum că o să-i dea-n vileag măsluirea testamentului. Nu-mi place. Cred în ideile simple.

— Nimeni altcineva nu pare să aibă vreun motiv, am zis.

— Cu excepţia lui Meg. Şi chiar dacă până şi ea îi putea face lui Imogen creierii terci cu un vătrai, mira-m-aş să ştie cum se foloseşte un pistol.

— Cum rămâne, atunci, cu Paul? — am sugerat. Să ne-nchipuim c-o iubeşte pe Meg până-ntr-atât, încât, într-un acces de

sacrificiu de sine, o ucide pe Imogen, astfel încât Meg să se poată căsători cu Patrick şi să trăiască de-a pururi fericită. Nu-i frumos şi simplu?

— Eu vorbeam serios, îmi spuse Felix mustrător.

— Văd, am spus. Dar e-aşa de ciudat să te vadă omul trecut în tabăra îngerilor, că pur şi simplu sunt năucă.

— Aici e vorba de-o mănuşă aruncată imaginaţiei — replică el. De-aia mi se pare totul atât de captivant.

— Ca şi încercarea de-a născoci o modalitate de-a face blatul la metrou, am zis. Ţin minte ce mult te-a captivat găsirea unei soluţii şi, până la urmă, când i-ai dat de capăt, aceasta a fost mult mai istovitoare decât gestul de-a plăti un bilet. Uneori e-o treabă grea să umbli cu fofârlica.

— N-am umblat cu fofârlica, pur şi simplu am încercat să le înşel vigilenţa, zise el. Cotletele alea miros excelent.

— Am putea mânca şi aici, am spus scoţând dintr-un sertar cuţite şi furculiţe. Iar pe urmă o mai sun o dată pe Meg, să văd dacă a ajuns la tine. Dar ce ne facem dacă n-a ajuns?

— Trebuie să fi ajuns până acum, zise Felix.

— Şi dacă nu?

— Atunci, o să ajungă. Nu fi îngrijorată. Ea a ţinut să meargă acolo. A fost foarte încântată de propunerea mea. Numai dacă... — se opri.

— Da?

— I-a mai spus altcuiva unde se duce, înainte de plecare. Nu, sunt sigur că n-ar fi făcut asta. Nu voia să știe nimeni unde merge. E-n ordine, până acum trebuie să fi ajuns acolo.

Dar când, după o jumătate de ceas, am format din nou numărul lui Felix, telefonul sună la nesfârșit, ca și mai înainte, și nu-mi răspunse nimeni.

În cele din urmă, Felix dădu semne de îngrijorare.

— Mi-a promis că n-o să iasă din casă și n-o să deschidă nimănui ușa, zise el. I-am spus că are mâncare în frigider și că mâine o să iau legătura cu ea.

— Mâine? — l-am întrebat. Cu ce se schimba situația până mâine? N-o să planeze, ca și azi, primejdia asupra ei? Dac-a avut vreun rost s-o trimiți la Londra, n-ar fi mai bine să rămână în continuare acolo?

— Dar se află acolo? Ori s-a răzgândit și n-a mai plecat deloc? Ori a fost împiedicată să plece?

— Poate că s-a-ntors acasă, am zis. Poate s-a mai liniștit după ce-a stat de vorbă cu tine și s-a dus acasă. Ce-ar fi să dau un telefon la casa Arliss și să-ntreb dacă-i acolo?

— Da, sună-i, spuse Felix.

Era îngrijorat și stătea ca pe ace.

Am format numărul casei Arliss și aproape imediat mi-a răspuns Paul. Pesemne că stătuse lângă telefon, așteptând să-l audă sunând. De cum am deschis gura, l-am auzit inspirând adânc înainte de-a se căzni să răspundă pe-un ton relativ calm.

— Ah, dumneavoastră erați, doamnă Virginia?

— Da. Meg e acolo? — l-am întrebat.

— Nu, nu e, răspunse el.

— Ne întrebam pe unde-o fi umblând, am urmat. Știi cumva unde s-a dus?

Vocea i se ascuți.

— Nu știu și sunt al naibii de îngrijorat. N-avea obiceiul ăsta. Vreau să zic, să dispară de-acasă înainte de prânz, fără a spune cuiva o vorbă. E drept că ne-am cam luat la harță înainte de plecarea ei și la început am crezut că din cauza asta a și plecat și o să se-ntoarcă de cum o să-i treacă supărarea, dar nu s-a-ntors și nici măcar n-a dat un telefon, și nu știu ce să fac.

— De ce v-ați certat? — am întrebat.

— Nu pe cine știe ce chestie. Am aruncat o vorbă nițel cam jignitoare la adresa lui Patrick, cum că, fiind avocatul mătușii Evelyn, mare nătărău a fost de n-a aflat că ea n-avea nici un sfanț de lăsat moștenire, iar lui Meg i-a sărit muștarul că mi-am permis să-l critic. Nu-i așa că-i groaznic ce reprezintă pentru ea chiar și acum, când știe totul despre el și Imogen? Trebuie să-și dea seama că pentru el ea nu înseamnă nimic.

— Ai încercat să-i dai un telefon, să-l întrebi dacă n-a văzut-o cumva? — l-am întrebat.

— Da, l-am căutat la birou și, mai târziu, acasă și mi-a spus că nu știe nimic. Părea îngrijorat, dar nu cred că-i păsa cu adevărat.

— Ai sunat la poliție?

— Încă nu. N-am vrut s-o fac să se simtă

hăituită, în caz că tot ce și-a dorit a fost o clipă de singurătate. Dar acum, că s-a făcut așa de târziu, ar trebui să sun. Ce ziceți?

Tocmai voiam să-i spun că, după părerea mea, ar trebui să sune, când Felix mi-a smuls telefonul din mână. Stătuse lângă mine și auzise aproape tot ce-mi spusese Paul.

— Eu unul încă nu m-aș duce la poliție, Paul, zise el. Dă-mi un pic de timp. Cred c-am s-o găsesc și probabil că asta o să-i convină mai mult decât să se știe cu poliția pe urmele ei.

— Știi, deci, unde-ar putea fi? — întrebă Paul.

— Mi-a venit o idee grozavă, răspunse Felix.

Am vrut să-i înșfac telefonul din mână și să-i spun lui Paul să nu ia-n seamă cuvintele lui Felix, dar acesta îmi pară gestul cu un braț.

— Dacă mă-nșel, o să revin cu un telefon îndată — zise el — și-atunci o să te poți adresa poliției.

Puse receptorul în furcă.

— Ce-ți veni să vorbești așa cu bietul băiat? — l-am întrebat furioasă. Vezi bine că e înnebunit de îngrijorare și habar n-ai unde-i Meg, acum, când știi că nu-i la tine acasă.

— Ba am habar, spuse Felix. Ideea mi-a venit în timp ce vorbeai la telefon. Haide, să mergem și s-o luăm.

Porni spre ușă. Am rămas locului.

— Unde este? — l-am întrebat.

— La Huddleston.

— Dar el a zis că n-a văzut-o.

— Scrie undeva c-a spus neapărat adevărul?

— Ce te face să crezi că-i la el?

— Faptul că nu poate sta departe de el. Și acum am certitudinea că ea a ajuns la concluzia că dacă o să-i împărtășească bănuielile ei în legătură cu testamentul, el va fi în măsură să-i ofere o explicație. Să mergem, nu cred c-avem timp de pierdut.

Ceva din tonul lui mă făcu să simt un sloi de gheață pe șira spinării. Înzestrat cu o intuiție ieșită din comun, care-i permitea să fie un farsor desăvârșit, Felix avea deseori dreptate în privința oamenilor în situații în care flerul meu dădea invariabil chix. Am pornit cu el, deși nu-l credeam întru totul.

Am luat mașina lui, la volan urcând el. Afară încă nu se întunecase complet, dar era în amurg, cea mai înșelătoare lumină a zilei, când umbrele par corpuri solide, iar corpurile solide par imateriale Ambiguitatea luminii crepusculare îmi sporea starea de încordare. De vreo două ori am dat să-i spun ceva lui Felix, dar el nu mi-a răspuns. Părea să se concentreze exclusiv asupra șofatului. Știam însă că-i doar o aparență, la fel de înșelătoare ca și amurgul nedeslușit prin care mă purta. Conducea excelent, acordând acestei activități o infimă parte a capacității sale de concentrare. Concentrarea lui de-acum fie ținea de rolul său de mare detectiv, fie era aplecată asupra unui lucru despre care până acum nu-mi spusese nimic.

Am ocolit piața de zarzavaturi și am intrat

pe o stradă care pornea din piață și ducea spre blocul lui Patrick. Locuia singur și curățenia i-o făcea dimineața o menajeră. Cel mai adesea lua masa în diferitele restaurante ale orașului. Nu era un tip așezat, ca Felix, în stare să se descurce singur. Când am cotit pe aleea care ducea la blocul lui, o clădire în stil pseudo-georgian, din cărămidă roșie, eram sigură că nu-l vom găsi acasă, că o fi cinând undeva în oraș și că plimbarea noastră se va dovedi zadarnică.

Dar exact în momentul în care Felix dădea să cotească într-un spațiu liber din parcajul aflat în fața blocului, din casa scării au apărut două siluete care s-au oprit o clipă la lumina becului. Erau Meg și Patrick. Acesta o ținea pe Meg de cot și păreau angajați într-o discuție serioasă. Porniră pe alee către o mașină parcată ceva mai departe de-a noastră.

Felix dădu grăbit în marșarier și ieși din spațiul în care se pregătise să parcheze.

— Uite-l că are mașina, zise el. Cum a reușit să ocolească ulmul ăla căzut la pământ?

— Nu-i a lui, am răspuns. Probabil a închiriat-o.

Mă pregăteam să cobor din mașină, cu gând s-o strig pe Meg.

Felix mă trase înapoi și, aplecându-se peste mine, trase portiera.

— Nu, nu acum, îmi spuse el. Acum o să-i urmărim.

CAPITOLUL ZECE

Aveam să-mi dau seama curând încotro se deplasează mașina din fața noastră.

— O duce acasă, am zis.

— Perfect, spuse Felix. Asta și speram să facă.

— Deci n-ai crezut nici o clipă că ar fi în primejdie alături de el.

— În privința asta, e mai bine că ne-am luat măsuri de prevedere, decât să avem regrete mai târziu.

— Sau te-ai gândit că ea ar putea reprezenta un pericol pentru el?

— Nici asta n-ar fi fost imposibil, răspunse Felix. Din câte-mi amintesc, ți-am spus că ai fi uimită să afli că știe să folosească un pistol, dar, din câte știu, de mică a crescut cu un pistol în casă. Sunt unii părinți care-și învață copiii niște lucruri extraordinare.

— Oricum, se pare că n-a pus prea mare preț pe sfatul tău, de a se duce la Londra.

— Nu, și presupun că nu s-a gândit o clipă să plece. Stând de vorbă cu mine, n-a făcut decât să-și limpezească, într-un fel, intențiile. Și-a dat seama că cel mai mult și cel mai mult dorește să-i dea lui Huddleston o șansă de a o convinge de corectitudinea lui. Și, după cum se prezintă situația, se pare c-a reușit s-o convingă.

Mașina închiriată de Patrick opri la un stop. Felix frână în urma lui. De-acum era întuneric și nu mai distingeam deloc siluetele celor doi pasageri aflați în mașina din fața noastră, cu

excepția capetelor lor profilându-se la lumina felinarelor de pe stradă. Patrick nu privea deloc în urmă și nu părea să-și fi dat seama că-i urmărit. Dacă-și dăduse cumva seama, asta oricum nu-l deranja.

Când stopul trecu pe verde, porni drept înainte și Felix îl urmă îndeaproape. L-am întrebat de ce-și continuă urmărirea în loc să ne-ntoarcem în strada Ellsworthy, dar nu-mi răspunse și nu am mai repetat întrebarea. Expresia feței lui sugera iarăși o concentrare profundă și știam că degeaba aș încerca să aflu la ce se gândește. Se putea-ntâmpla să nu se gândească la absolut nimic, dar n-ar fi recunoscut asta în ruptul capului. Reduse viteza când Patrick opri în poarta doamnei Arliss, ca să vadă dacă o să intre-n casă împreună cu Meg sau dacă doar o lasă în poartă, credeam eu, însă când cei doi coborâră din mașină și-o luară pe jos, pe alee, Felix frână în imediata apropiere a mașinii lui Patrick și coborî.

— Să mergem — îmi zise în clipa în care am pus piciorul pe trotuar —, a sosit timpul să facem odată ordine-n povestea asta, că dacă nu, Dumnezeu știe ce-o să se mai întâmple.

— Tu ai de gând să faci ordine? — l-am întrebat.

— De ce nu? — zise el pornind pe alee. De-o bucată de vreme încoa' am certitudinea că știu ce s-a-ntâmplat, dar până acum n-aveam idee cum să abordez situația. Dacă aș fi comis o cât de mică greșeală, numai bine l-aș fi avertizat pe ucigaș că știu cine e.

Și nu vreau să scape nepedepsit de lege. În mod normal, nu sunt un tip răzbunător din fire, doar mă cunoști, și mă-ndoiesc al naibii și de valoarea pedepsei în sine, dar soții Bodwell, iartă-mă că mă repet, au fost prietenii mei, și simt că le sunt dator cu demascarea celui care i-a ucis. Odată demascat, poliția n-are decât să preia cazul.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-l preia din capul locului? — l-am întrebat. Vreau să zic, în caz că știi ceva ce le-ar putea fi de folos.

Ne-am abătut de pe alee și am luat-o pe gazon, ocolind copacul prăvălit în drum.

— Am o seamă de avantaje de care ei nu se bucură, ai să vezi, spuse Felix.

Glasul lui avea o înverșunare care mă lăsă perplexă. Mă-ntrebam dacă chiar s-a gândit la vreun plan ce l-ar demasca pe asasin sau dacă totul ține de-o șaradă la care va renunța de-ndată ce vom intra în casă. Tăcurăm, amândoi în timp ce urcam treptele de la intrare și Felix sună la ușă.

Ne deschise Meg. Din felul în care-i zâmbi Felix, fără urmă de înverșunare pe chip, mi-am zis că am avut dreptate să presupun că totul nu-i decât o șaradă în stilul lui. Întorcându-i zâmbetul, Meg păru să se fâstâcească și obrajii ei palizi se îmbujorară un pic.

— Vedeți, până la urmă n-am mai plecat la Londra, zise ea. Trebuie să vă dau înapoi cheia. Mă simt groaznic, pentru că ați fost atât de înțelegător, dar simpla discuție pe care am avut-o cu dumneavoastră mi-a fost de mare folos, și, după ce am plecat de la

dumneavoastră, mi-am dat treptat seama că, de fapt, nu-i nevoie să fug și să mă ascund. Nu-mi lipsise decât curajul de-a lămuri situația cu Patrick. Așa că am făcut o lungă plimbare cu autobuzul până când s-a făcut ora de întoarcere a lui Patrick de la birou, după care m-am dus la el acasă și i-am împărtășit temerile mele. Și mi-a explicat totul. Ce minunat! N-ar fi trebuit să-mi fac deloc griji. Mă simt atât de neroadă că am fost în stare să-l bănuiesc. Dar poftiți înăuntru și ascultați-i singuri explicațiile. Tocmai avea de gând să le vorbească și celorlalți.

Ne conduse în salon.

Această încăpere mi se păruse dintotdeauna apăsătoare. Era o încăpere sortită întrunirilor oficiale, între persoane care nu se prea agreau unele pe celelalte. Nimănui nu-i dăduse prin cap să tragă perdelele la loc și geamurile înalte, dezvelite, erau niște glaciale dreptunghiuri de smoală ce reflectau în chip straniu lucrurile din încăpere. Putea fi o odaie excelentă pentru conducerea unei anchete, dacă chiar asta avea de gând să facă Felix, dar nu-mi venea să mai cred că intenționează una ca asta. Părea prietenos și cuprins de-o ușoară sfială, nu tocmai convins că-i binevenit și n-avea deloc aerul omului venit ca să incrimineze pe cineva.

În salon se aflau Nigel, Paul și Patrick. Nigel stătea pe covorașul din fața șemineului, cu spatele la vatra goală, Paul se săltă de pe o canapea mică, tare, iar Patrick ținea cu două mâini spătarul unui scaun, stând

aplecat deasupra lui de parcă s-ar fi aflat la tribună, gata să înceapă o cuvântare, ceea ce, într-adevăr, intenționa să și facă. Sosirea noastră îi amână pentru o clipă începerea discursului.

— Doresc să vă fac o mărturisire, zise el. Poate că ar fi trebuit s-o fac mai devreme, dar n-am acordat importanță chestiunii în discuție până când Meg m-a făcut să-nțeleg că unele dintre acțiunile mele ar putea fi răstălmăcite. Așa că, dacă n-aveți nimic împotrivă, o să-i dau drumul. E vorba de ultima dorință și ultimul testament al doamnei Arliss.

Zâmbi auditoriului, vrând parcă să nu fie luat foarte în serios.

Paul se așezase între timp la loc, pe canapea, iar Meg lângă el. Felix se apropiase de una dintre ferestrele înalte și privea bezna din grădină, cu spatele la cameră. Părea mai curând să-și studieze imaginea reflectată de geam decât să-l asculte pe Patrick. M-am așezat pe unul din scăunelele victoriene și am rămas cu ochii ațintiți asupra chipului lui Patrick în timp ce vorbea. Nu că mi-ar fi spus mare lucru. Nu se uita la noi ca la niște prieteni, ci, mai curând, ca la un grup de clienți pe care nu-i cunoaște bine, dar pe care e de datoria lui profesională să-i îmbărbăteze.

— Fapt e — zise el cu vocea lui plăcută, sonoră — că doamna Arliss m-a chemat cu câteva zile înainte de moartea ei nu numai ca să-i distrug ultimul testament, ci să-i și întocmesc unul nou. Unul cu totul

extraordinar. La data aceea, desigur, nu știam că nu mai are bani de lăsat moștenire și cred că de-acum nici ea nu mai știa. S-a apucat să-mi dea instrucțiuni potrivit cărora le lăsa moștenire sume uriașe unor servitori care o părăsiseră cu ani în urmă. Despre vreo doi dintre ei, întâmplător, știam că muriseră. Dacă acești bani ar fi fost trecuți pe numele lor, ar fi fost moșteniți de rudele lor, de-a căror existență doamna Arliss nici n-avea habar. În plus, lăsa o sumă frumoasă pentru înzestrarea unui spital din Allingford, care urma să poarte numele ei, chestie care mi s-a părut bizară în clipa în care mi-a căzut fisa că suma donată în acest scop era cu mult mai mare decât îmi închipuiam că-i mai rămăsese. Apoi, dorea ca în piața orașului să i se înalțe o statuie soțului ei. Cred că asta mi-a deschis ochii la ce se întâmplă. Sărmana femeie își pierduse mințile. Și, vă dați seama, a rămas la aprecierea mea cum să procedez într-o problemă atât de lunecoasă. A trebuit să decid foarte rapid ce am de făcut. Să-ncerc s-o conving să renunțe la acest testament pe care părea atât de pornită să-l vadă întocmit? Să mă-mpotrivesc voinței ei și să-i aduc aminte că are rude de care ar trebui să-i pese? Firește, acesta a fost primul impuls pe moment. Dar, sincer vorbind, mi-am zis că n-o să aibă nici un efect. Singurul lucru la care se mai gândea era cum să imortalizeze numele de Arliss în Allingford. Un lucru groaznic de întristător la o femeie care toată viața ei a fost atât de sagace și de realistă.

Tuși discret, parcă cerându-și scuze pentru această cădere în sentimentalism.

— Mai aveam și alternativa de-a o lăsa să semneze testamentul — continuă el —, urmând ca Imogen și Nigel să-l conteste după moartea ei. Eram sigur că n-ar întâmpina greutăți în acest sens și poate că asta ar fi trebuit să și fac. Dar mai aveam la îndemână și o soluție mult mai simplă, care avea să scutească pe toată lumea de necazuri. Mi-era foarte simplu să distrug testamentul fără a-i pomeni nimănui nimic. Și asta am și făcut. Am făcut-o din prietenie, sper să mă-nțelegeți. Eu unul n-am urmărit nici un câștig, n-am dorit decât să scutesc familia de un proces plictisitor. Și nici unul dintre voi n-ar fi trebuit să afle ce s-a-ntâmplat, dacă doamna Arliss n-ar fi avut inspirația să semneze testamentul în prezența unor martori și nu ar fi insistat să fie de față și soții Bodwell. La data aceea prezența lor nu m-a îngrijorat cine știe ce. Nu știam decât că-s niște servitori excelenți, habar n-aveam că, în paralel, erau și șantajiști de meserie. Dar după moartea doamnei Arliss, când au auzit că testamentul a fost întocmit acum un an, și-au dat imediat seama ce am făcut și cred că alaltăseară au venit aici ca să-mi stoarcă niște bani în schimbul tăcerii. Din nefericire pentru ei, însă, nu m-au găsit. Dacă s-au dus mai întâi la mine acasă, au aflat, pesemne, de la portar, că am ieșit în oraș cu domnișoara Dale și s-or fi gândit că am venit încoace. Și, de fapt, aici ne-am și întors, dar, până s-ajungă soții Bodwell, eu

plecasem și au nimerit prost, exact în momentul când era ucisă Imogen. Dar asta-i o altă poveste. Ceea ce vreau eu să-nțelegeți sunt faptele care m-au determinat să distrug testamentul, lucru aflat de Meg de la soții Bodwell, ea însă mi-a înțeles greșit intențiile. Cred că am reușit s-o conving că n-au fost chiar atât de rele cum a crezut ea și sper că mă veți ierta și voi pentru iresponsabilitatea de care am dat dovadă, deși n-am încercat decât să vă fiu de ajutor.

La sfârșitul acestui discurs nu se înclină, dar avea un aer de parcă aștepta aplauze.

Nigel tuși jenat și se balansă, nu tocmai în apele lui, de pe un picior pe altul. Paul o cuprinse cu brațul pe după umeri pe Meg și o trase mai aproape dè dânsul. Ea se rezemă de el, găsindu-și parcă astfel o poziție confortabilă. Felix se-ntoarse de la fereastră, aprinzându-și în acest timp o țigară, și-l privi pe Patrick îndelung, îngândurat.

— Frumoasă poveste, nimic de zis, spuse el. Artistică. Îmi place. Lămurește totul foarte frumos. Din păcate, nu cred o iotă din ea.

Patrick se împurpură la față.

— Ce vrei să insinuezi?

— Foarte simplu, răspunse Felix. Soții Bodwell mi-au spus că doamna Arliss, până la a doua congestie cerebrală, a fost perfect normală mintal. Și mai este știut și faptul că doamna Arliss a afirmat că vrea să-i facă dreptate lui Imogen. Așadar, dacă presupunem că era perfect conștientă de faptul că n-are nici un sfanț de lăsat moștenire, este limpede că în ultimul ei

testament i-a lăsat lui Imogen singurele valori pe care le mai avea, miniaturile, iar lui Nigel resturile aproape inexistente ale averii ei. Dar tu nu știai că nu mai are bani, așa că ai distrus testamentul acesta, dorind ca Imogen să moștenească, potrivit instrucțiunilor din testamentul anterior, ceea ce credeai c-ar fi o avere uriașă. Nu erai deloc nerezonabil procedând așa, trăgând nădejde să te-nsori cu Imogen, dar i-ai destăinuit și ei ceea ce făcuseși, chestie nu tocmai inteligentă din partea ta, pentru că atunci când ai încercat să contramandezi căsătoria, ea te-a amenințat că, dacă n-o iei de nevastă, te demască. La care ți-ai ieșit din minți și i-ai făcut țeasta zob cu vătraiul. Exact asta au văzut soții Bodwell pe fereastră.

Roșeața din obrajii lui Patrick pieri, tenul măsliniu fiindu-i cuprins de paloare.

— Ești nebun, făcu el. În seara aceea m-am înțeles cu Imogen să ne căsătorim. Ne doream această căsătorie. Banii nu contau.

— Dar în privința testamentului am dreptate, i-o întoarse Felix. Toate bazaconiile astea cu spitalul Evelyn Arliss și așa mai departe — toate astea le-ai născocit ca să ascunzi faptul că adevăratul motiv pentru care ai distrus ultimul testament a fost convingerea ta că o să faci din Imogen o femeie bogată.

— Să zicem c-așa stau lucrurile — ripostă Patrick pe un ton din ce în ce mai violent —, nu că ți-aș da dreptate, însă chiar de-ar fi să fie cum zici tu, înseamnă că eu am ucis-o pe

Imogen? Doamne sfinte, am iubit-o, măi omule! De ani de zile o iubeam!

Felix părea resemnat.

— Prin urmare, nu-ţi place teoria mea. Sincer să fiu, am întors-o pe toate părţile împreună cu Virginia şi nici noi nu suntem întru totul încântaţi de ea. Imogen a stat atâta timp nemăritată. N-ar fi speriat-o prea tare gândul c-o să mai rămână o vreme şi de-acum încolo. Dar mai am un car cu ipoteze. Una în legătură cu Nigel, de pildă.

Nigel tresări. Părea că-l furaseră gândurile. Rămase cu ochii la miniaturile care erau ale lui numai şi numai datorită calculelor greşite ale lui Patrick.

— Iartă-mă, zise el. Mi-ai spus ceva?

— Ziceam că-i posibil ca tu să-i fi ucis pe Imogen şi pe soţii Bodwell, spuse Felix.

— Doamne Dumnezeule!

— Nu-i deloc o ipoteză proastă, urmă Felix. Dacă soţii Bodwell te-au văzut subtilizând miniaturile şi au venit ca să te ameninţe, iar tu i-ai împuşcat şi i-ai dus cu maşina la Deepstead şi Imogen te-a zărit la întoarcere ud ca un burete, ai fi putut-o ucide foarte bine, ca s-o reduci la tăcere.

— Da, spuse Nigel gâfâind. Da, înţeleg. Aproape că-i posibil. Şi bine-nţeles că a doua zi dimineaţă mi-aş fi curăţat şi noroiul de pe pantofi, nu? Acest aspect nu mi-ar fi scăpat din vedere. Numai că mi se pare că nu m-am purtat întru totul raţional, deşi nu sunt un tip iraţional. Recunosc, am scăpări, cum a fost subtilizarea miniaturilor, dar de ce mi-ar fi fost frică de dezvăluirea soţilor

Bodwell dacă, între timp, îmi înapoiasem miniaturile? Se puteau gândi că mă au la mână şi puteau veni aici să vadă cu ce s-ar putea alege la afacerea asta, dar sunt sigur că puteam ajunge la o înţelegere cu ei, în câteva minute, vorbind omeneşte. Era destul să vadă miniaturile puse la loc pe pereţi ca să-şi dea seama că au rămas cu buzele umflate.

— M-am temut c-o să te ducă mintea la asta, zise Felix. Desigur, ai perfectă dreptate. Soţii Bodwell te-ar fi putut expune ridicolului, însă ar fi trebuit să fii un caz patologic ca să faci din asta un motiv suficient pentru comiterea unei crime. Nu-nseamnă că ucigaşul nostru n-ar fi un caz patologic. Sunt convins că este. Majoritatea ucigaşilor, cel puţin în societatea noastră, la ora actuală, sunt cazuri patologice. În anumite societăţi şi în anumite momente ale istoriei, de pildă la vreme de război, când este activ încurajată, omuciderea poate deveni o activitate perfect normală. Dar în cercul nostru restrâns, cu greu am putea-o considera o idee rezonabilă.

— Vorbeşti despre un „ucigaş", îl întrerupse Meg. În legătură cu mine n-ai nici o ipoteză?

— Ei bine, adevărul este că am, îi răspunse Felix cu amabilitate, parcă gândindu-se să-i facă hatârul de-a nu o exclude dintre suspecţi. Dacă n-ai nimic împotrivă să mă refer la el, ai un motiv excelent de-a o fi suprimat pe Imogen. Ai simţit că te roade gelozia, nu-i aşa, când ai

auzit de legătura ei cu Huddleston? Şi eşti destul de puternică pentru a fi fost în stare s-o omori cu vătraiul şi, din câte ştiu, eşti foarte versată în folosirea unui pistol, aşadar e foarte posibil ca tot tu să-i fi ucis şi pe soţii Bodwell...

— Asta e strigător la cer! — răcni Patrick furios. Destul cu trăncăneala. Meg nu i-ar putea face rău nici unei muşte. Cât despre gelozia sa, ei bine, mi-ar plăcea să cred că-nsemn pentru ea chiar aşa de mult, dar nici cât negru sub unghie nu cred că lucrurile stau chiar aşa.

— Eşti modest, constată Felix. Nu-i aşa că, în privinţa asta, am dreptate, Meg?

Meg îl privi pe Patrick cu un zâmbet ce aducea a scuză.

— Cred că aveţi dreptate. Din păcate, o bucată de vreme mi-am pierdut capul. Dar nu-ţi fă griji, Patrick. Acum nu mi-e jenă să dau cărţile pe faţă, pentru că între timp mi-am mai venit în fire. Ştiu că m-am purtat îngrozitor de prosteşte. Tu n-ai însă nici o vină. Şi-acum, de fapt, totul s-a terminat şi, curios, nici nu mai ţin minte ce-am crezut că simt. Probabil mă credeţi foarte copilăroasă.

— Dar spune-mi, din pură curiozitate — zise Felix —, ştii să tragi cu un pistol?

— Nu — răspunse ea —, niciodată n-am mânuit un pistol.

— Ştii să conduci o maşină?

Meg rămase cu gura căscată.

— Nu.

— N-ai condus niciodată?

— Nu.

— Tu n-ai avut nicicând carnet de conducere?

— Niciodată.

Felix zâmbi binevoitor.

— Ei, deci aşa. Iată un lucru care poate fi dovedit, spre norocul tău, deoarece soţii Bodwell au fost transportaţi la Deepstead cu maşina şi lucrurile negative cu greu pot fi dovedite. E destul de greu să dovedeşti că nu ştii să tragi sau că nu poţi ucide pe nimeni cu un vătrai, ori că de-acuma nu-l mai iubeşti pe Patrick. Poliţia poate afla însă cu uşurinţă dacă ai luat vreodată examenul de conducere auto şi dacă ai avut vreodată carnet de şofer. Eşti sigură că mi-ai spus adevărul, eşti sigură, căci dacă nu, poliţia o să-i dea curând de urmă?

Nu era om care să vorbească mai neînduplecat decât Felix despre necesitatea ca alţii să spună adevărul.

Meg clătină din cap scurt.

— Adevărul e că mă simt un pic penibilă în privinţa asta, dar încă n-am învăţat să conduc. Nu mi-am putut permite să-mi cumpăr o maşină, aşa că nu mi s-a părut important să obţin carnetul.

— Aşa mi-am zis şi eu — urmă Felix —, dar am vrut să mă conving. Aşadar, a mai rămas Paul.

Amabilitatea de pe chipul lui Felix dispăru fără veste. Totodată îi pieri şi aerul teatral cu care vorbise până acum, ifosele de mare detectiv. Era unul dintre rarele momente în care Felix redevenea el însuşi. Părea cu câţiva ani mai bătrân decât de obicei, ca şi

cum încântătorul lui aer tineresc n-ar fi fost decât o mască. De sub pleoapele mult coborâte, cel ce se uită la un Paul aparent uluit era un bărbat matur, trecut prin ciur și prin dârmon, cu o privire pătrunzătoare, perspicace.

— Ai fost de la bun început suspectul meu preferat — zise Felix —, deoarece dintotdeauna mi-au plăcut ideile simple și mobilul tău, în uciderea lui Imogen, era de departe cel mai simplu. Nu-i așa c-ai făcut-o pentru banii ei?

Obrajii rumeni ai lui Paul, atât de asemănători cu ai lui Imogen, se întunecară.

— Nu știu ce tot zici, spuse el. N-avea nici un ban.

— Ba avea, zise Felix. Din punctul ei de vedere, o fi fost săracă, dar foarte multă lume ar fi considerat-o bogată. Avea venituri personale care nu i s-or fi părut îndestulătoare pentru nevoile ei, dar care te-ar fi putut ispiti pe tine, chiar dacă ai fi avut de suportat cheltuielile de înmormântare. Și-n Hampstead avea o superbă căsuță în stil Regency. Cât crezi că face? Optzeci sau nouăzeci de mii? În parte, tocmai de-aceea avea așa de mare nevoie de banii doamnei Arliss, ca să poată întreține o asemenea casă. Am auzit-o spunând că, neavând nici un ban, va trebui probabil s-o vândă și să se mute într-un apartament la bloc, într-o suburbie. Iar tu erai singurul ei moștenitor, nu-i așa? Puteai conta pe moștenirea întregii ei averi până când ți-a spus c-o să se mărite cu Patrick.

Paul sări în sus. Avea fața și gâtul congestionate.

— Dacă vorbești serios...

— De ce n-aș vorbi? — întrebă Felix. Asta s-a-ntâmplat, nu? A fost cumsecade cu tine în copilărie și te-a îngrijit și îi puteai cere mereu bani, la nevoie. Asta, în orice caz, până când ți-ai găsit o slujbă și te-ai dus să locuiești singur într-un apartament. Nu cumva se săturase să mai aibă grijă de tine și-ți spusese să te descurci de unul singur, de-ai ajuns să-i porți pică? Nu știu dacă s-a-ntâmplat așa sau nu, fapt e că te considerai sigur moștenitorul ei. Dar în seara aceea, când te-ai întors cu Meg de la film, Imogen ți-a spus c-o să se mărite cu Huddleston. Nu știu cum s-a întâmplat exact, dar cred că ai intrat cu Meg, ați urcat sus, v-ați spus noapte bună și v-ați dus în camerele voastre, apoi ceva te-a făcut să cobori la parter. Poate că ai văzut fâșia de lumină strecurându-se pe sub ușa acestei încăperi și ți-ai zis că Imogen încă nu s-a culcat și aveai chef să stai la taclale cu ea. În orice caz, ai găsit-o aici și ți-a spus că ea și Huddleston au luat decizia să se căsătorească. Era în al noulea cer, nu-i așa, deoarece descoperise că el vrea s-o ia de soție în ciuda faptului că, din punctul ei de vedere, n-are nici un ban. Și ți-ai dat seama că în scurtă vreme avea să-și facă testamentul, lăsându-i lui totul — îmi închipui că ar fi avut el grijă de asta — și poate că te-a și înțepat oleacă, știind că n-o să mai capeți nimic de la ea. O văd în stare de-așa

ceva. Când voia, știa să fie foarte crudă. Și, pradă furiei și dezamăgirii, ai ucis-o. Apoi i-ai zărit pe soții Bodwell la fereastră.

Paul făcu un pas în direcția lui Felix, apoi se stăpâni, dar brusc mi-am dat seama cât de tânăr și puternic și amenințător pare și cât de mărunt e Felix pe lângă el. Paul, însă, izbucni în râs.

— Toate astea le născocești din mers — zise el —, că-ți place să te ții de chestii din astea. Dar nici măcar nu poți pretinde că ai cea mai neînsemnată dovadă.

— Ba am, spuse Felix.

Paul scutură din cap, încă zâmbind, deși zâmbetul îi părea crispat, de parcă i-ar fi fost pictat pe față.

— E-n regulă, știm cu toții, de mult, ce meșter ești la minciuni, zise el. Dar acum n-ai făcut o glumă prea reușită.

— Nu-i deloc o glumă, replică Felix. Întreab-o pe Meg de ce-a venit să stea de vorbă cu mine azi după-amiază. Știai că a fost la mine în vizită când v-a lăsat cu prânzul neterminat și a dispărut de-acasă? Și știi din ce cauză? Ieri dimineață ați fost împreună la cumpărături și, mergând pe alee, v-ați mânjit pantofii cu noroi, dar ei i-a scăpat acest detaliu până la sosirea poliției, care a vrut să vă verifice toată încălțămintea. Pe urmă și-a adus însă aminte că tu aveai deja pantofii murdari și în momentul în care porneați în oraș, nu numai când v-ați întors de la cumpărături. Și n-a știut ce are de făcut, fiindcă ține la tine și nu voia să te bage de pomană la apă, dar în același timp e o

fată cu conștiință civică, ce respectă legea și căreia îi repugnă crima. Așa că a venit să discute cu mine, deoarece era convinsă c-o să găsească la mine înțelegere...

— Dar eu n-am... — îi luă Meg vorba din gură, apoi se opri, ducând mâna la gură în timp ce se uita năucă de la Felix la Paul.

— Nu-i așa, Meg, c-ai fost în vizită la mine? — o întrebă Felix cu blândețe.

— Ah, ba da — răspunse ea —, dar n-am... adică, eu n-am...

Era și aceasta una din frazele ei neterminate, suspendate-n aer.

— N-ai crezut că-i ceva chiar atât de grav, o termină Felix în locul ei, dar, mi-am zis eu, nu așa cum ar fi vrut ea. Într-adevăr, ce motive ai fi avut să crezi? Tot ce ți-ai dorit era un pic de îmbărbătare. Oricum, asta nu e singura dovadă de care dispun.

— Asta nu se cheamă dovadă, zise Paul. Încearcă altceva, dacă ții neapărat să mă sperii. Nu-i așa, Meg, că nu-i strop de adevăr în tot ce-a îndrugat? Nu ți-ai făcut câtuși de puțin griji din pricina pantofilor mei.

Fata îl privea pe Felix ca hipnotizată și nu răspunse.

— De fapt, am o dovadă cu mult mai bună, zise el pe un ton blajin la auzul căruia m-au cuprins fiori, de sinistru ce era. Am o dovadă concretă. Întâmplarea face că te-am văzut cum i-ai împușcat pe soții Bodwell. Vestea asta te zguduie, nu? Am sperat că n-o să fiu nicicând nevoit să mărturisesc acest lucru, n-am vrut să fiu amestecat în afacerea asta mai mult decât trebuie. Am nădăjduit că

poliţia îl va descoperi pe ucigaş fără ajutorul meu. Vedeţi, am venit aici împreună cu soţii Bodwell când s-au pornit încoace să-l uşureze de nişte bani gheaţă pe Huddleston. N-am intrat în casă, deoarece nu voiam ca el să ştie că-s la curent cu târgul încheiat. Dacă ar fi ştiut, aş fi pus-o pe Virginia într-o situaţie delicată. Mereu o pun în câte o situaţie delicată, deşi fac totul ca să le evit. Soţii Bodwell şi-au lăsat maşina la poartă şi au luat-o pe jos pe alee, iar eu am rămas în maşină. După o vreme i-am auzit întorcându-se, discutau cu cineva şi, în eventualitatea că era cineva cu care n-aveam chef să dau ochii, am coborât din maşină şi m-am adăpostit în întuneric, într-un loc unde nu puteam fi văzut. Şi acel cineva erai tu, Paul. Îi rugai stăruitor şi-i implorai să nu spună nimănui că aşa şi pe dincolo — în clipa aceea nu ştiam despre ce-i vorba, dar era, nu-i aşa, vorba de uciderea lui Imogen — şi le promiteai c-o să le mai trimiţi bani de îndată ce-o să pui mâna pe ei. Şi pe urmă, cum stăteaţi lângă maşină, ai scos pistolul din buzunar şi i-ai împuşcat cu sânge rece. Apoi le-ai înghesuit cadavrele în maşină. Cred că Rita n-a murit pe loc. Am auzit cum gemea. Şi apoi ai plecat cu maşina. După ce-ai lăsat maşina la Deepstead, presupun că ai avut parte de-o lungă plimbare prin ploaie, dar eşti tânăr şi viguros. Pentru tine nu-nsemna cine ştie ce efort. Şi bănuiesc că ai un radiator electric în dormitorul tău, aşa că ţi-ai putut usca hainele peste noapte.

Paul îşi încleştă pumnii gata să lovească.

— Minciună, minciună, totu-i minciună! — urlă el. N-aveai cum să fii acolo. Ea n-a...

Se opri, dându-şi seama ce era să zică. Apoi se năpusti asupra lui Felix.

Cel care m-a uluit în clipa aceea a fost Nigel. Cred că dacă n-ar fi intervenit el, Paul l-ar fi ucis pe Felix. Dar deşi ţeapăn, corpolent şi între două vârste, se vedea că odinioară Nigel luase lecţii de autoapărare. Din nefericire, în seara aceea s-a lovit la spate şi ulterior a făcut o criză gravă de lumbago, dar în momentul acela ţâşni ca un tinerel, îl prinse pe Paul în cravaşă de la spate, smucindu-i bărbia în sus şi dezechilibrându-l, dându-i lui Felix răgazul să plonjeze spre picioarele lui Paul şi să-l placheze. Şi, în timp ce Paul icnea trântit la podea, Nigel îl încălecă şi se lăsă cu toată greutatea pe el, imobilizându-i braţele, iar Patrick, reuşind să arboreze o mină ce voia să arate că asemenea scene sunt absolut normale în saloanele clienţilor săi, se duse să telefoneze la poliţie.

Până la urmă, nu spectacolul lui Felix avea să dovedească vinovăţia lui Paul, deoarece, la sosirea poliţiei, acesta negă faptul că atacul asupra lui Felix ar constitui cât de cât o mărturisire. Spuse că pur şi simplu şi-a ieşit din fire auzind acuzaţiile scandaloase ce-i fuseseră aduse. Dar poliţia descoperi pe pantofii lui urme de noroi care nu proveneau de pe aleea casei Arliss şi care coincideau cu noroiul de pe drumul de ţară de la Deepstead, şi avea pete de noroi şi pe pantalonii pe care-i purtase în ziua aceea, şi

pe care încercase să-i curețe, fără prea mare succes, cu un burete. Oarecum spre dezamăgirea lui, Felix nici măcar nu fu chemat ca martor în instanță. Se și văzuse în postura martorului desăvârșit, lucid și util. Oricum, fără a mai fi nevoie de ajutorul lui, verdictul fu „vinovat".

O vreme Meg păru tare mâhnită din această pricină și-l vizită pe Paul la închisoare când i se permise, părând să uite că Patrick a însemnat cândva ceva pentru ea și transferându-și afecțiunea asupra lui Paul. N-am crezut însă că aceasta va fi ultima iubire a vieții ei. Acceptă postul oferit de către Patrick mai demult la firma Huddleston, Huddleston și Weekes, găsi o garsonieră în Allingford și curând am început s-o întâlnesc pe ici-pe colo prin oraș, în compania tânărului sergent care-l ajutase pe inspectorul-șef Chance să facă cercetări în legătură cu crimele. Tânărul mi se părea mai așezat și decât Patrick și decât Paul și, probabil, se potrivea mult mai bine cu ea, dar încrederea în capacitatea mea de a-i judeca pe alții mi se zdruncinase și nu m-aș fi hazardat să-i prezic viitorul.

Felix petrecu la mine noaptea de după arestarea lui Paul și am stat de povești la o cafea cu sandvișuri.

— Nu știu de ce nu mi-ai spus adevărul în legătură cu vizita de după-amiază a lui Meg, am zis. De ce nu mi-ai spus c-a venit pentru noroiul de pe pantofii lui Paul și nu pentru testamentul distrus de Patrick?

— Dar ți-am spus adevărul, răspunse

Felix. N-a discutat decât despre Huddleston și testament.

— Vrei să zici că, de fapt, n-a pomenit nimic despre pantofii lui Paul?

— Nici o vorbuliță. N-ai băgat de seamă că atunci când am zis că mi-ar fi spus așa ceva era cât pe-aci să mă contrazică? Apoi curiozitatea a făcut-o să tacă. Riscam un pic, dar mi-am zis că pot conta pe ea. Voia să știe unde vreau să ajung.

— Înțeleg. Și mai e povestea cu alibiul tău. Polițiștii n-or să fie prea încântați de versiunea potrivit căreia ți-ai fi petrecut seara cu soții Lewis.

— Dar chiar mi-am petrecut-o cu ei.

— N-ai venit la Allingford împreună cu soții Bodwell?

— Sigur că nu.

— Și nu l-ai auzit pe Paul apropiindu-se cu ei pe alee și implorându-i să nu spună nimănui că au asistat la uciderea lui Imogen, și nici pe Rita n-ai auzit-o gemând, și n-ai văzut nimic din ce-ai zis că s-a-ntâmplat?

— Doamne ferește. Chiar crezi că, dacă aș fi fost acolo și aș fi văzut ce se-ntâmplă, aș fi stat cu mâinile-n sân? Chiar mă crezi așa de meschin? Te duce mintea... — se opri el ca să-și amestece zahărul din cafea. S-ar putea să ai dreptate, probabil că un om înarmat c-un pistol m-ar fi speriat mult prea tare ca să mai am curajul să mă arăt. Dar cred c-aș fi mers glonț la poliție.

— Deci toată povestea asta a ta n-a fost decât o potriveală.

— Nu-mi place acest cuvânt, potriveală,

replică el. Prefer să-i zic „un exercițiu de imaginație". Am văzut totul foarte limpede cu ochii minții, până și cum a procurat Paul pistolul și motivul pentru care n-a omorât-o pe Imogen cu el. Înțelegi, sunt absolut sigur că n-a știut c-o va ucide pe Imogen până când a ucis-o. Cred că-i revine și ei în mare măsură vina de a-l fi scos din minți. În orice caz, cred că el a acționat spontan. Când au apărut însă soții Bodwell și i-au cerut bani, a avut timp de gândire și le-a spus că merge în cameră să ia banii pe care-i are asupra lui, ceea ce a și făcut, dar s-a dus și în salonaș, să ia pistolul, apoi i-a condus la mașină și restul s-a-ntâmplat exact cum am zis.

— Eu tot potriveală-i zic.

Felix scutură din cap.

— Poate că dacă m-aș fi înșelat, ți-aș da dreptate, însă am avut perfectă dreptate, nu?

— Nu despre asta discutam.

— Ai prefera să fiu de-o meticulozitate prozaică și să greșesc, decât să fiu inventiv și să am dreptate?

— Nu-s chiar sigură că nu te-aș prefera mai curând așa.

Oftă.

— Ce păcat, n-o să ne înțelegem niciodată unul pe celălalt.

— Ei, asta-i adevărul, ce mai.

— Știi, țin tare mult la tine.

— Și eu țin la tine.

— Ei, asta e.

— Da, asta e.

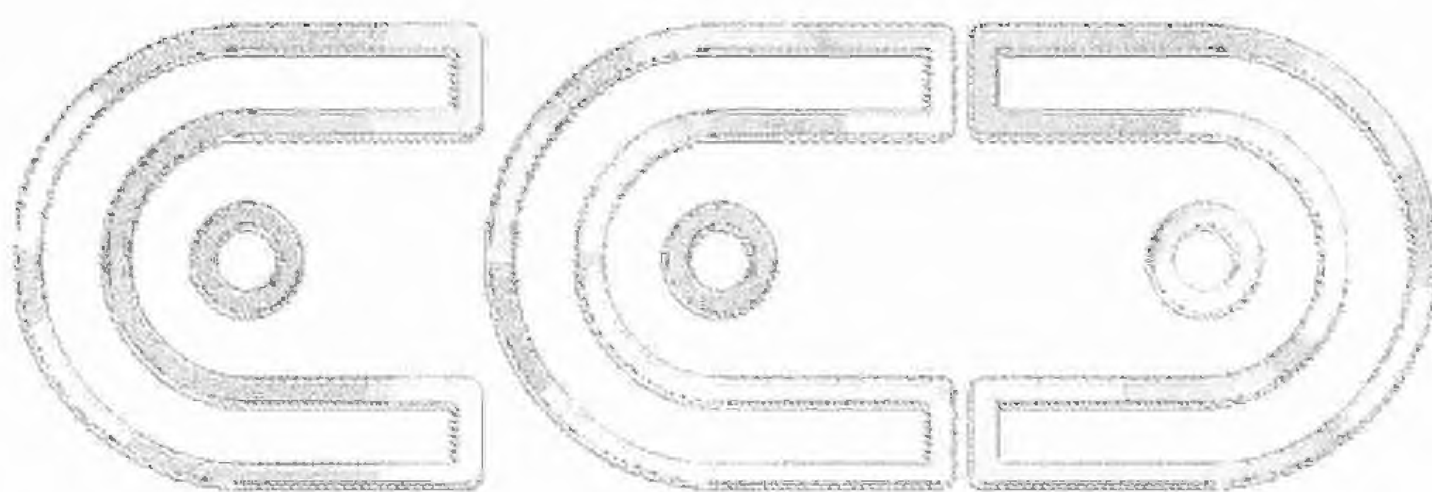
Curând după aceea ne-am spus noapte bună și am urcat fiecare în camera lui.

Dimineața Felix m-a servit cu o ceașcă de ceai la pat, dar până am coborât la parter, plecase, lăsându-mi un bilet pe masa din bucătărie.

Scria „Am luat cinci lire din poșeta ta, să am cu ce ajunge acasă — sper că nu te superi. O să-ți trimit mâine un cec. N-ar fi oare bine să ne vedem din când în când? Mi-a făcut plăcere să te văd. Anunță-mă dacă mai e rost de-o crimă. N-aș băga mâna-n foc că nu mi-am descoperit vocația. F."

Mi-am pregătit micul dejun. Apoi am urcat sus să-mi fac patul și să scot așternutul de pe-al lui Felix. În dormitor am observat flaconul de Aliage pe care mi-l adusese cu câteva zile-n urmă și dintr-o dată am izbucnit în plâns. Am plâns înăbușit vreme de un ceas, îmi lipsea atât de mult. De când ne-am cunoscut ba îl iubisem, ba îl urâsem, și o bucată de vreme aproape că ajunsesem să-l tolerez, iar asta reprezentase pentru mine cea mai mare primejdie, fiindcă dacă aș fi ajuns să mă împac cu felul lui de-a fi, mi-aș fi pierdut identitatea. Și bănuiesc că asta ar fi avut oarecare importanță, deși câteodată mă cuprinde îndoiala.

Scanare și prelucrare digitală

de

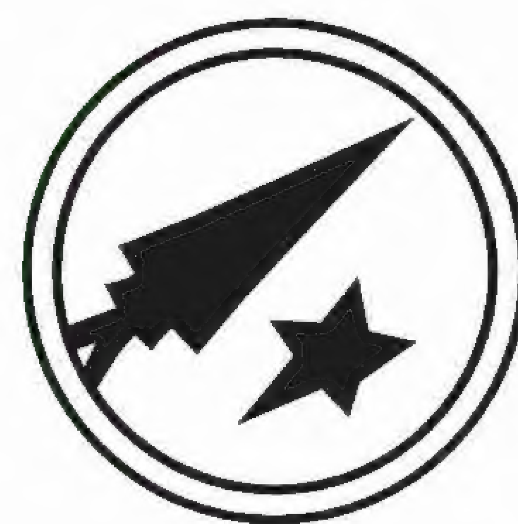
Anonim

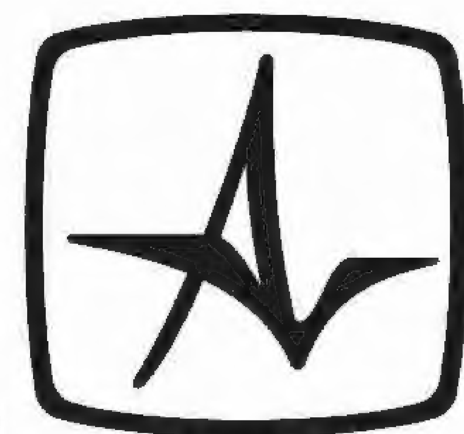

și

CAT Graur

Antwerpen

2024